

CHARLES H. SPURGEON

Wij zetten ons in

*Woorden tot steun voor de leden van de
Jeugdvereniging voor Christelijk Streven*

Vertaald uit het Engels door Teun van der Plas
naar “We Endeavor”. *Helpful Words* van C. H. Spurgeon

© 2024 Teun van der Plas

Inhoud

Dienst en eer

‘De Heere wrocht mede’

De Heilige Geest niet verkort

Een goddelijke opdracht

Groot geloof en grote werken

‘Geef rekenschap van uw rentmeesterschap’

‘Gij hebt dit volk vermenigvuldigd’ enz.

Werken met een hoog doel

David en de tempel

‘Is niet de HEERE, uw God, met ulieden?’

Wijnstokken met jonge druifjes

Een goed werk

‘Als een vuur ... en als een hamer’

Pas op voor de vossen

Stofregen en druppelen

De vier melaatsen en de legerplaats van de Syriërs

Filippus en anderen prediken het Woord

De broden en de hongerige mensen

De broden van de jongen en de kracht van Christus

Dienst en eer

U kunt Christus niet hebben als u Hem niet wilt dienen. Als u Christus aanneemt, moet u Hem aannemen in al Zijn hoedanigheden: niet alleen als Vriend, maar ook als Meester. Wilt u Zijn discipel worden, dan moet u ook Zijn dienstknecht worden. Ik hoop dat niemand zich tegen die waarheid verzet. Het is toch een van onze hoogste vreugden op aarde om onze Heere te dienen? En dat zal zelfs in de hemel onze gezegende bezigheid zijn: 'Zijn dienstknechten zullen Hem dienen; en zullen Zijn aangezicht zien.'

Deze gedachte hoort ook bij wat wij onder redding verstaan. Gered worden betekent dat wij bevrijd worden uit de slavernij van de zonde en gebracht worden in de heerlijke vrijheid van de dienstknechten van God. O Meester, U bent zo'n heerlijke Heere dat U dienen volmaakte vrijheid is en de zoetste rust! U hebt ons gezegd dat het zo zou zijn, en wij hebben ervaren dat het zo is. 'Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust

vinden voor uw zielen.' Wij ervaren dat werkelijk zo. Het is niet alsof de rust iets anders is dan de dienst: juist de dienst zelf wordt rust voor onze ziel. Ik weet niet hoe sommigen van ons op aarde ooit rust zouden hebben als wij ons dagelijks leven niet in de dienst van Christus konden besteden. En de rust van de hemel moeten we ons nooit voorstellen als nietsdoen, maar als het voortdurende, hoge voorrecht dat wij de Heere mogen dienen.

Leer hieruit dan, u allen die Christus als uw Verlosser wilt hebben, dat u bereid moet zijn Hem te dienen. Wij worden niet gered door dienst, maar wij worden gered tot dienst. Zodra wij gered zijn, leven wij voortaan in de dienst van onze Heere. Als wij weigeren Zijn dienstknechten te zijn, zijn wij niet gered, want dan blijven wij zichtbaar de dienstknechten van ons eigen ik en de dienstknechten van satan. Heiligheid is een andere naam voor redding. Verlost worden van de macht van de eigen wil, van de heerschappij van boze begeerten en van de tirannie van satan: dat is redding. Wie gered wil worden, moet weten dat hij Christus zal moeten dienen. En wie gered is, verheugt zich erover dat hij Hem dient, en dat hij zo laat zien dat zijn hart veranderd en zijn denken vernieuwd is.

U neemt zich dus voor Christus te dienen? U bent een jongeman en hebt nog volop kracht en energie, en u zegt bij uzelf: 'Ik ga Christus op een opmerkelijke manier dienen. Ik zal proberen een geleerde te worden, ik zal de

redenaarskunst proberen te leren, en op de een of andere manier zal ik de Naam van mijn Heere verheerlijken door de pracht van mijn taal.' Werkelijk, beste vriend? Is het niet beter om, als u Christus wilt dienen, Hem te vragen wat Hij graag wil dat u doet? Als u een vriend een plezier wilde doen, zou u toch zeker willen weten waar die vriend het meest blij mee is. Anders zou uw vriendelijkheid misplaatst kunnen zijn en zou u misschien iets doen wat hem eerder verdriet dan genoegen doet. Luister nu. Uw Heere en Meester vraagt niet van u dat u geleerde of redenaar wordt om Hem te dienen. Die beide dingen kunnen u wel ten deel vallen op het pad van de plicht dat Hij u wil laten gaan. Maar allereerst zegt Hij: 'Zo iemand Mij dient, die volge Mij.'

Dit verkiest Christus boven alles: dat Zijn dienstknechten Hem volgen. Als wij dat doen, dienen wij Hem op de manier die Hij Zelf kiest. Ik merk dat veel goede vrienden Christus willen dienen door op de bovenste sport van de ladder te gaan staan. Daar komt u niet in één stap, jongeman. U kunt Christus beter dienen door Hem te volgen, door 'het eerstvolgende te doen': het werk dat u kunt doen, die kleine, eenvoudige taak die binnen uw vermogen ligt. Het levert u geen bijzondere eer op, maar toch is het wat uw Heere van u verlangt. Eigenlijk kunt u Hem tegen u horen zeggen: 'Zo iemand Mij dient, die volge Mij, niet door naar grote dingen te streven, maar door precies dat stuk werk te doen dat Ik hem op dat moment voorleg.' 'Zoudt gij u grote dingen

zoeken?’ zei de profeet Jeremia tegen Baruch, ‘Zoek ze niet.’ Dat zeg ik ook tegen u.

Een vriend die met grote rijkdom gezegend is, zegt misschien: ‘Ik ga sparen tot ik een flink bedrag bijeen heb. Dan bouw ik een rij hofjes voor de armen, of ik geef heel ruim aan een nieuw zendingswerk in het buitenland, of ik bouw een bedehuis waarin de Naam van Christus gepredikt zal worden.’ God verhoede dat ik u zou tegenhouden in welk goed plan dan ook! Toch: als u wilt doen wat Christus zeker en vast behaagt, zou ik u niet aanraden één bepaald doel uit te kiezen. Ik zou u eenvoudig dit aanraden: volg Hem. Denk eraan dat Hij gezegd heeft: ‘Zo iemand Mij dient, die volge Mij.’ Ga gewoon achter uw Meester aan, treed in Zijn voetstappen en wees echt Zijn discipel. Dan doet u iets wat Hem meer behaagt dan wanneer u Zijn zaak de rijkdom van een hele munt zou kunnen schenken. Dit kiest Hij uit als het kostbaarste bewijs van uw liefde, als het hoogste getuigenis van uw toewijding: ‘Zo iemand Mij dient, die volge Mij.’

Hij verlangt van u dat u wordt als een klein kind, zodat u door Hem onderwezen kunt worden. Zijn eigen woorden zijn: ‘Indien gij u niet verandert, en wordt gelijk de kinderkens, zo zult gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan.’ Wilt u een dienstknecht van Christus zijn, kom dan tot Hem als een klein kind. Ga op de kleuterbank zitten en laat u door Hem het abc van het evangelie leren. ‘Zo iemand Mij dient, die volge Mij; laat

hij Mij volgen als Mijn discipel en Mij zien als zijn Leraar, voor Wie hij zijn verstand en heel zijn denken buigt, zodat Ik het naar Mijn eigen wil kan vormen.’ Zo spreekt onze Heere, en ik wil het u allen met grote ernst op het hart drukken, en vooral hen die net aan het christelijk leven beginnen. Als u Christus wilt dienen, leg uw geest dan als een wastafeltje onder Zijn schrijfstift, zodat Hij op u kan schrijven wat Hij maar wil. Wees de lei van Christus, zodat Hij Zijn teken op u kan zetten. Wees Zijn vel papier, waarop Hij Zijn levende letters van liefde kan schrijven. Zo kunt u Hem op de best mogelijke manier dienen. ‘Zo wat Hij ulieden zal zeggen, doet dat.’ Wilt u Christus echt dienen, doe dan niet wat u zelf bedenkt, maar doe wat Hij u gebiedt. Denk aan wat Samuel tegen Saul zei: ‘Gehoorzamen is beter dan slachtoffer, opmerken dan het vette der rammen.’ Ik geloof dat de belijdenis dat men zich aan God toewijdt, eigenwillige godsdienst kan zijn, een gruwel in Gods ogen, als die gepaard gaat met daden die ik mijzelf voorschrijf. Maar als iemand tegen de Heere zegt: ‘Wat wilt Gij, dat ik doen zal? Laat mij zien, mijn Meester, wat U wilt dat ik doe’, als er een oprecht verlangen is om elk gebod van Christus te gehoorzamen, dan is daar de ware geest van dienstbaarheid en de ware geest van het kindschap. ‘Zo iemand Mij dient, die volg Mij; laat hij komen als Ik roep, Mij op de hielen volgen en aan Mijn voeten wachten om te doen wat Ik maar van hem verlang.’ Dat maakt het leven heel wat eenvoudiger dan sommigen het zich voorstellen. U hoeft niet met uw eigen genie een beeld uit marmer te houwen. Als dat de

taak was die ons gesteld werd, zouden de meesten van ons die nooit volbrengen. Maar u hoeft alleen naar het voorbeeld van Christus Zelf te schrijven: Zijn letters na te schrijven, de ophalen en de neerhalen, en precies zo te schrijven als Hij geschreven heeft. Onlangs werd mij gevraagd een akte te tekenen. Toen ik die kreeg, zei ik: 'Maar ik heb mijn naam al getekend!' 'Ja,' zei degene die hem bracht, 'u hebt de heel gemakkelijke taak om er nog eens overheen te schrijven.' Zo volgde ik in dat geval mijn eigen handschrift. En u hebt de gemakkelijke taak om Christus na te schrijven en de letters die Hij Zelf gemaakt heeft nog eens zwart over te trekken. U kunt Hem geen betere dienst bewijzen dan dit. 'Zo iemand Mij dient, die volge Mij; dat wil zeggen: laat hij precies doen wat Ik hem opdraag; laat hij Mij volgen door Mijn voorbeeld na te volgen.' Het is altijd veilig om te doen wat Christus gedaan zou hebben in dezelfde omstandigheden als waarin u zich bevindt. Natuurlijk kunt u Christus niet navolgen in Zijn wonderwerken. Er wordt ook niet van u gevraagd Hem na te volgen in sommige van die smartelijke dingen waarin Hij leed, opdat wij niet zouden lijden. Maar het gewone leven van Christus is in elk opzicht een voorbeeld voor ons. Doe nooit iets waarvan u zich niet kunt voorstellen dat Christus het gedaan zou hebben. Als u merkt dat wat u wordt voorgesteld niet bij Christus past, dan is het onchristelijk, want de christen moet op Christus lijken. De christen moet de bloem zijn die opgroeit uit het zaad, en dat zaad is Christus. Er is altijd overeenstemming tussen de bloem en het zaad

waaruit zij opgroeit. Houd uw ogen gericht op uw hemelse Voorbeeld en Model, en streef ernaar Christus in alles altijd na te volgen. Als u Christus wilt dienen, herhaal Zijn leven dan zo nauwkeurig mogelijk in uw eigen leven. 'Zo iemand Mij dient, die volge Mij door Mijn voorbeeld na te volgen.'

U hoeft niet bij uw vader en moeder weg te lopen, uw huis en uw vrienden achter te laten en naar de zwarten in Afrika te gaan om Christus te dienen. Dienst voor Christus bestaat niet daarin dat u een of andere ijdele gedachte in uw hoofd haalt en die uitwerkt naar uw eigen grillen en invallen. Het is eenvoudig dit: wie Christus wil dienen, moet Christus volgen. Laat hij zijn voet zo dicht mogelijk zetten waar Christus Zijn voet neerzette. Laat hij in de voetstappen van Christus treden, zich laten bewegen door Zijn geest, zich laten drijven door Zijn beweegredenen, leven met Zijn doel voor ogen en Zijn daden navolgen. Dat is de edelste manier om de Heere te dienen.

'Zo iemand Mij dient, die volge Mij; en waar Ik ben, aldaar zal ook Mijn dienaar zijn.' Ik ken geen andere meester dan Christus die ooit zoiets gezegd heeft. Er zijn plaatsen waar een aardse meester zijn dienaar niet wil hebben. Hij moet een kamer voor zichzelf hebben, en hij heeft afspraken die hij zijn dienaar niet kan uitleggen en waar zijn dienaar zijn neus niet in mag steken. Maar de Heere Jezus Christus maakt dit tot het heerlijke

voorrecht van ieder die in Zijn dienst treedt: waar Hij is, daar zal Zijn dienaar zijn.

Maar waar is Christus? Hij is, en was altijd, op de plaats van gemeenschap met God. Hij was altijd dicht bij Zijn Vader. Hij sprak vaak met God. Hij kende altijd de vreugde dat God Zijn geest vervulde. En misschien zegt u bij uzelf: 'Ik wou dat ik gemeenschap met God had.' Welnu, door Jezus Christus is die te krijgen: door Hem te dienen met die bijzondere soort dienst die bestaat in het volgen van Hem. Als u met God wilt wandelen, dan moet u natuurlijk wel wandelen! Als u in ledigheid gaat zitten, kunt u niet met Hem wandelen. En als u niet flink doorstapt, loopt Hij voor u uit en laat u achter, want de Heere is geen treuzelaar als Hij wandelt. U ziet dus dat er ijverige vooruitgang en bedrijvigheid in de dienst moet zijn, zodat wij Hem kunnen bijhouden en gemeenschap met Hem kunnen hebben. En als wij hier zo handelen, heeft Hij beloofd dat wij zullen zijn op de plaats van gemeenschap met onze gezegende Meester.

Onze Heere Jezus Christus was op de plaats van vertrouwen. Telkens als Christus aan het werk ging, werkte Hij met zekerheid. Hij twijfelde nooit aan Zijn uiteindelijke succes. Er kwam nooit lukraak werk uit Christus' handen. Hij sprak met stelligheid, en Hij werkte in de volle verzekerdheid dat Zijn arbeid niet tevergeefs zou zijn. Als u vertrouwen wilt hebben in uw werk voor Christus, zodat u het zonder twijfels en angsten kunt doen, dan zult u dat moeten verkrijgen door Hem te

dienen, en Hem te dienen door Hem te volgen. Dan zult ook u komen op die gewijde plaats van vertrouwen waar uw Meester altijd stond.

Het is heel mooi om te zien hoe de Heere Jezus Zijn Vader in Zijn woorden betreft. Het is alsof Hij zegt: 'Als iemand zich bij Mij aansluit, sluit hij zich ook bij Mijn Vader aan. Niet alleen Ik zal hem liefhebben en Mijn best doen om hem te eren, maar Mijn Vader, de grote Heere over allen, Die eeuwig te prijzen is, houdt die man in het oog.' Op wie rust Zijn goedkeurende blik? Niet op hen die een groots plan hebben om zichzelf te dienen, maar op hen die Christus dienen en dat doen door Hem te volgen.

Het is heerlijk om te merken dat God u goedkeurt, op een manier die u nooit kende toen mensen u goedkeurden. Soms, als zelfs christenen roepen: 'Goed zo, goed zo!', zegt de Heere: 'Dat is lof genoeg voor hem; Mijn "Goed zo" krijgt hij niet.' Maar als u van mensen geen 'Goed zo' krijgt, maar integendeel verkeerd begrepen en verkeerd voorgesteld wordt, dan komt de Heere, legt Zijn hand op u en zegt: 'Wees sterk, vrees niet, Ik heb uw dienst aanvaard. Ik ken uw beweegreden en Ik keur uw daad goed. Wees niet bang voor hen, maar ga uw weg.' Zulke goedkeuring is de hoogste eer die wij hier kunnen ontvangen. 'Zo iemand Mij dient,' zegt Christus, 'de Vader zal hem eren': met het besef dat hij een kind is, en met het besef dat hij goedgekeurd is.

Als iemand Christus wil dienen door Hem te volgen, zal de Vader hem ook eer geven in de ogen van het met

bloed gekochte huisgezin. Er zijn mensen van de Heere die geen meetlat bij zich dragen, maar een weegschaal met gewichten. Zij meten niet naar hoeveelheid, maar naar kwaliteit; hun goedkeuring is de moeite waard. Vaak zijn het de armste en zwaarst beproefde leden van de gemeente. Maar omdat zij het best onderwezen zijn en het dichtst bij God leven, is het de moeite waard door hen geëerd te worden. Ik geloof het volgende. Stel dat iemand het leven van een christen leidt, hoe weinig talenten hij ook heeft, en dat zijn dienst bestaat in nauwgezette gehoorzaamheid aan Christus en navolging van Hem. Dan zullen de echte heiligen zeggen: 'Dat is de man voor ons; dat is de vrouw met wie wij graag praten.' Ik bedoel de echte heiligen, niet de enkele belijders, en vooral niet de schitterende wereldse onder hen. Zo komt het dat wie de Heere werkelijk dient door Hem te volgen, eer heeft in de ogen van hen die met hem aanzitten aan de tafel van hun Heere.

En dan, als wij sterven, of als wij voor de rechterstoel van Christus staan, of als wij de eeuwige staat binnengaan, wat zal het heerlijk zijn te merken dat de Vader klaarstaat om ons voor eeuwig te eren, omdat wij de Zoon gediend hebben! Ons loon zal niet naar schuld zijn, maar naar genade. Het is genade die ons de dienst gaf, en genade die ons voor onze dienst zal belonen. Maar geen man en geen vrouw zal de Heere Jezus Christus hier op aarde dienen door Hem te volgen, zonder te merken dat de Vader een bijzondere eer, een rijk en kostbaar loon heeft om op Zijn tijd aan zulke soldaten te geven. Dit is de

dag van de strijd: verwacht nu niets anders dan kogels, kneuzingen, wonden en littekens. Maar de slag is spoedig voorbij. Als de oorlog afgelopen is, zal de Koning komen en langs de gelederen op en neer rijden. Op die dag zult u die in de strijd het meest gehavend en het zwaarst gewond bent, merken dat Hij bij u stilhoudt. Hij zal een ster op uw borst bevestigen die u meer eer zal brengen dan alle Victoria Crosses waarmee dappere mannen hier beneden onderscheiden zijn. Sterren en kousenbanden zijn voor wie ze hebben wil, maar zalig zijn zij die zullen blinken als de sterren in het Koninkrijk van onze Vader! En deze eer is weggelegd voor de gelovige die zijn Heere trouw dient. Niet voor wie er alleen over praat, ervan droomt of zich voorneemt het te doen. Maar aan hen die Hem dienen door Hem te volgen, zal deze eer gegeven worden.

‘De Heere wrocht mede’

Ik vind het een mooie gedachte dat Christus naar de hemel werd opgenomen omdat Zijn werk gedaan was, en dat Zijn volk op aarde werd achtergelaten omdat er voor hen nog werk te doen was. Als wij naar de hemel konden wegsluipen, wat zou het jammer zijn als wij dat deden terwijl er nog maar één ziel te redden is! Ik denk dat ik, als ik niet het volle aantal juwelen bij Christus had gebracht dat Hij mij wilde laten brengen om Zijn kroon te sieren, zelfs vanuit de hemel zou vragen om terug te mogen komen. Hij weet het best waar wij Hem het best kunnen dienen. Daarom bepaalt Hij dat wij, terwijl Hij aan de rechterhand van God zit, hier moeten blijven en uitgaan om overal te prediken, terwijl de Heere met ons meewerkt.

Het werk van de discipelen was offensief: ‘uitgegaan zijnde’. Sommigen van hen moesten een tijdlang in Jeruzalem blijven. Toch werd dat oude nest uiteindelijk afgebroken: er bleef geen takje van over, en zelfs de boom waarin het gebouwd was, werd omgehakt. De vervolging

dreef de meesten van hen steeds verder weg. Wij weten niet waar zij allemaal heen gingen. Er zijn overleveringen, niet erg waardevol, die moeten aantonen waar elk van de apostelen naartoe ging. Maar het is wel zeker dat zij allemaal ergens heen gingen. Vanuit het ene gemeenschappelijke middelpunt trokken zij in allerlei richtingen en predikten Christus. Zij werkten: 'zij, uitgegaan zijnde, predikten'.

De discipelen zeiden niet: 'Welnu, de Meester is naar de hemel gegaan. De eeuwige raadsbesluiten van God zullen heel zeker worden uitgevoerd. Het is niet mogelijk dat de plannen van de oneindige liefde mislukken, temeer omdat Hij aan de zijde van de Vader is. Laten wij dus geestelijk genieten. Laten wij gaan zitten in het blijde bezit van de zegeningen van het verbond, en laten wij naar hartenlust zingen om alles wat God voor ons gedaan en ons gegeven heeft. Hij zal Zijn eigen plannen wel uitvoeren, en wij hoeven alleen stil te staan en het heil van God te zien.' Nee, het was niet aan hen om te beoordelen wat zij moesten doen. Toen hun gezegd werd in Jeruzalem te blijven, bleven zij in Jeruzalem. Er zijn tijden van wachten. Maar de Meester had hun geboden: 'Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen.' Daarom gingen ook zij, toen het uur had geslagen, de hele wereld in en begonnen zij overal het evangelie te prediken dat zij aan de voeten van Jezus hadden geleerd. Het is niet aan ons om te beoordelen wat het meest redelijk lijkt, laat staan wat het meest gerieflijk is. Het is aan ons om te doen wat ons gezegd wordt,

wanneer het ons gezegd wordt, en omdat het ons gezegd wordt. Want zijn wij geen dienstknechten in plaats van meesters? Het is niet verstandig zelf het verloop van ook maar één dag uit te stippelen. Wij moeten ons laten leiden door Hem Die onze Gids en Leidsman is, en Hem in alles volgen.

Er zijn er die alleen naar het avondmaal komen. Waarom? Omdat zij altijd op de een of andere manier aan het werk zijn voor Christus. Zij werken op een zendingspost, of proberen een nieuwe zaal voor de prediking te openen, of doen het een of ander voor de Meester. De Heere zegene hen! Ik wil niet dat iedereen tegelijk weggaat. Maar ik wil wel dat u allemaal beseft dat het niet het doel van het christelijk leven is om preken te komen horen, al kan het er wel het begin van zijn. Verspreid zo wijd als u maar kunt de zegen die u zelf ontvangt. Zodra u het licht vindt en beseft dat de wereld in het donker zit, ren dan weg met uw lucifer en geef een ander ook licht. Wees zelf blij met het licht. Maar reken erop: als God u een kaars geeft en u sluit uzelf alleen maar op in een kamer, gaat zitten en zegt: 'Heerlijk licht! Heerlijk licht! Ik heb het licht, terwijl de hele wereld in het donker zit; heerlijk, heerlijk licht!', dan zal uw kaars spoedig opgebrand zijn en zult ook u in het donker zitten. Maar als u naar anderen gaat en zegt: 'Ik heb er geen licht minder om als ik u wat geef', dan zal God de Heilige Geest daardoor nieuwe lichtstralen over u uitgieten. Dan zult u steeds helderder schijnen, 'tot den vollen dag toe'.

‘Uitgegaan zijnde.’ Ach, konden sommige mensen die ik ken hun kerkje maar eens zien afbranden! Zij zitten al honderd jaar weggestopt in een gat in een achterafstraatje. Het zijn goede zielen, en dat hoort ook zo; na zo lang bewaard te zijn, zouden zij nu wel gerijpt moeten zijn. Maar als zij nu eens de straat op gingen, zouden zij veel meer goed kunnen doen dan nu. ‘O, maar er is een oude diaken die niets van straatprediking moet hebben!’ Die ken ik heel goed; hij zal spoedig naar de hemel gaan. Ga dan, zodra u zijn rouwpreek gehad hebt, de straat op en begin op de een of andere manier Christus bekend te maken. O, dat elke barrière werd neergehaald en elke beperking verdween die het gezegende evangelie verbergt! Misschien moeten wij de gevoelens van deze lieve oude gelovigen een klein beetje ontzien, maar niet zozeer dat wij zielen laten sterven. Wij moeten zondaars tot Jezus proberen te brengen, of wij mensen daarmee nu ergeren of behagen.

Deze discipelen gingen direct uit. Er staat hier wel geen woord over het tijdstip, maar het ligt erin besloten dat zij uitgingen zodra het uur had geslagen en de Heilige Geest van Christus was neergedaald en op hen rustte: ‘zij, uitgegaan zijnde, predikten overal’. Helaas zijn wij maar al te vaak van plan iets te ‘gaan’ doen! Als maar een tiende deel werd gedaan van wat wij van plan zijn te gaan doen, hoeveel meer zou er dan tot stand kunnen komen! ‘Uitgegaan zijnde.’ Zij praatten niet over uitgaan, maar ‘zij, uitgegaan zijnde,’ predikten. Zij wachtten niet tot zij van de apostelen aanwijzingen kregen waar zij heen moesten.

De voorzienigheid leidde ieder van hen, en ieder ging zijn eigen weg en predikte het evangelie van Jezus Christus.

U gelooft het evangelie. U gelooft dat mensen verloren gaan omdat zij het missen. Daarom smee ik u: blijf niet langer stilstaan om na te denken en wacht niet langer met overleggen. De beste manier om het evangelie te verbreiden is het evangelie te prediken. Ik geloof dat de beste manier om het evangelie te verdedigen is het evangelie te verbreiden.

Zij dienden hun Meester gehoorzaam: 'zij, uitgegaan zijnde, predikten'. Stel dat zij waren uitgegaan en een 'zangdienst' hadden gehouden? Stel dat zij waren uitgegaan en een bijeenkomst hadden gehouden die half komisch was, met aan het eind een klein moraaltje eraan vastgeplakt? Dan zouden wij tot op de dag van vandaag in de duisternis van het heidendom zitten. Niets is werkelijk van nut voor de verbreiding van het evangelie, behalve de prediking. Zoals ik al zei, bedoel ik met prediking niet alleen op de kansel staan en een vaste toespraak houden, maar spreken over Christus. Spreken over Hem als de Opgestane uit de doden, als de Rechter van levenden en doden, als het grote verzoenende Offer, de enige Middelaar tussen God en de mensen. Door de prediking van Jezus Christus worden zondaars gered. 'Zo heeft het Gode behaagd, door de dwaasheid der prediking, zalig te maken, die geloven.' Wat er buiten de Bijbel ook over de prediking gezegd mag worden, u hoeft alleen het Woord van God zelf open te slaan om te zien wat een goddelijke

instelling het is. Dan ziet u ook hoe de Heere juist de prediking tot het voornaamste middel maakt om mensen te redden. Dit is het kanon dat de slag nog zal winnen, al hebben velen geprobeerd het tot zwijgen te brengen. Zij hebben het met allerlei nieuwe uitvindingen en kunstgrepen geprobeerd. Maar als al hun uitvindingen hun tijd gehad hebben en vruchteloos gebleken zijn, reken er dan op: het uitdragen van de Naam van Jezus Christus, van Zijn evangelie en Zijn werk onder de mensen, zal doeltreffend blijken als al het andere gefaald heeft. 'Zij, uitgegaan zijnde, predikten.' Er staat niet dat zij uitgingen en redetwistten, of dat zij uitgingen en apologieën voor het christelijk geloof schreven. Nee, zij gingen uit en verkondigden; zij maakten de waarheid bekend als een openbaring van God. In de Naam van Christus eisten zij dat de mensen in Hem zouden geloven. Wilden zij niet geloven, dan lieten zij hen achter met deze duidelijke boodschap: dat zij in hun ongeloof verloren zouden gaan. Zij weenden over hen en smeekten hen in Jezus te geloven. En zij waren er zeker van dat ieder die wel in Hem geloofde, door Zijn Naam het eeuwige leven zou vinden. Dit moet de hele kerk van Christus doen, en wel meteen. En zij moet ermee doorgaan met al haar kracht, tot aan de voleinding van de wereld.

Er is nog één woord: 'overall'. Een van onze grote schrijvers vraagt in een heel vermakelijke brief aan iemand die hem om een bijdrage had gevraagd voor het aflossen van de schuld op een kerkgebouw, of wij Christus niet achter heggen en in sloten kunnen

prediken. Natuurlijk kan dat, en wij moeten het ook doen, als het tenminste niet te hard regent. Kunnen wij Jezus Christus niet op een straathoek prediken? Natuurlijk kan dat. Toch hebben wij in een klimaat als het onze vaak gebouwen nodig waarin wij God kunnen aanbidden. Maar wij mogen nooit op het idee komen onze prediking tot het gebouw te beperken. 'Zij, uitgegaan zijnde, predikten overal.' Over John Wesley werd geklaagd dat hij zich niet aan zijn parochie hield. Maar hij hield vol dat hij dat wel deed, want de hele wereld was zijn parochie. En de hele wereld is ieders parochie. Doe overal goed, waar u ook bent. Sommigen van u gaan op vakantie naar zee. Ga niet zonder een flinke voorraad traktaten, en ga niet zonder een gelegenheid te zoeken om, als u op het strand zit, met mensen over de Heere Jezus Christus te praten. Er was een man die niets bijzonders te doen had dan in Hyde Park op een bank te gaan zitten. Daar praatte hij met de dames en heren die er kwamen zitten. Hij vertelde hun dat hij een zitplaats had in het Tabernacle, en hij leende hun zijn kaartje, zodat zij een goede plaats zouden hebben. En dan zorgde hij ervoor dat hij na de preek met hen over Christus praatte. Hij zei: 'Zelf kan ik niet preken, maar ik kan mensen meenemen om mijn predikant te horen, en ik kan God bidden hen te zegenen als zij komen.' Ik zag nog een broeder die zondagmorgen om acht uur van huis gaat. Er zijn, of er waren, gemeenteleden die elke zondagmorgen twaalf mijl liepen om het evangelie te horen, en 's avonds weer naar huis liepen. Deze broeder vertrekt om acht uur 's morgens en

stopt onderweg in elke brievenbus in een bepaalde wijk een van mijn preken. Zo benut hij een lange wandeling, en in de loop van het jaar verspreidt hij vele duizenden preken. Wat een prachtige manier heeft hij gevonden om de sabbatmorgen door te brengen! Als hij die dienst voor zijn Heere gedaan heeft, geniet hij des te meer van het evangelie om wat hij zelf gedaan heeft om het aan anderen bekend te maken.

U kent de tekst waarin staat dat wij 'Gods medearbeiders' zijn. Is het niet genadig en vriendelijk van de Heere dat Hij ons met Hem laat meewerken? Toch lijkt het mij een nog grotere neerbuigendheid dat God komt om met ons mee te werken, want onze dienst is zo armzalig, zwak en onvolmaakt. Toch doet Hij het: 'de Heere wrocht mede'. De Heere werkt mee met die lieve zuster die, als zij voor haar klas staat, het gevoel heeft dat zij er helemaal ongeschikt voor is. En met die broeder die, als hij preekt, denkt dat het helemaal geen preken is en half van plan is het nooit meer te proberen. O ja, 'de Heere wrocht mede' met mensen zoals zij waren: vissers, eenvoudige vrouwen en dergelijke! Dat was een wonderbare neerbuigendheid.

De Heilige Geest maakte wat zij zeiden goddelijk krachtig. Hoe zwak zij het naar het oordeel van mensen ook uitspraken, er ging een innerlijke, verborgen kracht met hun woorden mee. Die dwong de harten van mensen de gezegende roepstem van God aan te nemen. Ik geloof dat wij, als wij Christus proberen te dienen, vaak weinig

beseffen hoe wonderlijk God met ons meewerkt. Ik heb er een voorbeeld van. Ik hoorde van een bepaalde wijk dat het evangelie daar hard nodig was. Er woonden veel mensen die even onwetend waren van de weg van de zaligheid als Hottentotten, en de verschillende kerken leken maar een heel klein deel van de mensen te bereiken. Een broeder bezocht de buurt voor mij, en ik bad heel ernstig of zijn bezoeken gezegend mochten worden. Het merkwaardige is dat er, terwijl ik aan die wijk dacht, vlak in de buurt christenen woonden die aan mij dachten. Zij verlangden ernaar dat het evangelie naar hun burens gebracht zou worden. Nadat ik nog maar heel weinig in de zaak had ondernomen, kreeg ik een brief van hen, waarin stond hoe graag zij wilden dat er iemand kwam om onder hen voor de Heere te arbeiden. Ik zei bij mezelf: 'Dat is vreemd. Ik ken deze wijk al jaren, maar ik heb nooit gemerkt dat iemand mij of mijn boodschap wilde. Maar zodra ik naar de mensen toe begin te gaan, beginnen zij naar mij toe te komen.' Wie weet hebt u wel een soortgelijk verhaal te vertellen. Daar is die straat waar u zich toe gedrongen voelt om er te gaan werken: God is daar al vóór u geweest. Weet u niet meer hoe de Heere, toen Zijn kinderen de Kanaänieten moesten gaan verdelgen, horzels voor hen uit zond? Zo zendt God ook, als u naar zondaars moet gaan om te prediken, voorbereidend werk voor u uit. Dat doet Hij zeker.

In andere gevallen werkt God achteraf: soms direct daarna, soms jaren later. Er zijn verschillende soorten zaden in de wereld. De zaden van sommige planten en

bomen groeien jarenlang niet, tenzij ze een bijzondere bewerking ondergaan. Er is iets in die hen lange tijd ongeschonden bewaart, maar op de juiste tijd schiet de levenskiem op. Zo zijn er ook mensen die de waarheid niet oppakken op het moment dat zij wordt uitgesproken. Die ligt dan verborgen in hun ziel, tot zij zich op een dag, onder bijzondere omstandigheden, herinneren wat zij hoorden, en het hun hart begint te raken.

Als wij werken en God met ons meewerkt, wat mogen wij dan niet verwachten? Daarom is de grote behoefte van elke werkende gemeente dat God met haar meewerkt. Daarom moet dit onze dagelijkse belijdenis zijn: wij hebben God nodig om met ons mee te werken. Wij moeten altijd beseffen dat wij niets zijn buiten Zijn werken. Wij moeten niet de schijn wekken de Heilige Geest een compliment te maken door af en toe over Hem te spreken, alsof het nu eenmaal de juiste uitdrukking is dat de Heilige Geest natuurlijk moet werken. Dat de Heilige Geest moet werken, moet voor ons een volstrekt nuchter feit zijn, net zo vast als het voor een molenaar vaststaat dat zijn wieken niet kunnen draaien zonder wind. En dan moeten wij handelen zoals de molenaar doet. Hij zet zijn wieken bij en probeert de wind te vangen uit welke hoek die ook waait. Zo moeten wij proberen zo te werken dat te verwachten is dat de Heilige Geest ons zegent. Ik denk niet dat de Heilige Geest sommig werk zal zegenen dat zelfs door goedbedoelende mensen gedaan wordt. Als Hij dat deed, zou het lijken alsof Hij Zijn zegel had gezet onder veel wat

niet naar de gedachten van de Heere was. Laten wij zo in ons werk handelen dat er nooit een vieze duimafdruk over de bladzijde staat, en dat er niets van hoogmoed, eigenbelang of onbezonnenheid in zit. Laat alles gedaan worden in nederigheid, in afhankelijkheid, vol hoop, en altijd in een heilige en genadige geest, zodat wij mogen verwachten dat de Heilige Geest het erkent en zegent. Dat houdt natuurlijk in dat alles biddend gedaan moet worden, want onze hemelse Vader geeft de Heilige Geest aan hen die Hem bidden. En wij moeten om deze grootste van alle zegeningen vragen: dat God de Heilige Geest met ons werk meewerkt.

Verder moeten wij in de Heilige Geest geloven, en wel in de hoogste mate, zodat wij nooit ontmoedigd raken of iets moeilijk vinden. ‘Zou iets voor den HEERE te wonderlijk zijn?’ Kan iets moeilijk zijn voor de Heilige Geest? Het is vaak heerlijk om in diep water te komen, zodat we wel moeten zwemmen; maar wij houden onze voeten graag op de bodem. Wat een zegen is het te voelen dat u niets kunt, want dan moet u op God vertrouwen, en op God alleen, en voelen dat Hij tegen elke noodsituatie volkomen opgewassen is! Als wij zo vertrouwen en zo doen wat Hij ons opdraagt, zullen wij niet falen. Kom, Heilige Geest, en werk nu met heel Uw volk mee! Kom en wek ons op tot werken; en als wij tot heilige ijver zijn aangespoord, werk U dan met ons mee!

De Heilige Geest niet verkort

Heb geloof in God. Laat de ontdekking van uw eigen zwakheid uw vaste overtuiging nooit aan het wankelen brengen: 'bij God zijn alle dingen mogelijk.' Dat lijkt mij een bron van troost, een schatkamer van kracht. Stel de Heilige van Israël geen perk. Denk ook niet dat de Heilige Geest begrensd en tegengehouden wordt door de moeilijkheden die in de gevallen menselijke natuur opduiken. Geen enkel geval dat u met liefdevolle tranen en met een ernstig geloof in Jezus bij Hem brengt, zal ooit als ongeneeslijk worden afgewezen. Wanhoop aan niemand, want 'de HEERE der heirscharen is met ons'.

Soms zijn we bedroefd over de hardheid van de mensenharten. U die voor de Heere werkt, weet daar het meest van. Als iemand denkt dat hij met zijn eigen kracht een hart kan veranderen, laat hij het dan proberen bij wie hij maar wil. Hij zal al gauw met zijn handen in het haar zitten. De oude Adam is te sterk voor de jonge

Melanchthon: onze bevende arm kan de steen van de natuurlijke verdorvenheid niet weggrollen. Welnu, wat dan? De Geest van de Heere is niet verkort! Hoorde ik u roepen: 'Helaas! Ik heb geprobeerd een dronkaard terug te winnen, en hij is teruggevallen in zijn verloedering'? Ja, hij heeft u verslagen, maar 'is dan de Geest des HEEREN verkort?' Roept u: 'Maar hij had de geheelonthoudersbelofte getekend, en toch heeft hij die gebroken'? Heel waarschijnlijk zijn uw banden verbroken; maar 'is dan de Geest des HEEREN verkort?' Kan Hij het hart niet vernieuwen en de liefde tot de zonde uitdrijven? Als de Geest van God met uw overreding meewerkt, zal uw bekeerling zijn belofte houden. 'Helaas!' roept een ander, 'ik hoopte dat ik een gevallen vrouw had gered, maar ze is teruggekeerd tot haar ongerechtigheid.' Voor wie zich in die vorm van dienst oefenen, is dat niets ongewoons. Maar 'is dan de Geest des HEEREN verkort?' Kan Hij niet de vrouw behouden 'welke een zondares was'? Kan Hij in haar vergeven geest geen liefde tot Jezus scheppen die alles te boven gaat? Wij weten geen raad meer, maar de Geest wel.

Wat zijn we nauwe en ondiepe vaten! Hoe snel zijn we leeg! We worden op de sabbatmorgen wakker en vragen ons af waar we de kracht voor die dag vandaan moeten halen. Zucht u niet: 'Helaas! Ik kan vandaag niet met enige hoop op krachtig onderwijs voor mijn zondagsschoolklas gaan staan. Ik ben zo vreselijk dof en zwaar; ik voel me dom en leeg, zonder gedachten en zonder gevoel'? Zeg in zo'n geval tegen uzelf: 'Is dan de Geest des HEEREN

verkort?' Hij zal u helpen. U neemt zich voor iemand over zijn ziel aan te spreken, en u bent bang dat de juiste woorden niet zullen komen. U vergeet dat Hij beloofd heeft dat het u gegeven zal worden 'wat gij spreken zult'. 'Is dan de Geest des HEEREN verkort?' Kan Hij uw hart en uw tong niet voorbereiden? Nee, de Geest van de Heere is niet verkort. Nog altijd is deze belofte onze vreugde: 'Mijn genade is u genoeg.' Het is een vreugde zwak te worden, zodat we met de apostel kunnen zeggen: 'Als ik zwak ben, dan ben ik machtig.' Zie, de kracht van de Heere wordt heerlijk geopenbaard, ja, volmaakt geopenbaard in onze zwakheid. Kom, zwakke werkers, bezwijkende arbeiders, kom en verheug u in de onverkorte Geest. Kom, u die op de rots lijkt te ploegen en het zand lijkt te bewerken. Kom en grijp dit feit vast: de Geest van de Heere is almachtig. Geen rots blijft heel als Hij de hamer hanteert; geen metaal blijft ongesmolten als Hij het vuur is. Nog altijd zal onze Heere Zijn Geest in ons binnenste geven en ons met Zijn kracht omgorden, naar Zijn belofte: 'Uw sterkte gelijk uw dagen!'

Maar sommigen hebben gezegd: 'Ja, maar kijk eens hoe weinig bekeringen er tegenwoordig zijn! We hebben veel kerken die slecht bezocht worden. En we hebben er andere waar van het begin tot het eind van het jaar nauwelijks iemand tot bekering komt.' Dat geven we allemaal toe, en met grote spijt. Maar 'is dan de Geest des HEEREN verkort? Zijn dat Zijn werken?' Kunnen we geen andere redenen vinden die veel dichter bij de waarheid ligt? Als er geen bekeringen zijn, kunnen we niet naar de Geest

van God wijzen en Hem de schuld geven. Is Christus gepredikt? Is er geloof geoefend? De prediker moet zijn deel van de schuld dragen. Ook de gemeente waaraan hij verbonden is, moet zich afvragen of er zoveel gebeden is om een zegen over het Woord als er had moeten zijn. Christenen moeten in hun eigen hart gaan zoeken naar de oorzaak van de nederlaag. Als het werk van God in ons midden gehinderd wordt, kan er dan geen verborgen zonde bij ons zijn die de werking van de Geest van God tegenhoudt? Kan Hij juist door de heiligheid van Zijn wezen niet gedwongen zijn te weigeren met een onheilig of ongeloofig volk mee te werken? Hebt u nooit gelezen: 'Hij heeft aldaar niet vele krachten gedaan, vanwege hun ongeloof'? Kan het niet het ongeloof zijn dat 'het vruchtbaar land tot zouten grond' maakt? De Geest Zelf is in Zijn kracht niet verkort; maar onze zonde heeft gemaakt dat Hij Zich voor ons verbergt. Het gebrek aan bekeringen is niet Zijn werk: wij zijn niet in Zijn kracht uitgegaan. Met afschuw schudden we zelfs het kleinste spoor van een gedachte van ons af die de Geest van de Allerhoogste ook maar iets zou verwijten. 'Bij ons de beschaamdheid der aangezichten, gelijk het is te deze dage.'

Maar er wordt ook gezegd dat er bij de afzonderlijke gelovigen op grote schaal een gebrek aan kracht te zien is. Waar zijn nu de mannen die naar de top van de Karmel kunnen gaan en de hemel met wolken kunnen bedekken? Waar zijn de apostolische mannen die volken bekeren? Waar zijn de helden en martelaarsgeesten van betere

dagen? Zijn we niet beland in een tijd van kleine mensen, die weinig durven en weinig doen? Dat kan zo zijn; maar dat is niet de schuld van de grote Geest. Onze ontaarding is niet Zijn werk. Wij hebben onszelf te gronde gericht, en alleen in Hem is onze hulp te vinden. In plaats van vandaag te roepen: 'Ontwaak, ontwaak, ... Gij arm des HEEREN!', zouden we moeten luisteren naar de roep uit de hemel die zegt: 'Waak op, waak op, ... o Sion! trek uw sierlijke klederen aan ... Schud u uit het stof.' Velen van ons hadden grote daden kunnen verrichten, als we er maar ons hart op hadden gezet. De zwaksten van ons hadden David kunnen evenaren, en de sterksten onder ons hadden als engelen van God kunnen zijn. Wij zijn het die in onszelf verkort zijn. We hebben ons niet uitgestrekt naar de mogelijkheden van kracht die binnen ons bereik liggen. Laten we niet in boosheid de goede Geest van onze God iets aanwrijven, maar laten we in oprechte ootmoed onszelf de schuld geven. Als we niet in het licht geleefd hebben, kunnen we ons er dan over verwonderen dat we grotendeels duister zijn? Als we ons niet gevoed hebben met het brood uit de hemel, kunnen we ons er dan over verbazen dat we bezwijken? Laten we wederkeren tot de Heere. Laten we opnieuw zoeken met de Heilige Geest en met vuur gedoopt te worden. Dan zullen we opnieuw de wonderwerken van de Heere aanschouwen. Hij zet ons een geopende deur voor; als we niet binnengaan, hebben we het aan onszelf te wijten. Hij is het 'Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt'. Als

we dan toch nog arm zijn, dan hebben we niet omdat we niet bidden, of omdat we kwalijk bidden.

‘Kijk naar de toestand van de wereld. Het evangelie is er nu al bijna tweeduizend jaar, en zie eens hoe klein het deel is dat verlicht is! Hoeveel mensen klampen zich nog aan hun afgoden vast! Hoeveel ondeugd en dwaling, armoede en ellende is er in de wereld te vinden!’ We kennen al die droevige feiten; maar ‘zijn dat Zijn werken?’ Zeg mij: wanneer heeft de Heilige Geest duisternis of zonde geschapen? Waar is Hij de bewerker geweest van ondeugd of verdrukking? ‘Van waar komen krijgen en vechterijen?’ Komen ze van Hem? Komen ze niet uit onze eigen wellusten? Al is de wereld nog altijd een Augiasstal die dringend gereinigd moet worden: heeft de Geest van God haar in enige mate of in enige zin zo gemaakt? Hebben de woorden van de Heere, waar het evangelie ten volle gepredikt is, geen goed gedaan bij hen die recht wandelen? Zijn er niet, zelfs in de afgelopen jaren, kannibalen teruggewonnen en beschaafd geworden? Zijn de slavenhandel en andere schurkenstreken niet beëindigd door de kracht van de christelijke invloed? Hoe kan dan de Geest van Christus, de Geest van het evangelie, de schuld krijgen? Wilt u de duisternis aan de zon toeschrijven? Wilt u de smerigheid van de zwijnen op rekening van de kristalheldere beek schrijven? Wilt u de pest wijten aan de frisse zeebries? Dat zou net zo rechtvaardig zijn, en net zo verstandig. Nee, we erkennen de duisternis, de zonde en de ellende van de mensen. Och, was ons hoofd maar water en ons oog een

springader van tranen, zodat we hierover dag en nacht konden wenen! Maar dit alles is niet het werk van de Geest van God. Het komt voort uit de geest van beneden. Hij Die van boven is, zou het genezen. Hij is niet verkort. Dit zijn niet Zijn werken. Waar Zijn evangelie gepredikt is en mensen het geloofd hebben en ernaar geleefd hebben, zijn zij verlicht, geheiligd en gezegend. Leven en liefde, licht en vrijheid en alle andere goede dingen komen van de Geest van de Heere.

*‘Waar Hij regeert, is zegen overal;
de gevangene springt op: zijn ketens vallen af;
wie moe is, vindt eeuwige rust,
en ieder die gebrek lijdt, wordt gezegend.’*

Een goddelijke opdracht

Als iemand van ons een opdracht tot christelijke dienst wil ontvangen, moet die van Christus Zelf komen. Willen we die opdracht uitvoeren, dan moet dat gebeuren in trouw aan Christus. En hopen we in die opdracht te slagen, dan moet dat zijn in een voortdurende, persoonlijke gemeenschap met Christus. We moeten met Hem beginnen te werken en met Hem blijven werken. En we mogen nooit ophouden met werken, totdat Hij Zelf komt om ons uit de dienst te ontslaan, omdat die niet langer nodig is. Och, deden we al ons werk maar in de naam van het grote Hoofd van de kerk! Och, deden we al het werk van Christus maar bewust in de tegenwoordigheid en in de kracht van Christus!

Christus bezit op dit moment een koninklijk gezag: door macht, dat is waar, maar vooral door recht. Van Hem is de macht die voortkomt uit Zijn verdiensten, uit Zijn heerlijke natuur en uit de gave van de goddelijke Geest, Die zonder mate op Hem rust. Het woord dat wij met 'macht' vertalen, heeft een ruimere betekenis dan

dat. U vindt er een goed voorbeeld van in Johannes 1:12: 'Zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden.' Daar zou het woord 'macht' weergegeven kunnen worden met 'voorrecht', 'recht' of 'vrijheid', en toch ook terecht met 'macht' vertaald zijn. Christus heeft op dit moment alle rechten in de hemel en op de aarde. Hij heeft alle soevereiniteit en heerschappij. En natuurlijk heeft Hij ook alle kracht die Zijn recht ondersteunt. Maar het is niet louter macht in de zin van geweld. Het is niet de dynamiekracht waarin aardse koningen behagen scheppen. Christus heeft een andere en hogere soort kracht: de goddelijke energie van de liefde. Hij bezit op dit moment alle gezag in de hemel en op de aarde.

'Mij is gegeven alle macht', zegt Hij; dat wil zeggen: Hij heeft die nu. U en ik worden niet uitgezonden om het evangelie te prediken om zo voor Christus macht te verwerven; Hij heeft die nu. Wij worden niet uitgezonden, zoals we soms zeggen, om de wereld voor Christus te winnen; in de strikste zin is zij nu al van Hem. Hij is op dit ogenblik 'de Koning der ere'. Hij is nu al Heere over allen, 'Koning der koningen, en Heere der heren'; alle gezag is Hem gegeven. Ik zal niet proberen uit te leggen op welk tijdstip het Hem precies gegeven werd, maar ik herinner u eraan dát het gegeven is. Die grote daad is volbracht. Onze Heere Jezus houdt de scepter in Zijn hand die Hem macht geeft over alle vlees, opdat Hij het eeuwige leven geve aan allen die de Vader Hem gegeven heeft. Hij heeft al de scepter in Zijn hand waarmee Hij de volken zal

verpletteren als met een ijzeren scepter en in stukken zal slaan als een pottenbakkersvat. Hij hoeft niet meer naar Zijn troon op te gaan: Hij zit al op de troon. Hij hoeft niet meer gekroond te worden: Hij is al gekroond, zoals we zeiden, als 'Koning der koningen, en Heere der heren'.

Ik heb sommigen ontmoet die de Bijbel ondersteboven probeerden te lezen. Ze zeiden: 'God heeft een raadsbesluit dat zeker vervuld zal worden; daarom verroeren we geen vin. Alle macht is in de handen van Christus; daarom blijven we stilzitten.' Maar zo leest Christus die tekst niet. Er staat: 'Mij is gegeven alle macht ... Gaat dan henen', en doe iets. 'Maar Heere, wat wilt U dan van ons, als U alle macht hebt? Wij zijn zulke arme, onbeduidende, nutteloze schepsels; we maken vast een warboel van alles wat we ondernemen.' 'Nee', zegt de Meester, 'Mij is gegeven alle macht ... gaat dan henen.' Hij zet ons in beweging omdat Hij alle macht heeft. Ik weet dat velen van ons de neiging hebben te gaan zitten en te zeggen: 'Alles gaat mis, de wereld wordt steeds donkerder en alles gaat naar de knoppen.' We zitten samen te tobben in een allerheerlijkste ellende, en we proberen elkaar omlaag op te beuren, nog dieper de wanhoop in! Doen we niet vaak zo? Helaas, zo is het. En we voelen ons gelukkig bij de gedachte dat anderen in gezegende harmonie van ellende met ons meestemmen in al onze zwaarmoedigheid. Of als we ons al een beetje inspannen, hebben we het gevoel dat er in onze dienst niet veel goeds zit en dat er onmogelijk veel uit kan voortkomen. Deze boodschap van onze Meester klinkt mij als het

heldere geluid van een trompet. Ik heb u de klanken van een hakkebord laten horen, maar nu schalt de heldere klaroentoon van een trompet. Hier is de kracht die u in staat stelt te 'gaan'. 'Ga' daarom weg van uw mesthopen, weg van uw as en uw stof. Schud uw zwaarmoedigheid van u af. De hoorn blaast: 'Opzadelen! Op, en voorwaarts!' De strijd is begonnen, en iedere goede krijgsknecht van Jezus Christus moet vooraan staan voor zijn Aanvoerder en zijn Heere. Omdat Christus alle macht gegeven is, geeft Hij die macht door aan Zijn volk. Hij zendt hen uit naar de strijd en naar de overwinning.

'Ga, ga heen', zegt Christus. 'Maar Heere, als we naar de mensen gaan, zullen ze om onze paspoorten vragen.' 'Neem ze', zegt Hij. 'Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde. De hemel staat voor u open, en de aarde staat voor u open. Er is geen plaats, of het nu in het verre Ethiopië is, in de woestijnen van Scythië of midden in Rome: er is geen plaats waar u niet heen mag gaan. Daar zijn uw paspoorten: "Mij is gegeven alle macht ... Gaat dan henen."'

'Maar Heere, we hebben meer nodig dan paspoorten; we hebben een opdracht nodig.' 'Daar is uw opdracht', zegt de Heere. 'Mij is gegeven alle macht, en Ik draag die aan u over. Ik heb gezag, en Ik geef u gezag. Ga daarom heen, omdat Ik het gezag heb. Ga en onderwijs vorsten en koningen en bedelaars; onderwijs hen allemaal op dezelfde manier. Ik stel u aan, Ik geef u volmacht. Zovelen

van u als Mij kennen en Mijn liefde in uw hart uitgestort hebben: u geef Ik de opdracht om heen te gaan en

*“de zondaars om u heen te vertellen
wat een dierbare Heiland u gevonden hebt.”*

en als ze vragen hoe u het durft, zeg hun dan niet dat de bisschop u gewijd heeft of dat een synode u toestemming gaf. Zeg hun dat uw Meester alle macht gegeven is in hemel en op aarde, dat u in Zijn Naam gekomen bent en dat niemand u iets mag beletten.’

‘Bovendien’, zegt de Meester, ‘zend Ik u terwijl Mijn macht u al is voorgegaan.’ Let daarop, want ik breng het u opnieuw in herinnering. Christus zegt niet: ‘Ga en win voor Mij de macht op aarde; ga en verwerf voor Mij macht onder de mensenkinderen.’ Nee, Hij zegt: ‘Alle gezag en alle macht berusten al bij Mij; ga daarom heen. Ik zend u naar een land dat geen vreemd koninkrijk is. Ik zend u naar een land dat van Mij is, want “alle zielen zijn Mijne”. Of u nu naar de Joden gaat of naar de heidenen: zij zijn van Mij. Gaat u naar India of China, dan hoeft u niemand om toestemming te vragen. U bent in het land van uw eigen Koning, u bent op pad in de dienst van uw eigen Koning, en de macht van uw eigen Koning gaat voor u uit.’ Ik geloof werkelijk dat zendelingen die naar een land gaan, vaak eerder rijpe vruchten moeten plukken dan bomen moeten planten. Zoals de Heere de horzelen zond om de weg voor de kinderen van Israël vrij te maken, zo zendt Hij dikwijls opmerkelijke veranderingen vóór de herauten van het kruis uit. Dat zijn politieke,

maatschappelijke en godsdienstige veranderingen, die de weg voor hen bereiden. En dit is de boodschap die met heldere klaroentoon klinkt voor alle soldaten van Koning Jezus: 'Ik heb alle gezag in hemel en op aarde. Ga daarom zonder bedenkingen of vragen heen en evangeliseer alle volken, "dezelve dopende in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes".'

Als de Heilige Geest het Woord niet zegent, zijn wij 'de ellendigste van alle mensen'. Want dan hebben we een onmogelijke taak op ons genomen; we hebben een terrein betreden waar niets dan het bovennatuurlijke ooit iets zal uitrichten. Als de Heilige Geest de harten niet vernieuwt, kunnen wij het niet. Als de Heilige Geest hen niet wederbaart, kunnen wij het niet. Als Hij de waarheid niet in hun ziel laat doordringen, kunnen we net zo goed in het oor van een lijk spreken. Alles wat we te doen hebben, gaat ver boven onze eigen kracht uit. We moeten onze Meester bij ons hebben, anders kunnen we niets doen. We voelen diep hoe nodig we deze grote waarheid hebben. We zeggen het niet alleen, maar we worden elke dag door ons eigen diepe besef van nood ertoe gedreven ons erover te verheugen dat onze Heere verklaard heeft: 'Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.' Waarom zijn we ooit terneergeslagen? Waarom gaan we ooit twijfelen aan het uiteindelijke succes van de goede zaak? Waarom gaan we ooit naar huis met hoofdpijn en een bonzend hart vanwege het kwaad van deze tijd? Moed, moed! De Koning heeft alle macht; het is onmogelijk Hem te verslaan. De rechtervleugel van ons leger mag even

uiteengeslagen worden, maar de Koning in het midden van het leger rijdt nog altijd op het witte paard van de overwinning. Hij hoeft het maar te willen, Hij hoeft maar één woord te spreken, en de vijand zal worden weggedreven 'als kaf voor den wind'.

Christus zegt: 'Gaaf.' Laten we dan meteen gaan, naar Zijn Woord, langs het spoor dat Gods eigen hand voor ons uitzet. Laten we heengaan en alle volken tot discipelen maken. Laten we hun vertellen dat zij van Christus moeten leren en dat zij Zijn wil moeten gehoorzamen.

Laten we vervolgens in alles trouw aan Hem zijn, en laten we Zijn discipelen opleiden in trouw aan Hem: 'lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb'. Omdat Hij alle gezag heeft, laten we er geen ander gezag tussen schuiven. Laten we binnen het huis van de Meester blijven. Laten we de gedachten van de Meester zoeken te kennen, de wil van de Meester te leren, het Boek van de Meester te bestuderen en de Geest van de Meester te ontvangen. En laten die heersen over elke andere macht. Laten we er intussen steeds naar streven in gemeenschap met Hem te blijven: 'Ziet, Ik ben met ulieden al de dagen.' Laten we nooit van Hem weggaan. Omdat alle gezag Hem gegeven is, laten we dicht aan Zijn zijde blijven; laten we de mannen van Zijn lijfwacht zijn. Laten we de dienaren zijn die de riem van Zijn schoenen losmaken en water brengen voor Zijn voeten, en die zich

daardoor hoog vereerd voelen. ‘Ziet, Ik ben met ulieden al de dagen’, zegt Hij; laten wij dan ook altijd bij Hem zijn.

Groot geloof en grote werken

Die negen discipelen bleven aan de voet van de berg achter toen de Heiland de andere drie meenam om Zijn verheerlijking te aanschouwen. Ieder van hen had een echte opdracht van de Heere Jezus Christus ontvangen. Zij waren negen van Zijn uitverkoren apostelen. Hij had hen naar Zijn eigen welbehagen verkoren, en er was geen twijfel aan dat zij werkelijk tot het apostelschap geroepen waren. Zij waren niet alleen verkoren, maar ook toegerust. Eerder hadden zij immers zieken genezen, duivelen uitgeworpen en het Woord van Christus met grote kracht gepredikt. Op hen rustte een wonderdadige kracht, en zij konden grote wonderen doen in de naam van de Heere Jezus Christus. Zij waren daar niet alleen toe in staat, maar hadden ook werkelijk veel wonderbare genezingen verricht. Wanneer zij uitgingen, omgord met goddelijke kracht, genazen zij overal de zieken en wierpen zij duivelen uit. Toch stonden zij deze keer volkomen machteloos en waren zij verslagen.

Een arme vader had zijn maanzieke zoon bij hen gebracht, die bovendien van een boze geest bezeten was. Zij konden de boze geest niet uitwerpen en de maanzieke jongen niet genezen. Zij stuitten als het ware op een grote moeilijkheid, die hen volkomen met de mond vol tanden liet staan. En de spottende schriftgeleerden stonden erbij, maar al te bereid om daarvan gebruik te maken. Zij stonden klaar om vol hoon en minachting te zeggen: 'U kunt dit kind niet genezen, want de macht die u van uw Meester hebt ontvangen, is beperkt. Hij kan wel enkele vreemde dingen doen, maar zelfs Hij kan niet alles. Misschien is Hij Zijn vroegere macht kwijt, en is er nu eindelijk een soort duivel verschenen die Hij niet aankan. U ziet het: u vergist zich door Hem te volgen. Uw geloof is gericht op een bedrieger, en u kunt het maar beter opgeven.' Ach, hoe graag fluistert de boze geest ons duistere gedachten in wanneer wij niet altijd succes hebben in ons werk van het geloof en onze arbeid van de liefde! Waarom denkt u dat de Heere ooit toelaat dat Zijn dienaren verslagen worden? Welnu, in dit geval was de voornaamste reden natuurlijk deze: God geeft de overwinning aan het geloof, en als wij niet geloven, zullen wij ook niet bevestigd worden. Misschien waren die discipelen vervallen in een ongeestelijke gesteldheid en een lage staat van genade. Als ons dat overkomt, is onze opdracht niet veel waard en hebben onze vroegere bekwaamheden weinig waarde. Alle successen uit vroeger dagen nemen dan de uitwerking van onze tegenwoordige mislukkingen niet weg. Wij zullen zijn als Simson, die

uitging en zich uitschudde zoals op andere malen, maar van wie de Geest van God geweken was. De Filistijnen overwonnen hem al snel, dezelfde Filistijnen die hij schenkel en heup met een grote slag zou hebben geslagen als zijn Heere nog met hem was geweest. Als wij het werk van de Heere willen doen, en dat met succes, dan moeten wij geloof in Hem hebben. Wij moeten verder kijken dan onszelf, verder dan onze opdracht, verder dan onze persoonlijke bekwaamheden en verder dan onze vroegere successen. Wij moeten uitzien naar een zalving door de Heilige Geest in het heden, en door het geloof moeten wij van dag tot dag aan de levende God hangen. Als ik slaag, waarom slaag ik dan? Laat mij het geheim kennen, opdat ik de kroon op het juiste hoofd zet. Als ik niet slaag, laat mij dan de reden weten, opdat ik in elk geval kan proberen elke belemmering weg te nemen, als het een belemmering is die ik zelf heb veroorzaakt. Als ik een vat ben dat niet bekwaam is tot het gebruik van de Meester, laat mij dan weten waarom ik niet bekwaam ben. Dan kan ik mij, zoveel in mij is, voorbereiden op de dienst van de grote Meester. Ik weet dat Hij mij zeker zal gebruiken als ik bruikbaar ben. En als Hij mij niet gebruikt, zal dat heel waarschijnlijk komen doordat er iets in mij is wat mij ongeschikt maakt. Probeer te ontdekken waarom u in de heilige dienst vastloopt, want het is verstandig dat te weten.

Waarschijnlijk zal het u sterk vernederen. Het kan u met tranen in de ogen naar de genadetroon drijven. Misschien kent u nog niet alles wat er in uw eigen hart

leeft. Er kan iets zijn wat u een onbetekenende zaak lijkt, maar wat uw God bedroeft en uw geestelijke kracht verzwakt. Het mag u een kleinigheid lijken, maar in die kleinigheid kunnen de eieren liggen van zoveel kwaad dat God het niet duldt. Hij zal u niet zegenen voordat u er helemaal vrij van bent. Daarom is het verstandig en juist dat u het antwoord vindt op de vraag: 'Waarom hebben wij hem niet kunnen uitwerpen?', ook al gaat dat met verdriet en spijt gepaard. Ik ben ervan overtuigd dat alles wat ons vaak naar onze Heere terugbrengt, voor ons een zegen moet zijn. Het is heel vernederend om zo lang tevergeefs te hebben gepreekt, en om zo vaak naar dat dorp te zijn gegaan zonder bekeringen te zien. Het is vernederend om zo dikwijls dat logement te hebben bezocht en blijkbaar geen indruk te hebben gemaakt op de onverschillige bewoners, of om die donkere zolderkamer te zijn binnengegaan en daar het verhaal van het kruis te hebben verteld. Dan merkt men alleen dat de hoorder net zo duister en misschien net zo ruw is als altijd. Het lijkt wel alsof ons hart moet breken wanneer wij het werkelijk ernstig menen en toch dat gezegende doel niet bereiken, waarvan wij zeker weten dat het de Heiland Zelf na aan het hart moet liggen. Maar misschien zit er in ons uitblijven van succes veel goddelijk onderwijs. Het kan de inleiding zijn tot, en de voorbereiding op, toekomstig succes dat de Heere Jezus Christus grote eer zal brengen. Dit hoorde bij de opleiding van de twaalf. Zij zaten nu op de hogeschool, met Christus als hun Leermeester. Zij werden voorbereid

op die grootse dagen waarin zij nog grotere dingen zouden doen dan Hij had gedaan, omdat Hij teruggegaan was naar Zijn Vader, nog grotere macht ontvangen had en die aan hen gegeven had. 'Het is goed voor een man, dat hij het juk in zijn jeugd draagt.'

Want wat de reden van uw mislukking ook is, zij kan verholpen worden. Naar alle waarschijnlijkheid is het geen grote zaak, en in elk geval geen onoverkomelijke moeilijkheid voor de Heere. Door de genade van God kan deze belemmering van u worden weggenomen, zodat zij u niet langer van uw kracht kan beroven. Spoor haar dan op. Kijk met beide ogen en zoek met het helderste licht dat u kunt lenen, opdat u alles vindt wat de Geest van God tegenhoudt en uw eigen bruikbaarheid schaadt.

'Waarom hebben wij het kwaad niet uit hen kunnen uitwerpen?' Die vraag kan iedere leraar stellen over zijn klas, en iedere werker over zijn arbeidsveld. Ik stel haar over sommigen die belijdenis van het geloof hebben gedaan en daarna schandelijk gevallen zijn. Ook over anderen die teruggevallen zijn in kilte of lauwheid, en over velen die na jaren van prediking nog precies dezelfde zijn als altijd. Welke duivel is dit die in hen gevaren is? Waarom kunnen wij hem niet uitwerpen?

De Heere Jezus zei hun dat hun mislukking kwam door gebrek aan geloof. Hij zei niet: 'Door de duivel, door zijn bijzondere aard en door de kracht van zijn verschansing in het wezen van de arme lijder.' Nee, Hij zei: 'Om uws ongeloofs wil.' Zij hadden kunnen zeggen, en het zou

waar zijn geweest: 'Deze boze geest heeft hem al lang in bezit.' De vader zei dat de kwaal hem van zijn kindsheid af overkomen was. U weet dat het niet gemakkelijk is een duivel te verdrijven die ergens al, laten we zeggen, twintig jaar woont. Het is moeilijk om kwaad uit te werpen dat er al lang zit. Toch zal het, als wij geloof hebben, geen moeite kosten om zelfs de zonden te overwinnen die de zondaar al heel lange tijd in hun macht hebben.

Bovendien ging het in dit geval niet alleen om de lengte van de bezetenheid, maar ook om de kracht van deze duivel. Hij greep dit arme kind, wierp het in het vuur of in het water en smet het naar zijn wrede en boosaardige lust heen en weer. Dat deed hij zelfs voor de ogen van de discipelen. Ja, maar als zij geloof hadden gehad, zouden zij begrepen hebben dat Christus veel sterker is, hoe sterk satan ook is. De duivel is machtig, maar God is almachtig. Als de discipelen maar geloofd hadden, hadden zij de boze geest kunnen overwinnen door de kracht van Christus.

U ziet: gebrek aan geloof verbreekt de verbinding tussen ons en Christus. Wij zijn als een telegraafdraad. Die kan het bericht overbrengen zolang de elektriciteit erdoorheen kan lopen, maar als u de verbinding verbreekt, is hij nutteloos. Het geloof is onze verbinding met Christus. Verbreek die verbinding, en wat kunnen wij dan nog doen? Door het geloof werkt God in ons en door ons. Maar als het ongeloof binnenkomt, zijn wij ongeschikt om door Hem gebruikt te worden. Zou u

willen dat God de mens zegent die niet in Hem wil geloven? Zou u willen dat God Zijn zegel drukt op het werk van de ongelovigen? Dat kan niet. De eerste voorwaarde voor succes in welk werk voor God ook, moet een hartelijk geloof zijn in de God voor Wie wij werken.

Als ik nu kijk naar de toestand van onze tijd, en naar het werk dat ieder van ons is toevertrouwd, dan voel ik dat wij meer geloof nodig hebben. Het doet er niet toe hoe vast de bergen van ongerechtigheid staan; zij moeten wijken als het geloof sterk is. Het doet er niet toe hoe diep de wortels van de moerbezenboom zijn gegaan; hij zal met wortel en al worden uitgerukt als het geloof sterk is. Wij geloven maar half! Waag en durf, en merk dat er toch niets gewaagds of gedurfd in zit, wanneer u eenvoudig op uw God vertrouwt zoals een kind zijn vader vertrouwt. Wij hebben vaak gefaald door ons ongelooft.

Het kan zijn dat er gevallen zijn waarin God niet aan uw geloof toegeeft voordat uw geloof zich in het gebed uit. Wanneer het gebed dan tot het uiterste heeft gewerkt, zult u de zegen ontvangen.

Ik denk dat ik enkele van Gods redenen om zo te handelen kan begrijpen. Ten eerste wil Hij ons de grootheid van de barmhartigheid laten zien. Daarom vult Hij onze gedachten met de grootte van de nood die gelenigd moet worden, en met de onmogelijkheid dat die nood gelenigd wordt anders dan door Zijn eigen macht en Godheid. Die ervaring doet ons goed. Zij doet ons

voelen dat de barmhartigheid, als die eenmaal komt, bijzonder kostbaar zal zijn.

De Heere wil ook ons verlangen opwekken, en ook dat doet ons goed. Helemaal te gloeien van heilige verlangens is op zichzelf een gezonde oefening.

Verder wil de Heere eenheid van handelen in ons bewerken. De ene broeder merkt dat hij alleen niet verder komt, en dus roept hij een ander erbij om hem in het gebed te helpen. Zo wordt veel heilig gezamenlijk smeken opgewekt juist door de wanhopige aard van een geval dat niet met eenvoudig geloof te verhelpen is, en zelfs niet met het gebed van één persoon. Laten wij altijd de gezamenlijke gebeden zoeken van veel broeders en zusters. U herinnert zich die man die door vier gedragen werd en van het dak af neergelaten werd in de tegenwoordigheid van Christus. Ach, ik wou dat u bij u thuis vaak met z'n tweeën of drieën samenkwam voor gezamenlijk gebed! Ik zou graag horen van kleine groepjes christelijke mannen en vrouwen die zich verplichtten om met z'n viere te bidden voor iemand die bezeten is door een duivel. Ik bedoel een duivel van het soort dat niet met gewone middelen uitgaat en door vier van u moet worden uitgeworpen. Kom bij elkaar en zeg tegen elkaar: 'Wij zullen niet rusten totdat bij deze ziel en bij die ziel de duivel is uitgeworpen, en zij gekleed en wel bij hun verstand aan de voeten van Jezus Christus zitten.' 'Dit geslacht': bepaalde soorten duivelen worden alleen uitgedreven door bijzonder, aanhoudend, volhardend en

gezamenlijk gebed. Zij kunnen uitgeworpen worden als u maar gelooft en bidt. Er is geen duivel die niet zal moeten gaan, als u genoeg geloof en genoeg gebed hebt om hem uit te drijven.

‘Door bidden en vasten.’ Onze Heere Jezus Christus maakte nooit veel werk van het vasten. Hij sprak er maar zelden over. Toen de Farizeeën het overdreven, wees Hij hen meestal af door te zeggen dat de tijd nog niet gekomen was dat Zijn discipelen zouden vasten, omdat de Bruidegom nog bij hen was. Zolang Hij bij hen was, moesten hun dagen dagen van vreugde zijn. Maar toch spreekt de Heilige Schrift over het vasten, en in bepaalde gevallen raadt zij het aan. Er waren ook godvrezende mannen en vrouwen, zoals de profetes Anna, die bleef ‘met vasten en bidden, God dienende nacht en dag’. Ik wil dit niet wegvergeestelijken. Ik geloof letterlijk dat het sommigen van u veel goed zou doen als u af en toe een hele dag van vasten en gebed hield. Er komt een lichtheid over het lichaam, vooral bij zwaargebouwde mensen zoals ikzelf; wij beginnen ons heel licht en etherisch te voelen. Ik herinner mij een dag van vasten en gebed waarop ik geestelijk begreep wat een roomse afbeelding betekende die ik weleens gezien heb: een heilige die in de lucht zweeft. Nu, dat was natuurlijk onmogelijk, en ik denk niet dat men het letterlijk geloofde toen het schilderij gemaakt werd. Maar er is een lichtheid, een verheffing van de geest boven het vlees, die over u komt na enkele uren waarin u in vasten en gebed op God hebt gewacht. Ik kan de broeders aanraden het af en toe te proberen.

Het zal goed zijn voor hun gezondheid en het zal hun zeker geen kwaad doen. Als wij maar ongeveer de helft aten van wat men gewoonlijk eet, zouden wij waarschijnlijk allemaal gezonder zijn. En stel dat wij onszelf af en toe op een karig rantsoen zetten, niet omdat daar enige verdienste in ligt, maar om ons hoofd helderder te maken en ons hart te helpen vollediger op de Heiland te rusten. Dan zouden wij merken dat bidden en vasten grote kracht hebben.

Staat u mij toe nog één ding te zeggen. Ik geloof dat de duivel van de dronkenschap bij sommige mannen niet zal uitgaan, tenzij christenen die voor hen bidden en met hen spreken, vasten in de vorm van geheelonthouding. Ik bedoel niet dat het verkeerd is dat u gebruikt wat u gebruikt. Ik bedoel dat er sommige zielen zijn die u niet kunt winnen tenzij u tegen hen zegt: 'Voor jullie gaan wij opgeven wat ons misschien geoorloofd zou zijn, zodat wij jullie kunnen redden van de kroeg en al haar verleidingen. Kom, Jack, ik ga de gelofte van onthouding afleggen. Ik ben nooit dronken geweest en zal het waarschijnlijk ook nooit worden, maar ik zal de gelofte voor jou tekenen.' Er zijn sommige duivelen die niet uitgaan voordat u zo handelt. En wij behoren alles te doen wat kan leiden tot de redding van een ziel. Wij behoren onszelf alles te ontzeggen wat wij onszelf kunnen ontzeggen, als dat nodig is om ook maar één mens bij het kruis van Christus te brengen. Laten wij ervoor zorgen dat wij in deze zaak helemaal zuiver zijn, want er zijn nog steeds veel duivelen die niet uitgaan zonder bidden en vasten. Zeg dan: 'Ik zal

niet vasten om de duivel te behagen of om andere mensen te behagen. Maar ik zal vasten om de duivel dwars te zitten en om hem uit die man te krijgen. Ik zal mij van wat dan ook onthouden, als ik hem maar aan de voeten van Jezus mag brengen, opdat hij behouden wordt.' Wij die de Heere liefhebben, zijn het hopelijk allen eens over deze zaak. Geen enkele prijs van onze kant mag te hoog zijn om een ziel aan de heerschappij van satan te ontrukken en haar te brengen in de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen Gods.

‘Geef rekenschap van uw rentmeesterschap’

| Lukas 16:2

Geef rekenschap van uw rentmeesterschap wat uw talenten betreft. Wij verschillen allemaal in natuurlijke gaven en in wat wij ons eigen hebben gemaakt. De een heeft een welsprekende tong, een ander de pen van een vaardige schrijver, en een derde het oog van de kunstenaar dat schoonheid onderscheidt. Maar welke van deze gaven wij ook hebben, zij behoren God toe en moeten in Zijn dienst gebruikt worden. Sommigen hebben alleen gaven die hen in staat stellen met handenarbeid hun dagelijks brood te verdienen. Zij hebben maar weinig verstandelijk vermogen, maar voor dat weinige moeten zij rekenschap afleggen, en ook voor de lichaamskracht waarmee God hen gezegend heeft. Er is niemand zonder een of ander talent, niemand zonder een of andere vorm van vermogen, door de natuur gegeven of door opvoeding verworven. Wij hebben

allemaal in meer of mindere mate gaven ontvangen, en ieder van ons moet voor dat talent rekenschap afleggen. Wat een rekenschap moeten sommigen afleggen die tien talenten ontvangen hebben, maar ze allemaal verspild hebben! Hoe zal de rekenschap luiden die iemand als Napoleon moet afleggen? Hoe zal de afrekening zijn van iemand als Voltaire, die heel de pracht van zijn verstand aan de voeten van satan legde en het ontheiligde tot verdoemenis van de mensheid? Maar vergeet uzelf niet, terwijl u aan deze groten van de aarde denkt. Wat was uw bijzondere gave? U kunt in sommige gezelschappen goed genoeg spreken; hebt u ooit voor Christus gesproken? U kunt goed schrijven en u vindt dat u op dat gebied geen geringe gave hebt; heeft uw pen nooit één regel geschreven die uw medemensen tot de dienst van de Heiland zal brengen? Wat? Tien talenten hebben, en ze allemaal in zweetdoeken wegleggen of alleen voor uzelf gebruiken, zonder er één in te zetten voor God, voor heiligheid, voor waarheid en voor gerechtigheid? Hoe streng klinkt het bevel: 'Geef rekenschap van uw rentmeesterschap!' Toch vrees ik dat niemand van ons zonder vrees en beven rekenschap kan geven van zijn talenten.

Geef rekenschap van uw bezit. Wij verschillen sterk in onze tijdelijke omstandigheden. Ik veronderstel dat er enkelen zijn aan wie God grote rijkdom heeft toevertrouwd, en meer mensen aan wie Hij een aanzienlijk bezit heeft gegeven. De meesten heeft Hij iets meer gegeven dan strikt noodzakelijk is voor hun

werkelijke behoeften. Maar of het veel is of weinig, wij moeten er volledig rekenschap van afleggen. Ik weet niet wat sommige rijke belijders zullen moeten zeggen over wat zij aan de zaak van God geven. Het is geen tiende van hun bezit. Nee, het zijn als het ware maar de kaaskorstjes en de kaarsstompjes. En zelfs die geven zij alleen voor de schijn, omdat het niet fatsoenlijk zou staan als zij ze helemaal achterhielden. De kassen van de kerk zouden nooit zo leeg kunnen zijn als ze zijn, als niet sommige rentmeesters in de kerk ontrouw waren aan wat hun is toevertrouwd. Het is heel treurig te denken aan sommige grote mannen in ons eigen land. Hun inkomen zou in één enkele maand genoeg zijn om een heel gezin hun hele leven lang behoorlijk te onderhouden. Ik vraag mij af hoe hun afrekening zal luiden wanneer zij rekenschap moeten geven van honderdduizenden of zelfs miljoenen ponden. Bij sommigen van hen zal alles wat zij kunnen zeggen, zijn: ‘Zoveel verloren op de renbaan, zoveel uitgegeven aan een minnares, zoveel betaald voor diamanten, zoveel verkwist aan deze vorm van verspilling en zoveel aan die.’ Maar voor de armen en behoeftigen die in onze straten omkomen, voor de menigten die zelfs om het nodige brood smeken, hebben sommigen van hen helemaal niets gedaan. Er zijn prachtige uitzonderingen, namen die zullen voortleven zolang mensenliefde onder de mensen in ere wordt gehouden. Maar de uitzonderingen zijn zo verschrikkelijk weinig, dat de rekenschap van het rentmeesterschap van de rijken van Engeland werkelijk verschrikkelijk zal zijn wanneer zij voor de rechterstoel

van God worden aangeklaagd, zoals zeker zal gebeuren. Maar wie bent u, en wie ben ik, om zo te oordelen, als wij niet kunnen zeggen dat wij met ons weinige trouw zijn geweest? Ik vraag u of u dat geweest bent. En ik bid u: maak nu in gedachten de rekening op van uw rentmeesterschap over het goud, het zilver of het koper dat God u heeft toevertrouwd.

Wij moeten rekenschap afleggen van onze invloed. Iedereen heeft een of andere invloed. De moeder die nooit uit de kinderkamer komt, heeft een wonderlijke invloed op haar kleine kinderen. Geen buurman voelt de kracht van haar invloed, en niemand behalve haar eigen kleintjes ondervindt iets van haar trouw. En wie weet of zij niet een Whitefield aan haar boezem drukt, die het evangelie door de lengte en de breedte van het land zal laten donderen? Of misschien juist een ongelovige, wiens vreselijke godslasteringen menigten ten verderve zullen voeren? De moeder heeft een invloed waarvan zij aan God rekenschap moet afleggen. En dan de invloed van de vader. Ach, vaders, u kunt uw verplichtingen tegenover uw kinderen niet van u afschuiven door hen naar school te sturen, of het nu een zondagsschool is of een kostschool. Het zijn uw kinderen, en u moet rekenschap geven van uw rentmeesterschap over uw eigen nageslacht. Ja, en zelfs het kindermeisje, al lijkt zij weinig te betekenen in de samenleving, heeft invloed op haar kleine pupil, en die moet zij voor Christus gebruiken. Niet alleen hij die een senaat in vervoering brengt met zijn welsprekendheid, maar ook hij die een woord spreekt

vanaf de timmermansbank: ieder heeft zijn invloed, ieder moet die gebruiken en ieder moet er rekenschap van afleggen. Dat geldt niet alleen voor de man die de verschrikkingen van een oorlog zou kunnen voorkomen door te weigeren zijn miljoenen uit te lenen. Het geldt ook voor de man die met een glimlach zou kunnen meelachen om de zonde, of met een woord van berisping zou kunnen laten zien dat hij er een afkeer van heeft. Niemand van u is zonder invloed, en ik vraag u nu hoe u die gebruikt hebt. Is die altijd aan de kant van de Heere geweest? 'Geef rekenschap van uw rentmeesterschap', want die invloed zal niet altijd blijven.

Wij zouden nog andere dingen kunnen bespreken die God ons heeft toevertrouwd, maar de tijd zou ons ontbreken. Daarom herinner ik u eraan dat de rekenschap die u zult moeten afleggen, en die ik u vraag nu af te leggen, geen rekenschap over andere mensen is. Ach, wat zou het mooi zijn als wij dat moesten doen, nietwaar? Met hoeveel genoegen zouden sommigen die taak op zich nemen als zij verslag moesten uitbrengen over het karakter van anderen! Hoe gemakkelijk speelt ieder van ons voor detective bij zijn naasten! Hoe snel zeggen wij over deze man: 'O ja, hij geeft veel geld weg, maar alleen uit pronkzucht.' Of over die vrouw: 'Ja, zij lijkt een christen, maar u kent haar privéleven niet.' Of over die dienaar van het evangelie: 'Ja, hij is heel ijverig, maar hij verdient er goed aan.' Zo rekenen wij graag onze medemensen door, en onze rekenkunde is wonderlijk nauwkeurig, tenminste, dat denken wij. Maar wanneer

anderen ons volgens dezelfde regel doorrekenen, lijkt de rekenkunde vreselijk in de war, en kunnen wij niet geloven dat de uitkomst klopt. Ach, maar bij het grote oordeel zal ons niet gevraagd worden rekenschap af te leggen voor anderen. Ik zal ook niemand van u nu vragen om over het gedrag van anderen na te denken. Wat dan nog als anderen erger zijn dan u? Maakt dat u beter, of minder schuldig? Wat dan nog als anderen niet alles zijn wat zij lijken? Misschien bent u dat ook niet. In elk geval maakt hun huichelarij uw schijn niet waar. Oordeel uzelf, opdat u niet geoordeeld wordt. Laat ieder de lancet in zijn eigen wond zetten en zorgen voor de zaken van zijn eigen ziel, want ieder moet voor zichzelf aan God rekenschap geven.

Bedenk ook dat u niet geroepen wordt om rekenschap af te leggen aan anderen. Helaas zijn er velen die alleen lijken te leven om de achting van hun medemensen te verwerven. Er is iemand tegen wie wij opzien; als wij maar de glimlach van die persoon hebben, denken wij dat alles goed is. Misschien zijn sommigen hier diepbedroefd omdat die glimlach verdwenen is, en zij verkeerd beoordeeld en onrechtvaardig veroordeeld zijn. Het is maar een kleine zaak om door een menselijk oordeel geoordeeld te worden. En wie is hij die de huisknecht van een ander oordeelt? Voor zijn eigen heer staat of valt de huisknecht, en niet voor deze ongevraagde rechter.

Bedenk verder dat de rekenschap door ieder mens persoonlijk over zichzelf afgelegd zal worden. Hoe de

rekenschap van een ander ook uitvalt, zij zal hem niet raken.

Het was een stelregel van Pythagoras dat elk van zijn leerlingen iedere avond verslag moest uitbrengen van de daden van die dag. Ik denk dat het goed is dat te doen, want wij kunnen niet te vaak terugblikken. Ga even zitten, pelgrim, ga even zitten. Hier is de mijlpaal die het einde van weer een jaar aangeeft. Ga erop zitten, leg uw hand aan uw voorhoofd en denk na. Leg uw hand op uw hart, onderzoek en zie wat daar is. Niemand kijkt zo ongraag in zijn kasboeken als wie insolvent is. Wie geen boeken bijhoudt, wordt bij de rechtbank beschouwd als een schurk van het zuiverste water. En mensen die geen geestelijke aantekeningen van het verleden bijhouden en zich hun zonden niet te binnen brengen, omdat zij geprobeerd hebben ze allemaal te vergeten, kunnen erop rekenen dat zij zichzelf bedriegen. Als u uw hart niet durft te onderzoeken, vrees ik dat er een reden is voor die vrees. Dan behoort u juist boven alle anderen ijverig te zijn in dit onderzoek.

Het kan zijn dat sommigen nog jaren leven en toch geen rentmeester meer zijn. Een prediker kan buiten dienst gesteld worden: zijn stem is weg, zijn geestelijke vermogens zijn verzwakt. Hij zal 'niet meer kunnen rentmeester zijn'. Men is dankbaar voor nieuwe gelegenheden om de Heere te dienen en te proberen zondaars tot de Heiland te brengen. Werk voor God zolang u kunt! Het is een van de bitterste spijtgevoelens

die een mens kan kennen: op bed liggen, niet kunnen spreken en bij zichzelf denken: 'Ik wou dat ik die preek nog eens kon houden. Ik heb die spijker niet ingeslagen met alle kracht die ik had moeten gebruiken. Ik heb zondaars niet ernstig genoeg gesmeekt. Ik heb niet tot in doodsangst toe geworsteld om de behoudenis van hun zielen.' Het is mogelijk dat u en ik twintig of dertig jaar buiten de actieve dienst gesteld worden. Laten wij dan werken zolang wij kunnen, voordat de nacht komt, wanneer niemand werken kan. Laten wij de riem van de reddingsboot grijpen en de stormachtige zee op roeien, om te proberen de drenkelingen weg te rukken uit dat wrak daarginds. Want de tijd kan komen dat onze sterke rechterarm verlamd is en wij niets meer kunnen doen.

Ja, en rijke belijders kunnen ook rekenschap moeten geven van hun rentmeesterschap en geen rentmeester meer zijn. Zulke mensen waren er toen de financiële paniek kwam. Hoewel zij vóór de ineenslorting veel hadden, hielden zij daarna niets over. Zo konden zij geen rentmeester meer zijn van de rijkdom die hun ontnomen was. Het moet voor mensen in die positie een bron van diepe spijt zijn als zij geen goede rekenschap van hun rentmeesterschap kunnen geven, omdat zij maar weinig goed met hun rijkdom gedaan hebben toen zij die nog hadden. En denk eraan, u aan wie God grote bezittingen gegeven heeft, hoe snel Hij ze van u kan wegnemen, want de schat is niet tot in eeuwigheid. Zie, de rijkdom maakt zich vleugels en vliegt weg. Ik ken geen betere manier om die vleugels te knippen dan door gul te geven aan de zaak

van God en alles wat u kunt in Zijn dienst te gebruiken. Stel dat u tot armoede verviel. Dan zou dat voor u een reden tot voortdurende spijt zijn, niet zozeer omdat u op de maatschappelijke ladder gedaald was. Dat zou u kunnen dragen, als het u door louter tegenspoed in Gods voorzienigheid overkwam. Maar als u voelde: 'Ik heb niet gedaan wat ik had moeten doen toen ik rijk was', dan zou dat de pijl zijn die u door het hart zou gaan. Misschien is het met sommigen zo. In elk geval heb ik het gevoel dat sommigen arm zijn omdat God Zijn geld niet uitleent waar Hij weet dat het weggesloten zal worden en niet tegen goede rente in Zijn zaak zal worden uitgezet. Het weinige dat u hebt, is helemaal weggestopt, dus zal de Heere u niet meer toevertrouwen. Hij ziet dat u niet geschikt bent om een van Zijn rentmeesters te zijn. Aan de andere kant zijn er sommigen aan wie God veel heeft toevertrouwd, omdat Hij ziet dat zij het wijs gebruiken om de belangen van Zijn koninkrijk te bevorderen.

Maar uiteindelijk kan er voor ieder mens, of hij nu rijk is of in het ambt van de bediening staat, een einde aan zijn rentmeesterschap komen nog voordat hij sterft. De moeder ziet haar kleine kinderen een voor een weggerukt worden; dit is de boodschap aan haar: 'Gij zult niet meer kunnen rentmeester zijn.' De leraar ziet zijn klas uiteenvallen, of hij kan zelf niet meer naar de school gaan; ook tot hem klinkt het woord: 'Gij zult niet meer kunnen rentmeester zijn.' De man die naar zijn werk ging en met zijn collega had kunnen spreken, wordt weggenomen, misschien naar een ander land. Of hij komt in een positie

waarin zijn mond gesloten is; nu kan hij geen rentmeester meer zijn. Benut alle gelegenheden zolang u ze hebt. Grijp ze in de vlucht, dien God vandaag zolang u kunt! Laat elk gouden ogenblik zijn dringende dienst aan God bewijzen, opdat niet tot u gezegd wordt: 'Gij zult niet meer kunnen rentmeester zijn.'

Maar wij zullen binnenkort ook in een andere zin geen rentmeester meer zijn. Het uur moet komen dat wij sterven. Wij worden er voortdurend aan herinnerd dat wie God trouw gediend hebben, niet voor altijd bij ons kunnen blijven. Nu eens de een, dan weer de ander die wij liefhadden en eerden, legt zijn rekenschap af en gaat de rust in. Zo zal het op zijn beurt ook gaan met de predikant, met de diakenen en met de ouderlingen. Schuif de gedachte aan die dag niet van u af, mijn medearbeiders, alsof u onsterfelijk was. Hij kan plotseling over ons komen. Misschien bedekken nog geen grijze haren ons hoofd, en toch kunnen u of ik, nog in de volle kracht van ons mannelijk leven, geroepen worden om onze rekenschap af te leggen. Wat denkt u? Zou u uw voeten samen kunnen leggen op het bed en de eeuwigheid in kunnen zien zonder dat het koude zweet van angst op uw voorhoofd staat? Zou u voor de grote rechterstoel kunnen staan en zeggen: 'Ik weet, Wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is, mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot dien dag. Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop geëindigd, ik heb het geloof behouden'? O, God zij geloofd als wij dat kunnen zeggen! Wat zullen u en ik gedenktekens van

barmhartigheid zijn als wij dit aan het einde van onze dienst kunnen zeggen, en onze Heere horen zeggen: 'Wel, gij goede en getrouwe dienstknecht! ... ga in, in de vreugde uws heeren.'

‘Gij hebt dit volk vermenigvuldigd’ enz.

De Authorized Version heeft: ‘Gij hebt dit volk vermenigvuldigd, maar Gij hebt de blijdschap niet groot gemaakt.’ Dat past niet bij het verband. De Revised Version heeft het heel terecht weergegeven als: ‘Gij hebt dit volk vermenigvuldigd, Gij hebt hun blijdschap groot gemaakt.’ Ik heb geen geleerdheid ten toon te spreiden. Toch denk ik dat ik u, als dit het geschikte moment was, zou kunnen laten zien hoe men ertoe kwam deze tekst met een ‘niet’ te lezen. Ook zou ik u kunnen bewijzen dat de herzieners in dit geval gelijk hadden toen ze deze wijziging aanbrachten.

We voelen dat we blij behoren te zijn wanneer anderen zich bij de gemeente voegen. We kijken immers met intens genoegen terug op ons eigen lid worden. Ik weet nog hoeveel moeite het mij kostte om lid van de gemeente te worden. Ik geloof dat ik zo’n vier of vijf dagen achter elkaar naar de predikant ben gegaan. Hij

had het altijd te druk om mij te ontvangen. Ten slotte zei ik hem dat het niet uitmaakte: ik zou naar de gemeentevergadering gaan en mezelf als lid voorstellen. Toen had hij ineens wel tijd om mij te spreken. Zo lukte het mij om in de gemeente te komen en mijn geloof in Christus te belijden. Die dag, waarop ik openlijk mijn geloof in Christus beleden en mij bij Zijn volk voegde, was een van de beste werkdagen van mijn leven! Ik denk dat velen hetzelfde kunnen zeggen. Zij herinneren zich nog wanneer zij zich bij het volk van God voegden en openlijk hun geloof beleden.

Bekering moet het werk van de Heere zijn. De enige vermeerdering van de gemeente van God die we moeten wensen, is die welke God zendt: 'Gij hebt dit volk vermenigvuldigd.' Stel dat we onze gemeenten laten groeien door werelds te worden, door mensen op te nemen die nooit wedergeboren zijn. Stel dat we ze laten groeien door het leven van de christen aan te passen aan het leven van de wereldling. Dan is onze groei helemaal niets waard; het is eerder een verlies dan een winst. Stel dat we onze gemeenten laten groeien door opwinding, door een beroep te doen op de hartstochten in plaats van de waarheid uit te leggen aan het verstand. Stel dat ze op een andere manier groeien dan door de kracht van de Geest van God, Die mensen tot nieuwe schepselen maakt in Christus Jezus. Dan heeft die groei geen enkele waarde. Op een avond, toen Rowland Hill naar huis liep, krabbelde een man overeind uit de goot en waggelde tegen hem aan. Hij zei: 'Meneer Hill, wat leuk u te zien,

meneer. Ik ben een van uw bekeerlingen.’ Rowland zei: ‘Dat leek me al heel waarschijnlijk. U bent geen bekeerling van God, anders zou u niet dronken zijn.’ In dat antwoord zit een grote les. Mijn bekeerlingen deugen niet; Rowland Hills bekeerlingen konden dronken worden. Maar de bekeerlingen van de Geest van God, zij die werkelijk door een bovennatuurlijke werking vernieuwd zijn in de geest van hun gemoed, zijn een echte aanwas voor de gemeente van God. ‘Gij hebt dit volk vermenigvuldigd.’ Bid vurig dat de Heere ons bekeerlingen blijft zenden. Hij zendt nooit de verkeerde mensen. Hoe arm ze ook zijn en hoe ongeletterd ook: als ze bekeerd zijn, en dat zijn ze als de Heere hen zendt, dan zijn het precies de mensen die we nodig hebben. Moge God er ons nog duizenden zenden!

‘Het volk, dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien; degenen, die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een licht schijnen.’ Als God mensen naar de gemeente brengt, zijn het mensen bij wie een heel opmerkelijke verandering heeft plaatsgevonden. Zij zijn uit een tastbare, verschrikkelijke duisternis gekomen in een wonderbaar en verrukkelijk licht. Anderen dan deze zendt God niet. Bent u niet veranderd, bent u geen nieuw schepsel in Christus Jezus, kunt u niet zeggen: ‘Een ding weet ik, dat ik blind was, en nu zie?’ Dan kan de gemeente u niet ontvangen zoals u bent, en heeft God u niet gezonden. Wie anders dan God kan ons bekeren van de duisternis tot het licht? Wie kan dit grote wonder in het hart doen? De duisternis van het hart is

heel moeilijk in beweging te krijgen. Wie anders dan God kan het eeuwige licht door de natuurlijke duisternis heen laten breken, en ons bekeren van de macht van de satan tot God?

Bekering moet een duidelijke betrekking hebben op Christus. 'Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst.' We willen bekeerlingen die deze Christus kennen, mannen en vrouwen voor wie Hij 'Wonderlijk' is, voor wie Hij 'Raad' geworden is. We willen geen aanwas van de gemeente met mensen die Hem niet 'Sterke God, Vader der eeuwigheid' kunnen noemen. We willen mannen en vrouwen voor wie Christus de 'Vredevorst' geworden is. Als zulke mensen aan ons worden toegevoegd, groeit de gemeente buitengewoon. Worden er anderen toegevoegd, dan vergroten ze alleen maar onze last. Ze worden onze zwakheid, en in veel gevallen worden ze onze schande.

De blijdschap van elke groeiende gemeente zal van de soort zijn die God geeft. Dat is de blijdschap die wij verlangen. Wil iemand de gemeente zien groeien, zodat wij andere gemeenten overtreffen? Dat is niet de blijdschap die God geeft. Zien we graag bekeerlingen omdat we blij zijn dat onze opvattingen zich verspreiden? Die blijdschap geeft God niet. Hunkeren we naar bekeerlingen om ze bij andere mensen weg te stelen? Die blijdschap geeft God niet, als het al blijdschap is. Ik denk

niet dat God van schapendieven houdt, en die lopen er genoeg rond. Wij willen ons ledental niet vergroten door christenen weg te halen bij andere christelijke gemeenschappen. Nee, de blijdschap die God geeft, is zuivere, onbaatzuchtige vreugde erover dat Christus verheerlijkt wordt, dat zielen gered worden, dat de waarheid zich verspreidt en dat de dwaling verijldeld wordt.

De landman verwacht een oogst. Hij zegt: 'Het is nog zoveel weken tot de oogst.' Hij zaait zijn zaad met het oog op de oogst. Hij zet er een man op om het onkruid weg te halen, met het oog op de oogst. Hij heeft een schuur en een dorsmachine, alles met het oog op de oogst. Welnu, iedere gemeente moet uitzien naar een geestelijke oogst. Iemand zei eens tegen mij: 'Ik heb een aantal jaren gepreekt, en ik geloof dat God het Woord gezegend heeft. Maar er komt nooit iemand naar voren om mij dat te vertellen.' Ik zei tegen hem: 'Zeg volgende zondag tegen de mensen: "Na de preek ben ik in de consistoriekamer, om vrienden te spreken die tot bekering gekomen zijn."' Tot zijn verbazing kwamen er tien of twaalf binnen. Hij was er helemaal beduusd van, maar natuurlijk ook heel blij. Hij had niet naar een oogst uitgezien, en dus kreeg hij die natuurlijk ook niet. Mijn eerste student ging zondag na zondag preken op Tower Hill. Hij kwam bij mij en zei: 'Ik preek nu al enkele maanden op Tower Hill, en ik heb nog geen enkele bekering gezien.' Ik zei nogal scherp tegen hem: 'Verwacht u dat God u zegent, telkens als het u belijft uw mond open te doen?' Hij antwoordde: 'O nee,

meneer, dat verwacht ik niet van Hem.’ ‘Dan,’ antwoordde ik, ‘is dat de reden dat u geen zegen krijgt.’ We behoren een zegen te verwachten. God heeft gezegd: ‘Mijn woord ... het zal niet ledig tot Mij wederkeren’, en dat zal het ook niet. We behoren naar een oogst uit te zien. Wie het evangelie met heel zijn hart preekt, moet verbaasd zijn als hij niet van bekeringen hoort. Dan moet hij in zijn hart gaan zeggen: ‘Ik wil weten waarom.’ En hij moet niet ophouden voordat hij het ontdekt heeft. De blijdschap van de oogst is iets wat we met recht mogen verwachten.

Wie verdriet heeft gehad bij het ploegen en bij het zaaien, en bij het bewaken van zijn gewas toen het in de aar stond en vorst, brand en meeldauw het dreigden te vernielen, zal zich zeker verblijden over een oogst. Velen van ons hier kunnen zich verblijden met de blijdschap van de oogst. In hen die tot Christus bekeerd zijn, zien we immers de vrucht van de arbeid van onze ziel. Ik merk dat ik heel vaak eerder de geestelijke grootvader ben van hen die komen, dan hun vader in het geloof. Ik merk namelijk dat velen van u, die God mij in vroeger jaren gegeven heeft, ijverig de zielen van anderen zoeken. Bij velen die zich bij de gemeente voegen, is hun bekering te danken aan deze of die zuster, aan deze of die broeder, eerder dan rechtstreeks aan mijn bediening. Ik ben heel blij dat het zo is. Ik heb met twee vrienden gesproken die allebei tegen mij zeiden: ‘Ik ben uw geestelijk kleinkind.’ Een van hen kwam uit Amerika en zei dat. Ik vroeg: ‘Hoe zit dat?’ Het antwoord was: ‘De heer Die-en-die, die u tot Christus

hebt gebracht, kwam naar Amerika, en hij heeft mij tot Christus gebracht.'

Het is een blijdschap die op vaste grond staat. Ik ken geen vreugdevoller gelegenheid dan wanneer jonge mannen en vrouwen, en wat dat betreft ook oude mannen en vrouwen, ertoe gebracht worden Christus te belijden en zich bij Zijn volk te voegen. Het is heel feestelijk om een bruiloft bij te wonen, maar het blijft altijd een gok hoe die zal uitpakken. Als u echter een ziel zich aan Christus ziet overgeven, is er niets gegokt; dan hebt u een gezegende zekerheid. O, ik denk dat de engelen nog liefelijker zingen dan ooit, wanneer ze een man, vrouw of kind horen zeggen: 'Ik vertrouw op Jezus; ik belijd Zijn naam.' Wanneer we weten en geloven dat waar geloof in Christus een tegenwoordige zaligheid betekent, geeft dat grote blijdschap. Ik hoorde van enkele predikers die zeggen dat er niet zoiets bestaat als een tegenwoordige zaligheid. Ze preken voortdurend, en af en toe vertellen ze de mensen dat zij zalig kunnen worden wanneer ze sterven, maar dat er niet zoiets bestaat als nu al zalig zijn. Ik zou die broeders graag een boekje geven: de 'Catechismus voor jeugdigen en onwetenden', die de heer Cruden altijd weggaf. Want als ze niet jong zijn, dan moeten ze stellig onwetend zijn over de eerste beginselen van het geloof. U bent zalig, als u in Christus Jezus gelooft. U bent nu al zalig. Als u dat niet was, zie ik geen enkele reden waarom wij ons over u zouden verblijden met de blijdschap van de oogst.

Dit is een blijdschap waarin velen kunnen delen, want bij de oogst mag ieder die dat wil zich verblijden. Daar is de eigenaar van het veld; hij verblijdt zich. Wat verblijdt Christus Zich! Daar zijn de arbeiders; zij mogen juichen terwijl ze de vrachten binnenhalen. Zij weten wat dat tarweveld gekost heeft. Laten wij die voor Jezus werken, de blijdschap van de oogst hebben. Ook de toeschouwers die voorbijlopen en zien hoe de oogst wordt binnengehaald, blijven staan en laten zelfs over de heg een juichkreet horen. Bent u zelf niet zalig, dan zou u toch blij kunnen zijn dat andere mensen het wel zijn. Ook als u zelf niet naar de hemel gaat, verblijd u dan dat anderen de gezegende weg kiezen. Zelfs u nodig ik uit om te komen en met ons de blijdschap van de oogst te delen. Ruth, de arenleester daarginds, zegt: 'Ik heb mij heel vaak gebukt. Ik heb bij het werk bijna mijn rug gebroken, en ik heb maar dit handjevol opgeraapt.' Ik ken u, zuster, en ik ben blij dat u ook maar één tot Christus brengt. Ik ken u, mijn broeder, en ik verblijd mij met u dat u ook maar één kind tot de Heiland brengt. Al bent u maar een arenleester, deel van harte met ons in de blijdschap van de oogst.

Wat zeggen we over hen die nooit zaaien? Nu, zij zullen nooit maaien; zij zullen nooit de blijdschap van de oogst kennen. Spreek ik belijdende christenen aan die nooit zaaien? Die nooit een woord spreken voor Christus, nooit ergens aanbellen om te proberen de naam van de Heiland ter sprake te brengen? Die nooit proberen kinderen tot de Heiland te brengen, en geen deel hebben

aan de zondagsschool of aan een ander werk voor Christus? Spreek ik hier een luie man aan, die geestelijk alleen voor zichzelf leeft? O, arme ziel, ik zou niet graag in uw schoenen staan, want ik betwijfel of u wel geestelijk leeft! Wie voor zichzelf leeft, is toch zeker levend gestorven. U zult nooit de blijdschap kennen van zielen tot Christus te brengen. En als u in de hemel komt, als u er ooit komt, zult u nooit kunnen zeggen: 'Zie daar, Vader, ik en de kinderen die U mij gegeven hebt.' U zult eeuwig alleen moeten blijven, omdat u God geen vrucht hebt gebracht in de vorm van mensen die van de zonde bekeerd zijn. Schud de zondige traagheid van u af, broeders en zusters. 'O,' zegt iemand, 'ik ben mijns broeders hoeder niet.' Nee, ik zal u zeggen hoe u heet: Kaïn. U bent de moordenaar van uw broeder. Want iedere belijdende christen die niet de hoeder van zijn broeder is, is de doder van zijn broeder. Wees daar maar zeker van: u kunt even zeker doden door verwaarlozing als door de gifbeker of de dolk.

Wat zeggen we tegen hen die nooit gemaaid hebben? Nu, dat hangt ervan af. Misschien bent u nog maar net begonnen met zaaien. Verwacht niet te maaien vóór Gods tijd. 'Te zijner tijd zullen wij maaien, zo wij niet verslappen.' Voor het maaien is er een vastgestelde tijd. Maar als u al heel lang zaait en nog nooit gemaaid hebt, mag ik u dan vragen: waar koopt u uw zaad? Als ik jaar na jaar mijn tuin inzaaide en er kwam nooit iets op, dan zou ik een andere zaadhandelaar nemen. Misschien hebt u slecht zaad en hebt u het evangelie niet zuiver en

onverdund gezaaid. U hebt het niet in heel zijn volheid gebracht. Ga naar het Woord van God, en haal daar 'zaad den zaaier' van een soort dat uw eigen ziel voedt, want het is 'brood den eter'. Als u dat soort zaad zaait, komt het op.

Werken met een hoog doel

Een edel doel hebben en dat doel met al uw kracht najagen: dat voorkomt dat u wordt als ‘stom, voortgedreven vee’. Het tilt u op uit de mist en de nevel van het dal en zet uw voeten op de heuveltop, waar u gemeenschap met God kunt hebben. Ik zou onze jongere vrienden willen aanraden hun christelijk leven met een hoog doel te beginnen. Dat doel moeten ze nooit vergeten. En als er tegenspoed komt, moeten ze zeggen: ‘Laat die maar komen. Ik heb mijn aangezicht gesteld als een keisteen om dit werk te doen waartoe mijn Heere mij geroepen heeft, en ik zal het met al mijn kracht najagen.’ Het lijkt misschien alsof er in zo’n raad geen geestelijke hulp zit. Maar geloof me, die zit er wel in. Als God u genade geeft om door te gaan met uw levenswerk, geeft Hij u daarmee ook genade om de tegenspoed van uw leven te overwinnen.

Het werk van David sluit aan op het werk van een ander. Dat moet een grote vreugde zijn voor sommigen

van u die weinig zien voortkomen uit hun werk. Uw werk zal aansluiten op het werk van iemand anders.

Dat is de orde van Gods voorzienigheid in Zijn kerk. Het gebeurt niet vaak dat Hij één man een heel stuk werk geeft. Hij lijkt eerder tegen hem te zeggen: 'Ga jij maar zoveel doen; dan zal Ik een ander sturen om de rest te doen.' Wat moet sommigen van u dat bemoedigen: de gedachte dat uw werk geen mislukking hoeft te zijn, ook al lijkt het op zichzelf zo! Het sluit namelijk aan op het werk van iemand anders die na u komt, en dus is het allesbehalve een mislukking. U hebt weleens gezien dat een man de opdracht aanneemt om de fundering van een huis te leggen en die tot een bepaalde hoogte op te trekken. Dat heeft hij gedaan. Hij zal niet de bouwer van dat huis zijn; dat is het werk van de volgende aannemer, die de muren optrekt, het dak erop zet, enzovoort. Ja, maar wie het funderingswerk deed, heeft heel veel gedaan. Hij is evengoed de bouwer van het huis als de man die de muren optrekt.

Ik denk dat Salomo vaak dankbaar heeft teruggedacht aan zijn vader David en aan wat die gedaan had. En als God u en mij zegent, moeten wij altijd met dankzegging denken aan de Davids die ons zijn voorgegaan. Hebt u succes met uw klas, mijn zuster? Bedenk dan dat er een voortreffelijke christenvrouw was die de klas vóór u had. U, jongeman, komt op de zondagsschool, en u denkt dat u wel iemand heel groots moet zijn omdat er in uw klas een aantal bekeringen zijn geweest. Maar hoe zit het met de

broeder die de klas moest opgeven vanwege zijn slechte gezondheid? U hebt zijn plaats ingenomen. Wie weet wie van u beiden op de laatste, grote dag de eer zal krijgen? Ik wilde bijna zeggen: wat maakt het uit? Want wij leven niet voor de eer; wij leven om God te dienen. Misschien kan ik God het best dienen door de kelder uit te graven, en kunt u, mijn broeder, God het best dienen door die sierlijke erker te bouwen. Gaat u dan door met uw erker, dan ga ik door met mijn kelder. Want wat doet het ertoe wat wij doen, zolang het huis maar gebouwd wordt en God erdoor verheerlijkt wordt? Het is de weg van God in Zijn voorzienigheid om de ene man een deel van een werk te laten doen dat aansluit op dat van een andere man.

Maar dit is een zware slag voor het eigen ik. Het ik zegt: 'Ik begin graag iets van mezelf, en ik voer het graag uit. Ik wil geen inmenging van anderen.' Laatst bood een vriend aan om u een beetje te helpen bij uw werk. U keek hem aan alsof hij een dief was. U wilt geen hulp; u kunt het prima aan. U bent als een wagen met vier paarden ervoor, en dan nog een hond onder de wagen ook! Alles wat nodig is, hebt u in huis; u hebt van niemand hulp nodig. U kunt bijna alles zelfs zonder de hulp van God! Ik heb met u te doen als dat uw mening is. Als u in Gods dienst komt, zegt Hij misschien tegen u: 'Jij zult nooit iets beginnen, maar altijd als tweede man binnenkomen.' Of: 'Jij zult nooit iets afmaken; jij zult altijd dingen voorbereiden voor een ander.' Het is goed om ernaar te streven niet op het fundament van een ander te bouwen, maar drijf die gedachte niet te ver door. Heeft een ander

een goed fundament gelegd en kunt u het gebouw afmaken? Wees dan dankbaar dat hij zijn deel gedaan heeft, en verblijd u dat u zijn werk mag voortzetten. Door het werk van de een te laten aansluiten op dat van een ander, brengt God onze persoonlijke trots een slag toe.

Ik geloof dat het goed is voor het werk dat er van werkers gewisseld wordt. Ik ben blij dat David niet langer leefde, want hij had de tempel niet kunnen bouwen. David moet sterven. Hij heeft een goede tijd van dienst gehad. Hij heeft alle materialen voor de tempel verzameld. Salomo komt, met jong bloed en jeugdige kracht, en zet het werk voort. Soms is het beste wat sommigen van ons, oude mensen, kunnen doen: naar huis gaan, naar de hemel gaan, en een jongere man laten komen om ons werk te doen. Ik weet dat er grote weeklachten zijn over de dood van dr. Die-en-die en meneer Die-en-die. Maar waarom? Denkt u niet dat God per slot van rekening even goede mannen kan vinden als die Hij al gevonden heeft? Hij heeft die goede mannen gemaakt, en het ontbreekt Hem niet aan kracht. Hij kan anderen maken, net zo goed als zij geweest zijn. Ik was eens op een begrafenis waar ik een gebed hoorde dat mij nogal schokte. Een broeder had gezegd dat God een andere predikant kon verwekken die even goed was als die in de kist. Maar daarna bad een andere man. Hij zei dat deze prediker ogen was geweest voor zijn blindheid, voeten voor zijn kreupelheid, en ik weet niet wat nog meer. En toen zei hij: 'Uw arm, onwaardig stof denkt niet dat U ooit een andere man zoals hij kunt of wilt verwekken.' Hij had dus geen

almachtige God. Maar u en ik hebben die wel. En met een almachtige God is het goed voor het werk dat David tot zijn rust ingaat en dat Salomo komt om het werk voort te zetten.

Dit bevordert beslist de eenheid in de kerk van God. Als wij allemaal ons eigen werk hadden en ons alleen daartoe moesten beperken, zouden we elkaar niet kennen. Maar nu kan ik mijn werk niet doen zonder uw hulp, mijn beste vrienden. En in sommige opzichten kunt u uw werk niet doen zonder mijn hulp. Wij zijn elkanders leden, en de een helpt de ander.

Wij hebben rekruten nodig; we hebben ze altijd nodig. Moge God sommigen die aan de kant van de zonde en het eigen ik hebben gestaan, ertoe brengen naar voren te komen en te zeggen: 'Schrijf mijn naam op bij het volk van God. Door de genade van God ga ik aan de kant van Christus staan en help ik Zijn tempel te bouwen.' Kom maar, mijn broeder; kom maar, mijn zuster; we zijn blij met uw hulp. Het werk is nog niet helemaal klaar. U bent niet te laat om de strijd van de Heere te strijden en de kroon van de overwinnaars te winnen. De Heere heeft een groot leger van soldaten van het kruis, en 'doe gij er nog meer bij'. God redde u! Christus zegene u! De Geest bezielle u!

David en de tempel

| 1 Kronieken 22:14

De bouw van de tempel is een prachtig beeld van de bouw van de Kerk van God. Als u voor de Heere werkt en uw hart recht is voor God, dan kan ik u denk ik een paar dingen zeggen die u zullen bemoedigen om door te werken, ook als u een tijdlang geen directe vruchten van uw werk ziet.

Velen hielpen mee aan de bouw van de tempel. David bracht de materialen bijeen. Salomo was de bouwmeester, naar wiens naam de tempel later genoemd zou worden. De vorsten hielpen hem bij dat grote werk. Vreemdelingen, buitenlanders en bijwoners die overal in Israël en Juda woonden, namen allemaal hun deel op zich. Zelfs de Tyriërs en de Sidoniërs hadden een aandeel in het werk.

Er zijn veel dienaren van God van wie de naam weinig bekend is, maar die toch werk doen dat onmisbaar is voor de opbouw van de Kerk van God. Ik heb er velen gekend die nooit een groot succes hebben beleefd. Hun naam is

nooit geschreven op een van de grote tempels die gebouwd zijn. Toch hebben zij hun deel waardig gedaan, net als David.

David bracht de materialen bijeen. Menig man brengt mensen samen, maar mag hen niet zelf vormen. Hij sticht een christelijke gemeente, maar maakt niet veel bekeringen mee. Hij verzamelt het ruwe materiaal waaraan een ander zal werken. Hij ploegt en hij zaait, maar er is een ander nodig om het zaad te begieten, en misschien nog een ander om de oogst binnen te halen. Toch deed de zaaier zijn werk, en hij verdient het om herinnerd te worden om wat hij deed. David deed zijn deel van het werk door de materialen voor de tempel bijeen te brengen.

Bovendien bewerkte hij een deel van de materialen. Hij liet de stenen uit de groeve houwen, en veel ervan werden alvast op maat gebracht. Zo konden ze later in stilte hun plaats innemen in de tempel, toen die werd opgetrokken zonder het geluid van hamer of bijl. Zo zijn er ook leraren en predikers die het karakter van hun leerlingen en hoorders helpen vormen, doordat ze voortdurend aan hun verstand en hart werken. Zij zullen nooit een grote gemeente opbouwen, maar ze slaan wel de ruwe randen van de stenen af. Ze bereiden en vormen hen, en straks komt de bouwer, die er goed gebruik van zal maken.

David baande de weg voor Salomo's tempel. Door zijn strijd kwam de tijd van vrede waarin de tempel gebouwd

kon worden. Hij wordt wel een man van bloed genoemd, maar het was nodig dat de vijanden van Israël overwonnen werden. Er kon geen vrede komen voordat Israëls tegenstanders verslagen waren, en dat deed David. Over de mannen die de weg bereiden voor anderen, hoort u niet veel. Iemand anders komt langs en doet ogenschijnlijk al het werk. Zijn naam wordt overal bekend en geëerd. Maar God gedenkt de herauten, de pioniers, de mannen die de weg bereiden. Hij gedenkt hen die duivelen uitwerpen, ernstige dwalingen verdrijven en noodzakelijke hervormingen doorvoeren, en zo de weg bereiden voor de zegetocht van het evangelie.

David vond de plaats voor de tempel. Hij ontdekte haar, hij kocht haar, en hij droeg haar over aan Salomo. We denken niet altijd aan de mannen die de bouwgrond voor de tempels van de Heere gereedmaken. Luther wordt terecht herdacht, maar er waren hervormers vóór Luther. Er waren honderden mannen en vrouwen die om Christus' wil verbrand werden, in de gevangenis omkwamen of om het evangelie een wrede dood stierven. Luther komt wanneer de gelegenheid voor hem geschapen is en er een plaats is vrijgemaakt waarop hij de tempel van God kan bouwen. Maar God gedenkt al die helden van vóór de Reformatie. Misschien is het uw deel om de grond vrij te maken en de gelegenheid voor anderen te scheppen. Misschien sterft u zelfs voordat u ook maar één hoeksteen van uw eigen werk gelegd ziet. Toch zal het werk, als het voltooid is, ook het uwe zijn, en God zal gedenken wat u gedaan hebt.

Het was David die de plannen van God ontving. De Heere schreef op zijn hart wat Hij gedaan wilde hebben. Hij vertelde hem alles wat geregeld moest worden, tot het gewicht van de kandelaren en de lampen toe. Salomo, hoe wijs hij ook was, ontwierp de tempel niet. Hij moest de ontwerpen lenen van zijn vader, die ze rechtstreeks van God had ontvangen. Menig man ziet ver vooruit. Hij krijgt het plan van het evangelie in zijn hart en ziet hoe er grote dingen gedaan kunnen worden, en toch mag hij nauwelijks zelf de hand aan het werk slaan. Later komt een ander, die het plan uitvoert dat de eerste ontving. Maar we mogen de eerste man niet vergeten. Hij ging de schuilplaats van de Allerhoogste binnen en leerde in de schuilplaats van de donder wat God door Zijn volk gedaan wilde hebben.

Voordat hij stierf, deed David nog één ding: hij gaf anderen een plechtige opdracht. Hij droeg Salomo, de vorsten en heel het volk op om het werk van de tempelbouw uit te voeren. Ik heb diepe eerbied voor de man die op hoge leeftijd, wanneer elke lettergreep die hij uitspreekt gewicht heeft, zijn leven besluit door anderen aan te sporen het werk van Christus voort te zetten. Het is veel waard om op je sterfbed jonge mannen om je heen te verzamelen die nog jaren van dienst voor zich hebben. Dan kun je hun op het geweten en op het hart leggen dat zij de plicht hebben om Christus, de Gekruisigde, te prediken en de zielen van mensen voor de Heere te winnen.

U ziet dus dat David zijn deel aan de bouw van de tempel gedaan had. Hebt u uw deel gedaan? U bent een kind van God. God heeft u liefgehad en u uitverkoren, en u bent verlost met het dierbare bloed. U weet wel beter dan te denken dat u moet werken om uzelf te redden; u bent gered. Maar hebt u ijverig alles gedaan wat u kunt doen voor uw Heere en Meester?

Dan is er nog veel meer wat u voor Christus kunt doen: in uw gezin, in uw zaak en in de buurt waar u woont. Zou u vanavond naar bed kunnen gaan en daar voor het laatst uw ogen sluiten met het besef: 'Ik heb het werk voleindigd dat God mij gegeven heeft om te doen. Ik heb alles gedaan wat ik kon om zielen te winnen'? Ik vrees dat sommigen een talent hebben dat in een zweetdoek gewikkeld en in de aarde verborgen is. Graaf het op voordat het helemaal met roest bedekt is en tegen u getuigt. Neem het en zet het uit tegen hemelse rente, zodat uw Heere krijgt waar Hij recht op heeft. Christenmannen en christenvrouwen, er moet in de Kerk van God heel veel ongebruikte energie zijn! We hebben een grote dynamo die nooit gebruikt wordt. Och, dat ieder zijn eigen deel zou doen, zoals David het zijne deed!

We zullen spoedig heengaan; onze dag duurt niet lang. 'De nacht komt, wanneer niemand werken kan.' Zal er van u of van mij gezegd worden dat we ons daglicht verspild hebben? Dat we, toen de avondschaduwen kwamen, onrustig en ongelukkig waren? Dat we wel door Gods genade gered werden, maar stierven met droevige

uitingen van spijt over verspilde kansen? Nog niet zo lang geleden zat ik aan het bed van iemand die rijk was, ik zou zelfs zeggen heel rijk. Ik heb met hem gebeden. Ik had gehoopt hem verblijd in de Heere te vinden, want ik wist dat hij een kind van God was. Maar hij was een kind van God met een kleine misvorming aan de vingers. Hij kon zijn hand nooit zo ver opendoen als hij had moeten doen. Terwijl ik naast hem zat, zei hij: 'Bid God met al uw kracht dat ik nog drie maanden mag leven, zodat ik de gelegenheid krijg mijn rijkdom te gebruiken voor de zaak van Christus.' Nadat hij dat gezegd had, leefde hij niet veel langer dan drie uur. Och, was hij maar iets eerder wakker geworden, om te doen wat hij voor de Kerk en de zaak van de Meester had moeten doen! Dan zou die spijt hem in zijn laatste uren niet hebben gekweld. Hij kende de waarde van het dierbare bloed en rustte daarin. Ik had grote vreugde toen ik merkte dat al zijn hoop en al zijn vertrouwen op zijn Heere gericht waren, en hij werd gered. Maar het ging met veel spijt en beven. Ik zou ieder van u die rijkdom bezit, zo'n benauwdheid op het sterfbed willen besparen.

Stel dat er een jongeman is die het vermogen heeft om het evangelie te prediken, of om iets voor Christus te doen, en hij doet niets. Dan weet ik zeker dat het hem op een dag pijn zal doen. Wanneer zijn geweten goed wakker geschud is en zijn hart dicht bij God komt dan voorheen, zal hij bitter betreuren dat hij niet elke gelegenheid heeft aangegrepen om over Christus te spreken en zielen tot Hem te brengen.

David had zijn deel gedaan in benauwdheid. ‘Zie daar, ik heb in mijn verdrukking voor het huis des HEEREN bereid honderd duizend talenten gouds’, enzovoort. In de kantlijn van uw Bijbel vindt u de woorden ‘in mijn armoede’ (Engels: ‘in my poverty’). Het is vreemd dat David over armoede spreekt, terwijl zijn gaven vele miljoenen ponden bedroegen. David vond wat hij had bijeengebracht maar weinig. Ik denk dat hij het armoede noemt, omdat het de gewoonte van de heiligen is om alles wat zij voor God doen heel weinig te achten. De gulste mensen ter wereld denken het minst van wat zij aan Gods zaak geven. David geeft miljoenen en zegt: ‘In mijn armoede heb ik voor het huis des HEEREN bereid.’ Terwijl hij naar het goud en het zilver keek, zei hij bij zichzelf: ‘Wat is dit alles voor God?’ En het koper en het ijzer, dat niet te tellen was omdat het zo veel en zo kostbaar was, vond hij allemaal niets voor Jehova. Hij vervult immers hemel en aarde, en Zijn grootheid en heerlijkheid zijn volkomen onuitsprekelijk. Als u het uiterste voor God gedaan hebt, zult u gaan zitten en wenen dat u niet tien keer zoveel kunt doen. U die weinig voor de Heere doet, zult zijn als een kip met één kuiken: u zult er heel wat van denken. Maar als u veel werken hebt en veel voor Christus doet, zult u wensen dat u honderd keer zoveel kon doen.

Sommige christenen willen alleen maar zonnig weer, en de vogels moeten dag en nacht zingen om hen te behagen. Als ze een berisping krijgen, of als iemand wat koel tegen hen lijkt, doen ze niets meer. Ik heb velen

gezien die zich christen noemden, maar die waren als een dwaas kind dat aan het spelen is en zegt, zodra iets hem kwetst: 'Ik speel niet meer mee.' Bij het eerste ruwe woord dat ze horen, lopen ze weg. Maar David ging op de dag van zijn benauwdheid, toen zijn hart op breken stond, toch door met zijn grote werk om voor het huis van God te zorgen.

David bereidde in zijn benauwdheid voorraad voor het huis van de Heere, en ik twijfel er niet aan dat het hem troost gaf in zijn verdriet. Iets voor Jezus te doen hebben en daar gewoon mee doorgaan, is een van de beste manieren om over een sterfgeval heen te komen, of over een zware neerslachtigheid. Als u een groot doel kunt nastreven, zult u niet het gevoel hebben dat u voor niets leeft. U zult niet wanhopig neerzitten. Want wat uw nood ook is, u hebt nog steeds dit om voor te leven: 'Ik wil helpen de Kerk van God te bouwen, en ik zal mijn deel daarin doen, wat mij ook overkomt. Of er nu armoede komt of rijkdom, ziekte of gezondheid, leven of dood: zolang er adem in mijn lichaam is, zal ik doorgaan met het werk dat God mij gegeven heeft.'

In veel christelijk werk zult u het op een dag zonder mij moeten doen, maar dat maakt niets uit. Er zal iemand zijn die het werk van de Heere voortzet. En zolang het werk doorgaat, wat maakt het uit wie het doet? God begraaft de werkmans, maar zelfs de duivel kan het werk niet begraven. Het werk is eeuwig, ook al sterven de werklieden. Wij gaan heen, zoals de ene ster na de andere

verbleekt, maar het eeuwige licht verflauwt nooit. God zal de overwinning behalen. Zijn Zoon zal komen in Zijn heerlijkheid. Zijn Geest zal over het volk worden uitgestort. En al is het niet deze man, of die, of een ander: God zal tot aan het einde van de wereld de man vinden die Zijn zaak voortzet en Hem de eer geeft.

‘Is niet de HEERE, uw God, met ulieden?’

| 1 Kronieken 22:18

Laat ieder van ons, man of vrouw, zijn leven niet alleen beoordelen naar dat kleine, smalle stukje dat we zelf leven, want dat is maar een handbreed. Laten we het beoordelen naar de samenhang met andere levens die na het onze kunnen komen. Als we niet alles kunnen doen wat we willen, laten we dan alles doen wat we kunnen. Dan mogen we hopen dat iemand die na ons komt, het plan voltooit dat ons zo na aan het hart ligt. Het is een gezegend gebed dat Mozes in Psalm 90 schreef: ‘Laat Uw werk aan Uw knechten gezien worden, en Uw heerlijkheid over hun kinderen.’ We zijn heel tevreden als we het werk mogen doen en de heerlijkheid nauwelijks zien, als we maar weten dat ons werk in een volgend geslacht heerlijkheid voor God zal voortbrengen. Die heerlijkheid zal dan onder de mensenkinderen gezien worden. Het is genoeg voor ons om het werk van vandaag

vandaag te doen. Laat iemand anders het werk van morgen doen, als wij niet gespaard worden om het te doen. Doe vandaag wat uw hand vindt, en droom niet over de toekomst. Leg die verrekijker neer; u hoeft niet de komende honderd jaar af te turen. Waar het om gaat, is niet wat u met uw oog bespiedt, maar wat u met uw hand doet. Doe het, en doe het meteen, met al uw macht. Geloof dat God iemand anders zal vinden om met het volgende stuk van het werk door te gaan, wanneer u uw deel voltooid hebt.

Hier is ook nog een andere heerlijke gedachte, namelijk het voortduren van Gods zegen. God was met David bij het bijeenbrengen van de grote voorraad schatten voor de bouw van de tempel, maar God was ook met Salomo. Och, wat een genade dat God niet al Zijn genade aan andere mensen gegeven heeft voordat wij op de wereld kwamen! De God van de genade heeft niet de hele hoorn van genade leeggegoten over het hoofd van Whitefield of Wesley. Hij heeft niet alle zegeningen van Zijn Geest uitgestort over Romaine en John Newton, zodat er voor ons niets overbleef. Nee, tot het einde van de tijd zal Hij dezelfde God zijn als Hij gisteren was en vandaag is. Er is geen onderbreking in de zegen van de Heere. Hij is niet opgehouden genadig te zijn. Zijn arm is niet verkort, dat Hij niet zou kunnen verlossen, en Zijn oor is niet zwaar geworden, dat Hij niet zou kunnen horen. God begraaft Zijn werklieden, maar Zijn werk gaat door. Hij, de grote Werker, wordt er niet moe van, en Hij zal nooit bezwijken of de moed verliezen. Al Zijn eeuwige

voornemens zullen worden vervuld, en Christus zal de arbeid van Zijn ziel zien en verzadigd worden. Laten we daarom goede moed houden, als we geneigd waren de toekomst met vrees tegemoet te zien. De Heere Jezus leeft nog. Hij zal ervoor zorgen dat Zijn Kerk blijft leven en werken, totdat Hij Zelf met een geroep, met de stem van de archangel en met de bazuin van God zal neerdalen van de hemel.

Wij zijn, in geestelijke zin, bezig met de bouw van een tempel. God heeft Zijn dienaren de wereld in gezonden om stenen bijeen te brengen voor Zijn schone huis. Die stenen worden uit de groeve van de natuur gehouwen, om gevormd, gepolijst en gereedgemaakt te worden voor de bouw van de tempel van Zijn genade. De Kerk is de levende tempel van God, 'ten hoogste groot'. Het is een wonderlijke gedachte dat harten en zielen van mensen kunnen worden samengevoegd en opgebouwd tot een geestelijke tempel waarin God zal wonen. Deze tempel moet gebouwd worden van stenen die uit de groeve van de natuur genomen zijn. En met God aan onze zijde moeten u en ik erop uittrekken om de stenen te houwen, te vormen en gereed te maken voor de bouw van dit huis van de Heere, dat eeuwig zal bestaan.

'Is niet de HEERE, uw God, met ulieden?' Ik ga zo ver als u wilt mee met de broeder die graag preekt over het onvermogen van de mens, over de volstrekte en volkomen zwakheid van het schepsel zonder de Schepper. Daarin kunt u volgens mij niet overdrijven.

Maar blijf niet altijd stilstaan bij uw eigen zwakheid. Bedenk dat u, als u zwak bent, juist machtig bent, als u maar terugvalt op de almacht van God. 'Is niet de HEERE, uw God, met ulieden?' Heeft Hij ons met het evangelie de wereld in gezonden, en zou Hij dan niet met ons zijn? Heeft Hij ons gezonden om middelen te zijn waardoor zielen gezocht worden, en heeft Hij ons hart laten schrijnen om de zonden die mensen tegen Hem begaan hebben, en zou Hij dan niet met ons zijn? Laten we niet praten alsof we zonder onze God moeten leven en arbeiden. We zijn ertoe gebracht Hem te kennen. We zijn leden gemaakt van het mystieke lichaam van Christus. De Heilige Geest woont in ons, als we zijn wat we belijden te zijn: de gemeente van de levende God. Zou Hij dan het huis dat Hij gebouwd heeft, niet bewonen? 'Is niet de HEERE, uw God, met ulieden?' Wat kan er dan te moeilijk voor u zijn?

Het is Gods welbehagen om bij Zijn volk te zijn. Hij is onze Vader, en zijn vaders niet graag bij hun kinderen? Een liefhebbende vader die kleintjes thuis heeft, zegt: 'Ik ga vroeg van mijn werk naar huis, zodat ik de avond met mijn gezin kan doorbrengen.' Wij voelen ons het gelukkigst wanneer we de zorgen van buiten afleggen, de wereld achter ons laten en thuis rusten bij onze geliefden. Zo is God thuis bij Zijn volk; als een Vader vindt Hij vreugde in Zijn kinderen. Denk eraan hoe de goddelijke Wijsheid zei: 'Mijn vermakenen zijn met de mensenkinderen.' Het is wonderlijk dat je dat kunt zeggen, maar God heeft veel meer behagen in ons dan wij

in Hem. Toch lijkt er in ons niets te zijn wat Hem behagen kan geven, terwijl er in Hem alles is wat ons vreugde kan schenken. De Heere heeft Zijn volk zo lief dat Hij nooit lang bij hen weg is.

Een broeder die naar Australië vertrok, kwam afscheid van mij nemen. Hij vertelde mij in het kort hoe zijn leven in drieëntwintig jaar verlopen was en zei: 'Ja, meneer, u hebt mij aan het werk gedreven voor Christus; u liet mij niet lui zijn. U zei: "De ergste soort luie mensen zijn luie christenen." En u zei ook dat het helemaal niet goed is "om op zondag twee keer naar mij te komen luisteren en niets te doen voor de Meester.'" Toen voegde de goede man eraan toe: 'Ik kom nu niet vaak meer naar u luisteren. Ik ben al een tijd secretaris van een zondagsschool en ik ga vaak uit preken, dus ik kan niet naar de Tabernakel komen.' Wat ben ik er blij mee dat zoveel leden niet komen luisteren, omdat ze elders het werk van de Meester doen! Ik weet dat in veel gemeenten de hoofdzaak is om in een hoekbank te gaan zitten en gevoed te worden. Nu ja, natuurlijk moet elk schepsel gevoed worden, van het varken af aan. U moet het mij vergeven dat ik dat onreine dier noem, maar het is nu eenmaal het schepsel waarvan eten de voornaamste bezigheid is. Het is helemaal geen aardig dier, en ik heb ook helemaal geen bewondering voor christenen van wie eten en nog eens eten de enige bezigheid is. Ik heb ze zelfs horen mopperen over een preek die bedoeld was voor de bekering van zondaars, omdat ze vonden dat er voor hen geen voedsel in zat! Het zijn grote

voedselbakken. Maar, beste christenen, laat niemand van u leven om alleen maar te eten, zelfs niet van hemels voedsel. Als God met u is, zoals u zegt, ga dan aan Zijn werk.

‘Wat moet ik doen?’ vraagt iemand. Dat is mijn zaak niet; u moet zelf werk zoeken. Wie voor God werkt, hoeft niet bij deze of gene te gaan vragen: ‘Wat moet ik doen?’ Doe gewoon het eerste wat u in handen komt, maar ga in elk geval aan het werk voor uw Meester! Veel christenen wonen in dorpen op het platteland waar het evangelie niet gepredikt wordt. Predik het dan zelf. ‘Och, maar dat zou ik niet kunnen!’ Goed, zorg dan voor iemand die het wel kan. ‘Maar we hebben geen kerkgebouw’, zegt iemand. Wat moet u met een kerkgebouw in deze heldere dagen? Preek op de dorpsbrink, waar de oude bomen die een jaar of twee geleden gekapt zijn, nog liggen en als zitplaatsen kunnen dienen. ‘Ik zou niet kunnen preken’, zegt iemand, ‘ik zou breken.’ Dat zou uitstekend zijn! Preken waarin de prediker breekt, zijn vaak het best om naast de prediker ook anderen te breken. Sommige van de grootste ondernemingen ter wereld zijn uit heel kleine oorzaken voortgekomen. Het bos met de machtigste eiken ter wereld was eens maar een handvol eikels. Och, dat we allemaal zouden doen wat we kunnen voor Hem Die Zijn leven voor ons gesteld heeft en Die nog steeds in ons blijft wonen, om onze vreugde en onze kracht te zijn!

David spoorde het volk aan om hun hart te zetten op wat zij moesten doen: ‘Zo begeeft dan nu uw hart en uw

ziel, om te zoeken den HEERE, uw God.' Och, hoeveel van onze godsdienst is een soort hemels inslapen! De prediker preekt alsof hij nog niet echt wakker is geworden, en de mensen luisteren op dezelfde manier. Zijn er niet, zelfs in onze gemeenten, velen die klaarwakker genoeg zouden zijn om te gaan zoeken als er een guinea rinkelde, maar die niet echt wakker worden wanneer het evangelie gepredikt wordt? En om vreemden aan te spreken en een woord voor de Meester te zeggen: dat is nog niet bij hen opgekomen.

'Ik weet niet wat ik kan doen', zegt iemand. Broeder, als de tekst waar is, weet ik niet wat u niet kunt doen. 'Is niet de HEERE, uw God, met ulieden?' 'Ja, maar ik zou niet kunnen ...' 'Niet kunnen, niet kunnen': zet u God en 'niet kunnen' naast elkaar? Ik denk dat het oneindig veel beter is om God en 'kunnen', of God en 'zullen' naast elkaar te zetten. Als God met ons is, wat kan er dan onmogelijk zijn, wat kan er ooit moeilijk voor ons zijn? Omdat God met Zijn volk is, geldt: 'Die, die onder hen struikelen zou, zal te dien dage zijn als David; en het huis Davids zal zijn als goden; als de Engel des HEEREN voor hun aangezicht.'

Wijnstokken met jonge druifjes

Van alle bomen is de wijnstok de nutteloosste, tenzij hij vrucht draagt. Je kunt er bijna niets van maken. Uit een wijnstok zou je nauwelijks genoeg hout kunnen snijden om er een pot aan te hangen. Je kunt er geen meubels van maken, en voor bouwwerk is hij amper ook maar in de geringste mate te gebruiken. Hij moet óf vrucht dragen, óf hij moet in het vuur verteerd worden. De ranken van de wijnstok die geen vrucht dragen, worden noodzakelijk afgesneden. Ze worden dan gebruikt in kleine, gedraaide bundeltjes om het vuur aan te maken; zo heb ik ze in Zuid-Frankrijk vaak gebruikt zien worden. Ze branden heel snel op, zodat het al gauw met ze gedaan is, en dan zijn ze weg.

In de Schrift wordt de wijnstok steeds weer gebruikt als beeld van de belijdende Kerk van Christus. Daarom moeten wij, net als de wijnstok, óf vrucht voortbrengen, óf we zullen als nergens goed voor beschouwd worden.

Wij moeten God dienen. Wij moeten uit het diepst van onze ziel liefde tot God en dienst aan Hem voortbrengen als de vrucht van onze vernieuwde natuur. Anders zijn we nutteloos en waardeloos, en zullen we alleen onze tijd uitdienen; daarna worden we omgehakt om verbrand te worden. Ons einde moet het verderf zijn als ons leven niet vruchtbaar is. Dat geeft aan ons leven een heel ernstig gewicht. Het zou ieder van ons in alle ernst moeten doen vragen: 'Breng ik vrucht voort voor God? Heb ik vruchten voortgebracht, der bekering waardig? Want als dat niet zo is, zal ik straks de scherpe snede van het mes van de Wijngaardenier voelen. Dan word ik weggenomen uit elke vorm van verbondenheid die ik nu heb met de Kerk, die de wijnstok van Christus is, en word ik over de muur geslingerd als een nutteloos ding, dat bestemd is om verbrand te worden.'

Wij moeten vrucht dragen, of we gaan zeker verloren. En we kunnen geen vrucht hebben als we Christus niet hebben. We moeten met Christus verbonden zijn, levend één met Hem, zoals een rank werkelijk, op een levende manier, één is met de stam. Het zou geen zin hebben een rank aan de stam van de wijnstok vast te binden; daardoor zou die geen vrucht gaan voortbrengen. De rank moet er in een levende vereniging mee verbonden zijn. Zo moeten ook u en ik levend met Christus verbonden zijn. Weet u uit ervaring wat die uitdrukking betekent? Want als u het niet uit ervaring weet, weet u het helemaal niet. Niemand weet wat leven is dan wie zelf leeft, en niemand weet wat vereniging met Christus is

dan wie zelf met Christus verenigd is. Door een daad van geloof moeten we één worden met Christus. We moeten in Hem ingevoegd worden, zoals de ent in de snede wordt gezet die gemaakt is in de boom waarop hij geënt moet worden. Dan moeten die twee samengroeien: er moet een levende verbinding komen, een eenheid van leven, en het sap moet gaan stromen. Anders kan er geen sprake zijn van vruchtdragen. Nogmaals zeg ik: wat een ernstige zaak maakt dit van ons leven! Hoe ernstig zouden we onszelf moeten ondervragen! 'De gedeelten van Ruben hadden grote onderzoekingen des harten', en zo mag het ook zijn als het om deze zaak gaat. Laat ieder van ons zich afvragen: 'Draag ik vrucht? Dat doe ik niet, tenzij ik levend met Christus verenigd ben. Ik heb openlijk beleden dat ik in Christus ben, maar breng ik vrucht voort tot Zijn eer en heerlijkheid?'

Ik meen iemand te horen zeggen: 'Ik hoop dat ik begonnen ben wat vrucht voort te brengen. Maar het is heel weinig, en het is van heel slechte kwaliteit. Ik denk niet dat de Heere Jezus Zich zal willen buigen om er acht op te slaan.' Welnu, luister dan naar wat de tekst zegt. Het is de hemelse Bruidegom, het is Christus Zelf, Die tot Zijn bruid spreekt. Hij nodigt haar uit in de wijngaard te komen en om zich heen te kijken. Want Hij zegt: 'De wijnstokken geven reuk met hun jonge druifjes.' U ziet dus dat er wel enige vrucht was, al kon er alleen maar van 'jonge druifjes' gesproken worden. Sommigen lezen de passage als: 'De wijnstokken in bloei verspreiden geur.' Anderen denken dat het slaat op de druif op het moment

dat die zich net begint te vormen. Het was maar een armzalig dingetje, maar de Heere van de wijngaard was de eerste die het opmerkte. Als er bij iemand ook maar een klein beetje vrucht voor God is, dan kan onze Heere Jezus Christus die zien. Al is de bes nauwelijks gevormd, al is ze nog maar als een bloem die net begint te zetten: Hij kan de vrucht zien, en Hij heeft vreugde in die vrucht.

Een ander jong druifje is een nederig geloof in Jezus Christus. Misschien is zo iemand nog niet verder gekomen dan te zeggen: 'Ik geloof, Heere! kom mijn ongelovigheid te hulp.'

Dan komt er nog een jong druifje, en dat is een echte verandering van leven. Zo iemand is duidelijk helemaal omgekeerd. Hij kijkt niet meer de kant op waar hij vroeger naar keek, en hij leeft niet meer zoals hij vroeger leefde. In het begin faalt hij, misschien wel heel vaak, net als een kind dat leert lopen en menige keer valt. Maar het zal nooit leren lopen als het niet af en toe valt.

Een andere, heel gezegende vrucht van het geestelijk leven in de ziel is 'verborgen godsvrucht'. Zo iemand bad vroeger nooit. Hij ging weleens naar de kerk, maar hij gaf er niet veel om. Nu ziet u dat hij zo vaak als hij kan alleen probeert te zijn om in de stilte te bidden.

Hoe waardeert de Heere deze jonge druifjes? Wat vindt Hij van dat berouw over de zonde, dat kleine geloof en dat nederige vertrouwen op Zijn verzoenend offer? Wat vindt Hij van die ernstige poging om een veranderd leven te leiden, van die afkeer van lichtzinnigheid, van dat

gebed in de stilte en dat onderzoeken van de Schriften? Wat vindt Hij van dat vurige verlangen naar meer genade en van die kinderlijke liefde? Wat denkt de Heere van dit alles?

Welnu, in de eerste plaats vindt Hij het zo waardevol, dat Hij Zijn Kerk roept om het te komen bekijken. Kijk maar naar de verzen die aan onze tekst voorafgaan: 'Mijn Liefste antwoordt, en zegt tot mij: Sta op, Mijn vriendin, Mijn schone, en kom! Want zie, de winter is voorbij, de plasregen is over, hij is overgegaan; de bloemen worden gezien in het land, de zangtijd genaakt, en de stem der tortelduif wordt gehoord in ons land. De vijgeboom brengt zijn jonge vijgjes voort, en de wijnstokken geven reuk met hun jonge druifjes.'

Dan zegt Hij: 'De wijnstokken geven reuk met hun jonge druifjes.' Waarnaar ruiken ze?

Welnu, ze ruiken naar oprechtheid. U zegt: 'Die jongeman weet nog niet veel, maar hij is heel oprecht.' Hoevelen zie ik niet komen om hun geloof in Christus te belijden, die deze leer nog niet kennen of die ervaring nog niet hebben gehad, maar die heel oprecht zijn! Aan de manier waarop ze spreken, kan ik horen dat ze echt zijn. Theologisch maken ze vaak zulke vreselijke blunders dat ik weet dat ze het niet uit het hoofd hebben geleerd, zoals je een les instudeert. Ze spreken recht uit hun liefhebbende, maar onwetende hart. Ik vind het goed dat ze dat doen, want het laat zien hoe echt ze zijn in wat ze zeggen. En onze Heere Jezus heeft oprechtheid altijd lief.

Geen geur is zo afschuwelijk als de geur van huichelarij. Een geloofservaring die op bestelling gemaakt is, en vrome praat zoals sommigen die erop nahouden, die niets dan holle frasen is, is een stank in de neusgaten van God. De Heere beware ons daarvoor! Maar deze wijnstokken met hun jonge druifjes verspreiden de zoete geur van oprechtheid.

Verder hangt er om deze jonge gelovigen een zoete geur van hartelijkheid. Ach, wat zijn ze meestal hartelijk, wat zijn ze ernstig en levendig! Na verloop van tijd praten sommige ouderen over de dingen van God alsof die tot op de draad versleten zijn en er niets bijzonders meer aan is. Maar zo is het niet met deze pas wedergeboren zielen. Voor hen is alles stralend en fris. Ze zijn levendig en vol ernst, en Jezus houdt van zo'n geest.

Ook hangt er om deze jonge christenen vast en zeker de zoete geur van ijver. Wat er ook tegen ijver gezegd mag worden, ik zal er zolang ik leef voor in de bres springen. In het werk van God kunnen we niet zonder vuur. Als ik onze jonge mannen en jonge vrouwen vol ijver zie voor Gods eer, zeg ik: 'God zegene hen! Laat ze maar doorgaan.' Sommige ouderen willen deze vurige jonge paarden een bit in de mond leggen en ze inhouden. Maar ik hoop dat ik altijd aan hun kant zal staan en zal zeggen: 'Nee, laat ze zo hard gaan als ze willen. Als ze ijver hebben zonder kennis, is dat heel wat beter dan kennis zonder ijver. Wacht maar even af, dan krijgen ze alle kennis die ze nodig hebben.'

Deze jonge gelovigen hebben nog een zoete geur: ze zijn leergierig. Ze willen graag leren en laten zich bereidwillig onderwijzen uit de Schriften en door hen wier onderwijs God aan hun ziel zegent. Er hangt nog een andere heerlijke geur om hen heen: ze zijn meestal heel blij. Terwijl zij zingen, zit een lieve oude broeder, die de Heere al vijftig jaar kent, te zuchten. Wat scheelt die goede man toch? Ik wou dat hij aangestoken werd door de heerlijke, eerste vreugde van hen die de Heiland pas gevonden hebben. Alle vreugde heeft iets heerlijks als het vreugde in de Heere is. Maar er ligt een bijzondere glans over de blijdschap van hen die pas bekeerd zijn.

Sommige mensen lijken te denken dat alleen gevorderde christenen de moeite waard zijn om naar om te kijken. Maar onze Heere denkt daar anders over. 'Ach, het waren alleen maar een stel meisjes die lid van de gemeente werden', zei iemand. 'Een stel meisjes?' Zo spreekt onze Heere Jezus Christus niet over Zijn kinderen. Hij noemt hen dochters van de Koning, en laten ze ook zo genoemd worden. 'Het waren maar een troep jongens en jonge mannen.' Ja, maar zij zijn het materiaal waar oude mannen van gemaakt worden. En jongens en jonge mannen tellen per slot van rekening in de ogen van de Meester heel wat mee. Mogen wij er altijd veel van hebben.

Een goed werk

Bestudeer zorgvuldig de geschiedenis van de vurige christenvrouw die de albasten fles met heel kostbare zalf uitgoot op het hoofd van onze gezegende Heere en Heiland.

Haar eerste en laatste gedachten gingen uit naar de Heere Jezus Zelf.

Probeer iets voor Jezus te doen dat bovenal een verborgen offer van zuivere liefde voor Jezus is. Verricht bijzonder en verborgen werk voor uw Heere. Laat er tussen u en uw Heere verborgen liefdesblijken zijn. U zult tegen mij zeggen: 'Wat moet ik dan doen?' Ik weiger daarop te antwoorden. Het is niet aan mij om voor u te beslissen, zeker niet als het gaat om een verborgen daad van liefde. Deze goede vrouw zei niet tegen Petrus: 'Wat moet ik geven?' en ook niet tegen Johannes: 'Wat moet ik doen?' Nee, haar hart was vindingrijk. Ik zeg alleen dit: we zouden meer in het verborgen kunnen bidden voor de Heere Jezus. 'Men zal geduriglijk voor hem bidden.' Doe voorbede voor uw naasten, bid voor uzelf. Maar zou u

niet elke dag wat tijd kunnen apart zetten waarin uw gebed helemaal voor Jezus is? Zou u op zulke momenten niet met verborgen smeekbeden kunnen roepen: 'Uw Naam worde geheiligd. Uw Koninkrijk kome. Uw wil geschiede, gelijk in den hemel alzo ook op de aarde'? Zou het niet heerlijk zijn om op zo'n moment te denken: ik ga nu naar mijn binnenkamer, en ik geef mijn Heere een paar minuten van het vurigste gebed van mijn hart, zodat Hij iets mag zien van de arbeid van Zijn ziel?

Dat is iets waar alle heiligen zich aan kunnen wijden. Een ander heilig offer is aanbidding: het aanbidden van Jezus. Vergeten we die aanbidding in onze samenkomsten niet al te vaak, of schuiven we haar niet in een hoek? Het beste deel van al onze openbare bijeenkomsten is de eredienst, de rechtstreekse aanbidding. Daarin moet de eerste plaats gegeven worden aan de aanbidding van de Heere Jezus. Soms zingen we om elkaar te stichten met psalmen en lofzangen. Maar we zouden ook eenvoudig en alleen moeten zingen om Jezus te verheerlijken. Dat moeten we samen doen, maar zouden we het niet ook alleen moeten doen? Zouden we niet allemaal, als het enigszins kan, een tijd moeten vinden die we niet besteden aan het zoeken van het welzijn van onze medemensen, en ook niet aan het zoeken van ons eigen welzijn, maar aan het aanbidden van Jezus? Een tijd waarin we Hem zegenen, Hem grootmaken en Hem loven, waarin we de liefde van ons hart voor Hem uitstorten en Hem de eerbied en het berouw van onze ziel aanbieden? Ik geef u dit in overweging. Ik kan u niet

leren hoe u het moet doen. Gods Heilige Geest moet uw hart de weg wijzen.

Ik geef u een paar raadgevingen voor het doen van goede werken voor Jezus. Pas op dat het eigen ik er nooit in sluipt. Het moet helemaal voor Jezus zijn. Laat de vuile vingers van eigenbelang uw werk niet bezoedelen. Doe nooit iets voor Jezus omdat u graag populair wilt zijn. Wees er altijd blij om als uw rechterhand niet weet wat uw linkerhand doet. Verberg uw werken zoveel mogelijk, zelfs voor de lof van de verstandigste vriend. Tegelijk wil ik er ook aan toevoegen: wees nooit bang voor de afkeuring van hen die uw liefde voor Jezus niet kennen. Deze goede vrouw deed haar werk in het openbaar, omdat dat de beste manier was om haar Heere te eren. Als u Hem kunt eren door een goed werk op de markt te doen, ten aanschouwen van alle mensen, wees dan niet bang. Voor sommigen kan de verleiding zijn om de aandacht van het publiek te zoeken; voor anderen kan de verleiding zijn om die juist te vrezen. Dien uw Heere alsof geen oog u zag. Maar bloos niet, ook al zouden alle ogen in het heelal op u gericht zijn. Laat in geen van beide gevallen het eigen ik binnendringen en de dienst bezoedelen.

Feliciteer uzelf nooit als u een werk voor Jezus hebt verricht. Als u tegen uzelf zegt: 'Goed gedaan!', dan hebt u aan uzelf geofferd. Besef altijd dat het, als u alles had gedaan zoals het gedaan moest worden, toch nog maar uw redelijke godsdienst zou zijn.

Bedenk dat daden van zelfverloochening Jezus het meest welgevallig zijn. Hij heeft de gaven van Zijn volk lief als ze geven en voelen dat ze gegeven hebben. Vaak moeten we wat we voor Hem doen niet afmeten aan wat we gegeven hebben, maar aan wat we overgehouden hebben. Als we nog veel overhebben, hebben we niet zoveel gegeven als die weduwe die twee kleine penningen gaf. Nee, dat hebben we zeker niet, want zij gaf 'haar ganse leeftocht'.

Laten we vooral een gedachte uit ons hart weren die in het gewone leven zo algemeen is: dat niets de moeite waard is om te doen als er niet iets praktisch uit voortkomt. Met 'praktisch' bedoelt men dan een zichtbaar resultaat voor de zeden of het tijdelijk welzijn van anderen. Bijna iedereen stelt de vraag: Cui bono? 'Wat heeft het voor zin? Wat heb ik eraan? Wat heeft mijn naaste eraan? Waartoe dit verlies?' Nee, maar als het Christus verheerlijkt, doe het dan. Aanvaard dat motief als de hoogste en meest doorslaggevende reden.

Als een daad die u voor Christus doet, u in diskrediet zou brengen en u dreigt te beroven van uw bruikbaarheid, doe haar dan toch. Mijn eigen goede naam, populariteit en bruikbaarheid acht ik als een stofje van de weegschaal vergeleken met trouw aan de Heere Jezus. Het is de logica van de duivel die zegt: 'U ziet dat ik niet naar buiten kan treden om de waarheid te belijden, want ik heb een terrein waarop ik nuttig ben. Dat behoud ik door te schipperen met wat naar ik vrees vals is.' Wat

hebben wij met de gevolgen te maken? Wees rechtvaardig, en vrees niet! De gevolgen zijn Gods zaak, niet de uwe. Als u een goed werk voor Christus hebt gedaan, ook al lijkt het uw arme, benevelde ogen alsof er groot kwaad uit voortgekomen is, dan hebt u het toch gedaan. Christus heeft het aangenomen, en Hij zal het optekenen. In uw geweten zal Hij u Zijn goedkeuring toelachen.

Voor elk werk dat u voor Jezus doet, en alleen voor Jezus, is er een goede verdediging. Hoe hoog de kosten ook zijn, niets wat aan de Heere besteed wordt, is verspild, want Jezus verdient het. Wat dan nog als het niemand anders tot nut was? Heeft het Hem behaagd? Hij heeft er recht op. Mag er dan niets gedaan worden voor de Meester van het feest? Moeten we zo voor de schapen zorgen, dat we de Herder nooit eer bewijzen? Moet er voor de dienstknechten gezorgd worden, en mogen we niets doen voor de welbeminde Heere Zelf? Soms heb ik in mijn ziel het verlangen gevoeld dat ik niemand anders te dienen had dan mijn Heere. Wanneer ik mijn best had gedaan om God te dienen en een koelbloedige criticus mijn werk had afgekraakt, dacht ik: 'Ik heb het niet voor u gedaan! Voor u zou ik het niet gedaan hebben! Ik heb het voor mijn Heere gedaan. Uw oordeel is een kleinigheid. U veroordeelt mijn ijver voor de waarheid; u veroordeelt wat Hij gebiedt.' Zo mag u ook uw dienst verrichten en denken: 'Ik doe het voor Christus, en ik geloof dat Christus mijn dienst aanneemt, en daar ben ik heel tevreden mee.'

Jezus verdient het dat er veel helemaal voor Hem gedaan wordt. Twijfelt u daaraan? Op vaders verjaardag wordt er een cadeau voor hem in huis gebracht. Moeder en de kinderen hebben niets aan dat cadeau. Het kan niet gegeten worden en het kan niet gedragen worden. Vader kan het aan niemand weggeven; het heeft voor niemand waarde dan voor hemzelf. Zegt er dan iemand: 'Wat jammer dat er zo'n cadeau is uitgekozen, ook al is vader er blij mee'? Nee, iedereen zegt: 'Dat is nu precies wat we vader graag geven, juist omdat hij het voor zichzelf moet houden. We bedoelden het voor hem; aan iemand anders dachten we helemaal niet. En we zijn blij dat hij ons cadeau voor zijn eigen genoegten moet gebruiken.' Zo is het ook met Jezus. Zoek uit wat Hem behaagt, en doe dat voor Hem. Denk daarbij aan niemand anders. Hij verdient alles wat u kunt doen, en oneindig veel meer.

Bovendien kunt u erop rekenen dat elke daad die u nutteloos lijkt, als u haar uit liefde doet, een plaats heeft in Christus' plan en tot iets hoogs zal worden gebruikt. Van deze zalving van het hoofd van onze Heere werd gezegd dat ze nutteloos was. 'Nee', zei Jezus, 'het valt precies op zijn plaats: zij heeft het gedaan tot een voorbereiding van Mijn begrafenis.' Er zijn mannen geweest die een heldendaad voor Christus verricht hebben. Op het moment dat ze die deden, hadden ze zich kunnen afvragen: 'Hoe zal dit het doel van mijn Heere dienen?' Maar op de een of andere manier was het precies wat er nodig was. Toen Whitefield en Wesley de velden in trokken om te preken, vond men dat een

dweepzieke nieuwigheid. Misschien zouden ze er zelf ook niet aan begonnen zijn als het niet volstrekt noodzakelijk was geweest. Maar door wat die tijd een gewaagde daad leek, gaven ze heel Engeland het voorbeeld, en de prediking in de openlucht is een erkend middel van grote waarde geworden. Als u omwille van Christus een Don Quichot wordt, trek het u niet aan: uw dwaasheid kan de wijsheid van toekomstige eeuwen zijn.

De liefdedaad van deze vrouw was niet verspilld, want ze heeft ons allemaal geholpen, tot op dit moment. Al die tijd heeft ze in het Boek gestaan. Allen die het gelezen hebben en oprecht van hart zijn, zijn erdoor aangevuurd om zich uit liefde tot Jezus aan Hem toe te wijden. Deze vrouw is een prediker geweest voor negentien eeuwen. De invloed van die albasten fles is vandaag niet uitgeput, en zal dat ook nooit zijn. Telkens wanneer u in Europa, Azië, Afrika of Amerika een vriend ontmoet die iets voor onze Heere Jezus gedaan heeft, ruikt u nog de geur van de heilige nardus. Haar toegewijde daad doet ons allen op dit uur nog goed: ze vult dit huis met haar geur. Als u Christus dient op uw eigen verborgen manier, waarbij u niet zozeer anderen tot nut wilt zijn als wel Hem wilt eren, dan zult u misschien voor de heiligen in komende eeuwen een leerzaam voorbeeld zijn. Ach, kon ik toch maar enkele harten aansporen tot een persoonlijke toewijding aan Jezus, mijn Heere!

Jonge mannen, wij hebben zendelingen nodig die naar het buitenland gaan. Is er niemand onder u die bereid is

te gaan? Jonge vrouwen, wij hebben vrouwen nodig die voor de zieken zorgen in de armste buurten van Londen. Wil niemand van u zich toewijden aan Jezus, de Heiland?

Ik heb eens een goede zendeling van Christus uit West-Afrika de hand geschud. Hij was daar zestien jaar geweest. Ik meen dat men in die door malaria geteisterde streek vier jaar rekent als de gemiddelde levensduur van een zendeling. In die tijd had hij twaalf van zijn metgezellen begraven. Twaalf jaar lang had hij nauwelijks het gezicht van een blanke gezien. Hij ging terug naar Afrika om er misschien nog een poosje te leven, maar hij verwachtte spoedig te sterven. Toen ik hem de hand schudde, voegde hij eraan toe: 'Nou ja, velen van ons zullen misschien sterven, misschien wel honderden. Maar Christus zal ten slotte overwinnen! Afrika zal onze Heere Jezus kennen en vrezen. En wat maakt het uit wat er van ons wordt, van onze naam, onze reputatie, onze gezondheid, ons leven, als Jezus ten slotte overwint?' Wat een heldhaftige woorden! Wat een zendingsgeest!

‘Als een vuur ... en als een hamer’

| Jeremia 23:29

Toen de Heere door Zijn dienstknecht Jeremia sprak, was Zijn Woord ‘als een vuur’. Er zat iets brandends in. De menselijke natuur hield daar niet van, maar ze werd gedwongen de kracht en de macht ervan te voelen. Wanneer de valse profeten spraken, bogen en kropen ze voor het volk en zeiden ze allerlei zachte en aangename dingen. Maar wanneer Jeremia in de naam van Jehova sprak, leek elk woord zijn hoorders te raken. Het was alsof een sterke man een voorhamer optilt en die met al zijn kracht neer laat komen op de steen die hij wil breken. De boodschap troostte de goddelozen niet, maar ze brak hun hart. De profeet probeerde hen namelijk, als het enigszins kon, van hun zonden los te maken.

‘Een os kent zijn bezitter, en een ezel de krib zijns heren.’ Wij zijn ook niet zo dwaas dat we niet zouden weten welke waarheid ons hart opbeurt en troost. We

weten heel goed welk onderwijs ons blij maakt midden in de winter van ons misnoegen. Er is tegenwoordig veel te veel onderwijs dat nog geen muis zou troosten. U zou er tot in eeuwigheid naar kunnen luisteren zonder dat de last van het leven ook maar één ons lichter werd. U zou het huis van God in en uit kunnen lopen en misschien zeggen: 'Ja, het is heel mooi.' Maar wat heeft een man daaraan die de last van het leven te dragen heeft en de strijd van het leven te strijden? Hoort u daarentegen het heerlijke evangelie van de zalige God, dan tilt dat u op uit uw moedeloosheid. Dan zegt u ten slotte: 'Het is de moeite waard om te leven, het is de moeite waard om te lijden, het is de moeite waard om voorwaarts te gaan. Want we zien hoe groot de liefde is die de Heere voor ons heeft, en welke goede dingen Hij heeft weggelegd voor wie Hem liefhebben.' Het Woord van de Heere is als een vuur, want het verwarmt en troost het hart van Zijn volk.

Maar Gods Woord is ook 'als een hamer, die een steenrots te morzel slaat'. Ik zou denken dat er geen grote opleiding voor nodig is om met een hamer te leren omgaan. Ik weet het niet, misschien wel. Maar het lijkt erop dat je om een hamer goed te gebruiken alleen maar hoeft te slaan. Een steenklopper bijvoorbeeld neemt een flinke, stevige hamer en een hoop stenen om op te slaan. Hij hoeft er alleen maar zo hard als hij kan op te slaan, en te blijven slaan tot ze allemaal gebroken zijn. Broeders, neem als u preekt de hamer van het evangelie en sla er zo hard mee als u maar kunt. 'O, maar ik moet proberen mijn hamer er wat mooier uit te laten zien; hij moet een

mahoniehouten steel hebben!’ Maak u niet druk om die mahoniehouten steel. Gebruik uw hamer om mee te slaan, want hamers zijn niet voor de sier; ze zijn bedoeld voor echt hard werk. En als u het evangelie gaat gebruiken zoals het gebruikt moet worden, is het resultaat wonderbaarlijk: het is iets wat rotsen breekt. ‘O,’ roept u, ‘daar zit een heel verstokte man!’ Sla hem met het evangelie. ‘O, maar hij drijft de spot met de waarheid en hoont haar!’ Laat hem maar, blijf hem met het evangelie slaan. ‘O, maar in een bepaalde wijk heb ik deze hamer al jaren tegen de rots gezwaaid, en er is niets van gekomen!’ Blijf hem dan toch zwaaien, want dit is een hamer die nog nooit tekort is geschoten. Blijf hem alleen gebruiken. Niet alles wordt met één slag bereikt, en misschien ook niet met twintig slagen. De rots die de eerste keer niet bezwijkt, en ook de tweede, de derde of de twintigste keer niet, zal ten slotte toch bezwijken. Bij elke slag is er een proces van uiteenvallen aan de gang. Het grote blok komt van binnen in beweging, ook als u dat niet kunt zien. Ten slotte komt er één slag van de hamer die het werk lijkt te doen. Maar alle eerdere slagen hebben eraan bijgedragen en de rots zo ver gebracht dat hij ten slotte kon breken. Hamer dus maar door, met niets anders dan het evangelie van Jezus Christus. Het hart dat geraakt wordt, geeft misschien jaar na jaar niet toe, maar ten slotte zal het bezwijken.

Zet die twee nu eens naast elkaar, het vuur en de hamer, en u ziet hoe God Zijn dienaren maakt, die werktuigen moeten zijn die Hij kan gebruiken. Hij legt ons

in het vuur van het Woord; Hij smelt, Hij maakt zacht, Hij onderwerpt. Dan haalt Hij ons uit het vuur en smeedt ons met hamerslagen zoals alleen Hij die kan geven, tot Hij ons tot geschikte werktuigen voor Zijn dienst gemaakt heeft. Dan trekt Hij uit tot Zijn heilige werk om de menigten te veroveren, met in Zijn handen de 'zuivere pijlen' die Hij gesmeed heeft met het vuur en de hamer van Zijn Woord.

Hoe vaak hebben we mensen die zelfs door de wet van God niet bewogen werden, ten slotte voor Christus gewonnen zien worden door het evangelie! Het evangelie van vrije genade en stervende liefde, van volkomen vergeving voor de grootste zondaars, van onmiddellijke, onherroepelijke vergeving, in een ogenblik geschonken aan elke zondaar die in Christus gelooft. O, hoe heeft dit evangelie als een vuur gewerkt en al het verzet van de zondaar verbrand! Hoe is dit evangelie ook als een hamer geweest die de menselijke koppigheid neersloeg! Dat is het evangelie van de verlossing door het dierbare bloed van Jezus. Het evangelie dat vertelt dat er een volkomen verzoening is gedaan. Het evangelie dat verkondigt dat de losprijs tot de laatste penning betaald is, en dat daarom iedereen die in Jezus gelooft, vrij is van de wet, vrij van schuld en vrij van de hel. Het uitdragen van dit evangelie heeft het hart van mensen in hen doen branden. Het heeft de zonde de hersens ingeslagen, en het heeft mensen met blijdschap naar Christus doen vluchten. Predik dan het evangelie: het evangelie van de rechtvaardiging door het geloof, het evangelie van de

wedergeboorte door de Heilige Geest, het evangelie van de volharding tot het einde door de onveranderlijke liefde van God. Predik het hele heerlijke evangelie van de zalige God, zoals het in het genadeverbond geopenbaard is. Dan doet u werk met vuur en hamer van de allerbeste soort.

Omdat Gods Woord als een vuur en als een hamer is, laten we het, als we het op onszelf hebben toegepast, ook op anderen proberen toe te passen. Ik denk dat er heel veel mensen in deze wereld zijn die wij als hopeloos opgeven, terwijl ze in hun hele leven nooit echt met het evangelie op de proef zijn gesteld. Ik vrees dat er mensen zijn van wie wij zeggen dat ze waarschijnlijk niet bekeerd zullen worden, terwijl ze nooit volledig onder de invloed zijn gebracht van het vuur van Gods Woord, of onder de slag van de hamer van het evangelie. 'Ik heb iemand meegebracht,' zegt iemand. Ik ben blij dat u dat gedaan hebt. Maar hebt u ooit trouw met die persoon over zijn ziel gesproken? 'Nou, ik weet niet of ik dat gedaan heb. Ik heb wel iets tegen hem gezegd.' Hebt u hem ooit duidelijk het evangelie voorgehouden? 'Nou, ik denk niet dat hij iemand was om op die manier mee te praten.' Ah, ik zie het al: u dacht dat u hem kon laten branden zonder vuur te gebruiken, en die rots kon breken zonder de hamer op te tillen. Het komt erop neer dat u meende dat er in zijn geval iets beters nodig was dan het vuur van het evangelie, of iets zachters dan de hamer van het evangelie. Wilt u die ouderwetse hamer niet eens op hem proberen? Wilt u dat oude vuur niet eens op hem proberen? Ik heb gehoord van gemeenten waarvan

mensen zeiden: 'Daar is niets goeds te doen.' Dan heb ik me afgevraagd wat er zou gebeuren als ze het eens zouden proberen met de ouderwetse soort evangeliepreken. Wat als ze Whitefield konden laten preken, of iemand die dezelfde waarheid preekte als Whitefield? Als men mij vertelt dat de harten van de mensen ergens niet door de prediking geraakt worden, vraag ik: 'Maar was het het evangelie waarmee u ze probeerde te raken? Was het echt het Woord van God dat er gepredikt werd?' Onze woorden zijn als propjes papier die tegen de muur gegooid worden: ze bereiken niets. Maar Gods Woord is als een schot uit een van de grootste kanonnen van Woolwich. Waar het inslaat, verplettert het elk obstakel en vernietigt het alles wat zich ertegen verzet.

Waarom zouden we niet altijd de hele waarheid voorhouden aan hen die we proberen te redden? Ik geloof dat kinderen soms, zelfs op zondagsscholen, geleerd wordt 'de zachtmoedige Jezus lief te hebben' en dergelijke, alsof dat de weg tot zaligheid is. Waarom zegt u hun niet dat ze in de Heere Jezus Christus moeten geloven? Waarom moet de liefde de plaats van het geloof innemen? Laat het voor de kinderen hetzelfde evangelie zijn dat u aan de volwassenen geeft. Probeer het bij hen met hetzelfde evangelie, en kijk wat ervan komt. En laat dit werk overal ondernomen worden.

'Maar,' zegt iemand, 'er zijn bepaalde wijken waar u niets goeds kunt doen als u het evangelie probeert te

preken. Daar moet u voor de mensen vioolspelen en trommelen. Dan moet u vermaak en ontspanning voor ze hebben: voorleesavonden voor een penny en concerten.' Goed, bekeer zondaars op die manier als u kunt; ik heb bezwaar tegen geen enkele methode die tot het winnen van zielen leidt. Ga op uw hoofd staan als dat de mensen redt. Maar toch lijkt het mij zo: als Gods Woord als een vuur is, dan is er niets wat zich zo een weg brandt. En als Gods Woord als een hamer is, dan is er niets als dat Woord om alles neer te slaan wat Jezus Christus in de weg staat. Waarom zouden we dan niet steeds weer het evangelie proberen, en niets dan het evangelie?

'Nou,' zegt iemand, 'maar de arme mensen zijn vuil; er moeten allerlei verbeteringen in de hygiëne komen.' Natuurlijk moeten die er komen; ga er zo snel als u maar kunt mee door; hoe meer van zulke dingen, hoe beter. Er gaat niets boven zeepsop en witkalk voor vuile mensen en vuile plaatsen. Maar u kunt ze witten en in het sop zetten zo lang als u wilt, dat zal hun ziel niet redden zonder het evangelie van Christus. U kunt naar hen toe gaan en bij hen voor de matigheid pleiten, en ik hoop dat u dat doet; hoe meer, hoe beter. Maak van ieder van hen een geheelonthouder als u kunt, want dat zal een grote zegen voor hen zijn. Maar toch hebt u niets blijvends gedaan als u daar stopt. Probeer het evangelie! Probeer het evangelie! Probeer het evangelie! Toen het evangelie in de dagen van Paulus tegen de wereld beproefd werd, had de macht van het grote Romeinse Rijk de vrijheid verpletterd. De meest gruwelijke lusten maakten toen dat

de wereld stonk in Gods neusgaten. Toch werd er niets anders gedaan dan 'Jezus Christus, en Dien gekruisigd' prediken. Het gewone volk hoorde van Jezus Christus, 'hoorde Hem gaarne' en geloofde in Hem. En al spoedig vielen de valse goden, vielen de beestachtige lusten van het Romeinse Rijk, en werd een groot deel van de wereld met het evangelie doordrenkt. Dat zal opnieuw moeten gebeuren, en het moet ook opnieuw gebeuren. Maar bedenk dat het alleen kan gebeuren door hetzelfde Woord van de Heere dat het de eerste keer deed. Hoe eerder we terugkeren tot dat Woord, hoe beter. En hoe meer we al het andere wegdoen behalve het eenvoudige uitdragen van dat Woord, hoe sneller de overwinning zal komen, en hoe vlugger en zekerder de triomf zal zijn voor onze God en voor Zijn Christus.

Pas op voor de vossen

Beste jonge vrienden, die nog maar kort geleden Christus gevonden hebben: er lopen vossen rond. We doen alles wat we kunnen om de gaten in de heg te dichten, zodat we de vossen buiten kunnen houden. Maar ze zijn heel sluw, en soms weten ze toch binnen te komen. De vossen in het Oosten zijn veel kleiner dan de onze. Ze lijken zelfs nog listiger en feller te zijn dan de vossen die we hier in ons land hebben, en ze richten veel schade aan in de wijngaarden.

In de geestelijke wijngaard zijn er allerlei soorten vossen. In de eerste plaats is er de harde criticus. Hij zal de wijnstokken bederven als hij kan, vooral de wijnstokken met de jonge druifjes. Hij vindt iets aan te merken op alles wat hij maar kan zien bij u, die nog maar jonge gelovigen bent. U weet dat u voor uw zaligheid eenvoudig op Christus vertrouwt. Maar deze criticus zegt: 'U bent geen kind van God, want u bent nog lang niet volmaakt.' Als God geen andere kinderen had dan volmaakte, zou Hij er onder de hemel niet één hebben.

Die vitters hebben iets aan te merken op dit en dat en nog wat in uw leven en karakter. U weet zelf maar al te goed dat u veel te veel onvolkomenheden hebt, en als zij ernaar zoeken, kunnen ze die snel ontdekken. Dan zeggen ze: 'Wij geloven niet dat er ook maar iets van genade in u is.' Toch weet u dat u door de genade van God bent wat u bent. Misschien hebben ze een fout bij u ontdekt. Misschien werd u verrast en plotseling overmand. Misschien hebben ze zelfs een val voor u gezet en u erin gelokt. Ze hebben u kwaad gemaakt en zich dan tegen u gekeerd met de woorden: 'Dus u hebt belijdenis gedaan? Is dat nu uw godsdienst?' enzovoort. Moge God u van deze wrede vossen verlossen! Dat zal Hij vaak doen door u de kracht te geven u niets van hen aan te trekken. Uiteindelijk is dit alleen maar de manier waarop alle christenen beproefd zijn. Wat u met deze vitters meemaakt, is niets vreemds. Zij zijn uw rechters niet; u wordt niet veroordeeld omdat zij u veroordelen. Ga en doe uw best in de dienst van uw Heere. Vertrouw op Christus en trek u niets aan van wat zij zeggen. Dan wordt u van die soort vos verlost.

Maar een nog ergere vos dan die is de vleier. Hij komt glimlachend en grijnzend naar u toe en begint zijn goedkeuring over uw godsdienst uit te spreken. Heel waarschijnlijk vertelt hij u wat voor een prachtkerel u bent. Sterker nog, u bent zo goed dat hij u eigenlijk wat te nauwgezet vindt; u bent een beetje over de streep gegaan! Hij gelooft volledig in godsdienst, zegt hij. Als u op zijn leven let, zult u dat niet denken. Maar hij zegt dat

hij niet wil dat mensen ‘al te rechtvaardig’ zijn. Hij weet dat er een grens getrokken moet worden, en die trekt hij ook. Ik heb nooit kunnen zien waar hij die trok. Toch zegt hij dat hij het doet, en hij vindt dat u de grens wat te dicht bij het kruis trekt. Hij zegt: ‘U zou wat wereldser kunnen zijn. Op uw manier komt u het leven niet door. Als u uit de samenleving stapt, kunt u net zo goed meteen uit de wereld stappen. Waarom maakt u zich zo zonderling?’ Ik weet waar hij op uit is: hij wil u terughalen onder de goddelozen. Satan mist u en wil u terughebben. Daarom stuurt hij meneer Vleier, om u als het even kan terug te paaien in uw vroegere slavernij aan hemzelf. Ga onmiddellijk bij die vos weg. De man die u vertelt dat u te nauwgezet bent, moet nauwgezet te horen krijgen dat u geen behoefte hebt aan zijn gezelschap. Er heeft nooit een mens geleefd die te heilig was. En er zal ook nooit iemand leven die Christus te nauw navolgt of de zonde te streng mijdt. Telkens als iemand zegt dat u te puriteins bent, kunt u er zeker van zijn dat u een van deze vossen ruikt. Het zou beter zijn als we allemaal puriteinser en nauwgezetter waren. Heeft onze Vader niet tegen ons gezegd: ‘Zijt heilig, want Ik ben heilig’? Zei onze Heere Jezus niet tegen Zijn discipelen: ‘Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is’?

Dan komt er nog een vos, meneer Wereldswijs. Hij zegt: ‘U bent een christen, maar wees geen dwaas. Neem uw godsdienst mee zo ver als het u wat oplevert. Maar als u er iets bij zou verliezen, nou, doe het dan niet. Kijk, dit

is nu eenmaal gebruikelijk in het vak. Het is niet goed, dat weet ik, maar toch doen anderen het, en dat moeten ze ook. Als u het niet doet, komt u in de zaken nooit vooruit.' Meneer Wereldswijs zegt verder: 'Maak u niet druk als u een leugentje of twee vertelt. Laat uw advertenties maar zeggen wat niet waar is. Iedereen doet dat vanzelfsprekend, dus waarom u niet? Probeer dan ook of u hier en daar niet een plakje van uw klant kunt afsnijden zonder dat hij het merkt. Zo gaat het in het vak; zo doen andere mensen het. En omdat het zo gebruikelijk is, moet u het natuurlijk ook doen.' Op al dat gepraat antwoord ik dat er nog een andere gewoonte is, een gewoonte die God heeft: alle leugenaars in de hel te werpen. Let erop dat u niet onder die goddelijke regel en wet valt. Er is nog een andere gewoonte die God heeft, namelijk dat Hij hen als huichelaars omhakt die niet eerlijk en oprecht met hun medemensen omgaan. Het beroep op de gewoonte houdt voor de rechterstoel van Christus geen moment stand, en het zou hier bij ons ook geen gewicht mogen hebben. Ik weet dat er veel jonge mensen zijn die, als ze niet waakzaam en voorzichtig zijn aan het begin van hun geestelijk leven, kreupel zullen raken. Ze zullen nooit meer gaan zoals ze zouden moeten, omdat deze vos hen gebeten heeft.

Er loopt nog een lelijke vos rond, en dat is een vos van de twijfel. Hij komt en zegt: 'U lijkt heel gelukkig en heel blij; maar is het wel waar? U lijkt een heel ander mens geworden te zijn dan u vroeger was; maar bestaat er eigenlijk wel zoiets als bekering?' Deze vos begint aan

elke leer te knabbelen. Hij knabbelt zelfs aan uw Bijbel en probeert u dit hoofdstuk en dat vers afhandig te maken. God beware u, jonge mensen, voor al deze vossen!

Er zijn ook vossen van dwaalleer, en die proberen gewoonlijk onze jonge mensen te bederven. Ik geloof niet dat iemand tegenwoordig nog probeert mij van mijn geloof af te brengen. Laatst, toen een man met iemand anders aan het redetwisten was, vroeg ik hem: 'Waarom probeert u het niet bij mij?' 'O,' zei hij, 'u heb ik opgegeven als een hopeloos geval; het heeft geen zin om iets met u te proberen.' Zo gaat het als we eenmaal grondig in onze overtuiging van de waarheid bevestigd zijn. Dan geven ze ons op, en gewoonlijk zeggen ze dat we zulke dwazen zijn dat we hun wijsheid niet kunnen leren. Dat klopt helemaal, en zo willen we ook blijven zolang we leven. Maar bij sommige jongere mensen pakken ze het zo aan. Ze zeggen: 'U bent iemand met een behoorlijk ruime blik. U hebt een open geest, u bent een ontwikkeld mens. Het is jammer dat u vasthoudt aan die ouderwetse opvattingen, die eigenlijk niet passen bij de moderne vooruitgang.' En de dwaze jongeman denkt dat hij een wonder is, en wordt zo opgeblazen van eigenwaan. Als iemand over zijn eigen ontwikkeling moet praten en op zijn eigen vooruitgang roemt, wordt het tijd dat we de waarheid over hem gaan vermoeden. Als iemand neer kan kijken op anderen die veel meer goed doen dan hij ooit heeft durven dromen, en zulke mensen verouderd en ouderwets kan noemen, dan wordt het tijd dat hij om zijn onbeschaamdheid terechtgewezen wordt,

want dat is het werkelijk. Deze knappe lieden zijn, voor zover ik ze ken, eenvoudig gefineerd met een beetje geleerdheid, nog geen zestienduizendste duim dik. Bij de meesten van hen zit er niets anders achter dan pure aanstellerij en grootspraak. Maar er zijn er die stevig vasthouden aan het oude evangelie en die evenveel gelezen hebben als die anderen waarschijnlijk ooit zullen doen. Zij zijn volledig hun gelijken in geleerdheid, al geven ze er niet om op hun kennis te roemen. Laat niemand van u, jonge mensen, zich meeslepen door de gedachte dat alle geleerden ketters zijn. Het is grotendeels juist andersom: het is uw onechte, oppervlakkige filosoof die achter de ketterij aan rent. Ga die vos uit de weg, anders zal hij veel schade aanrichten aan de jonge druifjes.

Als u enig teken van geestelijk leven hebt, als er jonge druifjes aan uw ranken zitten, dan zullen de duivel en zijn vossen zeker op u afkomen. Streef er daarom naar zo dicht als u maar kunt te blijven bij twee personen die vlak bij mijn tekst genoemd worden, namelijk de Koning en Zijn bruid. Blijf in de eerste plaats dicht bij Christus, want dat is uw leven. En blijf vervolgens dicht bij Zijn Gemeente, want dat is uw troost. Zoek de oudere christenen op. Probeer aansluiting te vinden bij hen die de Heere al lang kennen, die verder op de weg naar de hemel zijn dan u. Pelgrims naar Sion moeten samen naar de hemel gaan. Als ze samen reizen en er een meneer Grootmoed voor hen uit kan gaan, bewaart hen dat vaak voor menige Reus Doodgoed en menige Reus Grim. Dan

hebben ze een veilige en blijde reis naar de Hemelse Stad, terwijl ze anders geslagen en geplaagd zouden zijn. Blijf dicht bij Gods volk, wie dat ook mogen zijn; zij zijn het beste gezelschap voor u, jonge gelovigen. Sommige christenen beginnen misschien, net als Bunyans pelgrim, alleen aan de weg naar de hemel. Maar ze missen dan veel troost die ze zouden kunnen hebben met reisgenoten van dezelfde geest. Wat Christinne en haar kinderen betreft, en vooral de jongeren: zij doen er goed aan in het gezelschap te blijven van een van de strijders van de Heere, en van de rest van de 'slagorden met banieren' die naar de Hemelse Stad optrekken.

Stofregen en druppelen

| Deuteronomium 32:2

Wij moeten allen, ieder naar zijn vermogen, leraren van het evangelie zijn. De manier om dat te doen is te zijn ‘als een stofregen op de grasscheutjes’. Misschien zegt u, beste vriend: ‘Nou, een stofregen zou ik wel kunnen zijn, zonder veel moeite, want er zit niet veel in mij.’ Precies. Maar die stofregen heeft een eigen manier om goed te maken dat hij zo klein is. Hoe dan, vraagt u? Wel, door dag na dag te blijven vallen. Elke tuinman zal u vertellen dat vele uren stofregen meer uitrichten dan een korte stortbui die alles doorweekt. Voortdurend druppelen dringt door, verzadigt en blijft. Kleine daden van vriendelijkheid winnen nog zekerder liefde dan één royale daad. Kunt u niet veel evangeliewaarheid tegelijk zeggen? Blijf dan een beetje zeggen, en zeg het vaak. Kunt u geen wagenlading graan voor een leger aanvoeren? Voer dan de kippen bij de schuurdeur met een handvol tegelijk. Kunt u de mensen niet de volheid van de leer geven, zoals de diepzinnige godgeleerden van vroeger eeuwen? Dan

kunt u in elk geval vertellen wat de Heere u geleerd heeft, en Hem daarna vragen of Hij u meer wil leren.

Onderwijs terwijl u leert; geef terwijl u krijgt; deel uit terwijl u ontvangt. Wees 'als een stofregen op de grasscheutjes'. Denkt u niet dat wij soms te veel tegelijk willen doen als wij mensen tot Christus proberen te brengen? Rome is niet op één dag gebouwd, en een parochie wordt niet in een week behouden. Mensen nemen niet altijd het hele evangelie aan als zij het voor het eerst horen. Harten breken voor Jezus lijkt wel wat op hout klieven. Wij moeten werken met wiggen die aan het ene eind heel smal zijn, maar breder worden naarmate ze erin gedreven worden. Een paar zinnen, goed en op het juiste moment gesproken, kunnen een indruk achterlaten. Een poging om iemand de godsdienst in één keer op te dringen, kan daarentegen verzet uitlokken en zo kwaad doen. Wees tevreden als u vandaag een woordje of twee laat vallen, en morgen weer een woordje of twee. Spoedig kunt u zonder gevaar twee keer zoveel zeggen, en binnen een week kunt u misschien een lang en uitgesproken godsdienstig gesprek voeren. Het kan al gauw gebeuren dat u een welkome bezoeker wordt waar men eerst de deur onbeleefd voor uw neus dichtsloeg. Had u zich in het begin met geweld toegang verschaft, dan zou u elke toekomstige kans volledig hebben verspeeld.

Er hangt veel af van spreken op het juiste moment. Wij kunnen onze wijsheid evengoed tonen door iets niet te

doen en niet te zeggen als door te doen en te zeggen. De tijd is een belangrijk bestanddeel van succes. Wie op een ongelegen moment spreekt, toont zijn ijver, maar niet altijd zijn verstand. Wij moeten aanhouden 'tijdelijk, ontijdelijk', maar dat houdt niet in dat wij onophoudelijk praten. Aan ieder die door persoonlijke inspanning zielen wil winnen, beveel ik dit woord aan: 'als een stofregen op de grasscheutjes'. De regen valt op de juiste tijd en past bij zijn omgeving. Hij valt niet terwijl een brandende zon de planten verschroeit, want dan zou hij ze kunnen doden. Hij valt ook niet altijd, want dan zou hij ze kunnen beschadigen. Kom niet met uw vermaningen als ze misplaatst zouden zijn. Praat ook niet onophoudelijk, zelfs niet over de beste waarheid. Anders vermoeit u met gebabbel juist hen die u met argumenten wilt overtuigen. Als u op de Heere wacht om door Hem geleid te worden, zal Hij u uitzenden wanneer u het nuttigst zult zijn, zoals Hij dat ook met de regen doet. God zal u de tijd en de plaats wijzen, als u zich aan Hem ter beschikking stelt.

Nu is een stofregen bedoeld om in het gewas door te dringen, zodat het de voeding kan indrinken en werkelijk verkwikt wordt. De regen is er niet om het gewas te doorweken of onder water te zetten. Hij is er om het te voeden, te doen herleven en te verkwikken. Dat had Mozes op het oog. Dat hebben alle ware predikers van Christus op het oog. Wij verlangen ernaar dat het woord dat wij spreken, binnendringt in de ziel van de mens. Wij verlangen dat het wordt opgenomen in het binnenste van zijn wezen, en daar zijn eigen goddelijke uitwerking heeft.

Hoe komt het dat sommige mensen het woord nooit lijken op te nemen ‘als een stofregen op de grasscheutjes’? Ik veronderstel om te beginnen dat een deel ervan boven hun begrip gaat. Als u een preek hoort en u hebt geen idee waar de goede man het over heeft, hoe kan die u dan tot nut zijn? Misschien gebruikt de prediker de deftige kanseltaal van deze tijd. Dat is geen Engels, maar een soort Engels-Latijn, dat eerder ontstaat door lezen dan door omgang met gewone stervelingen. Dan verliest de hoorder meestal zijn tijd, en de prediker zijn moeite.

Iemand zei eens tegen mij: ‘Als ik naar die-en-die plaats ging, zou ik mijn Bijbel niet nodig hebben, maar wel een woordenboek. Anders zou ik niet weten wat er bedoeld werd.’ Moge dat bij ons nooit het geval zijn! Als mensen de betekenis van onze woorden niet kunnen begrijpen, hoe kunnen wij dan verwachten dat zij de innerlijke zin ervan indrinken?

Wij kunnen ons niet voeden met wat hoog boven ons en buiten ons gezichtsveld is. Ballonvaren in de theologie is allemaal prachtig. Maar het heeft geen nut voor arme zielen hier beneden, die niet kunnen hopen op een plaatsje in het mandje. Tere plantjes worden niet verkwikt door water dat hoog in de wolken wordt meegevoerd. Zij hebben nodig dat het op de aarde neerkomt en hun bladeren en wortels bevochtigt. Als het niet bij hen komt, hoe kunnen zij er dan door verkwikt worden? De fonteinen van Versailles zijn heel

indrukwekkend. Maar voor het bloempotje in een Londense vensterbank is een kopje water uit een kinderhand, dicht bij de wortel uitgegoten, genoeg.

‘Als een stofregen op de grasscheutjes.’ Let er nu eens op, als u onder de mensen rondkijkt: wanneer wijze mensen resultaat van hun werk verwachten, gaan zij altijd te werk op een manier die past bij het doel dat zij voor ogen hebben. Mozes wil dat zijn rede een zegen is voor hen die hij met grasscheutjes vergelijkt. Daarom maakt hij haar als een stofregen. Ik zie duidelijk dat hij een resultaat zoekt, want hij stemt zijn middelen erop af. Er is een manier van goeddoen die ik de lukrake stijl noem. U gaat goeddoen. U overweegt niet voor welke manier van goeddoen u het meest geschikt bent, maar u wilt graag preken, en dus preekt u. Natuurlijk moet u een preek houden, en dus houdt u een preek. Er wordt niet nagedacht over de gemeente en haar bijzondere toestand. Ook niet over de bijzondere personen waaruit zij bestaat, of over de waarheid die de meeste indruk zal maken en het meeste goed zal doen. Lukraak, daar gaat u! Wanneer iemand resultaten wil zien, begint hij de middelen te bestuderen en na te gaan hoe die bij het doel passen. Ziet hij dat zijn mensen sterke mannen zijn, en wil hij hen voeden? Dan haalt hij niet de melkkan tevoorschijn, maar zet hij hun een schotel vaste spijs voor. U kunt zien dat hij zijn mensen wil voeden, want hij is vol zorg wanneer hij hun geestelijk voedsel bereidt. Iemand wil planten water geven, en het zijn tere plantjes. Als hij op resultaat uit is, doorweekt hij ze niet. Dat zou

eruitzien alsof hij geen werkelijk doel had en alleen maar een routine afwerkte. Mozes meende wat hij deed. Hij zag dat het volk te vergelijken was met grasscheutjes. Daarom stemde hij zijn rede op hen af en maakte hij haar als een stofregen.

Wat zal nu het resultaat zijn als wij hetzelfde doen? Wel, dan zal het zo gaan: er zullen onder ons jonge bekeerlingen zijn, als tere, pas geplante plantjes. Als wij met tederheid en zachtheid spreken, zullen wij het resultaat zien. Zij zullen wortel schieten in de waarheid en daarin opgroeien. Paulus heeft geplant, en daarna heeft Apollos nat gemaakt. Waarom maakte Apollos nat? Omdat u planten water moet geven nadat u ze geplant hebt, zodat ze gemakkelijker wortel schieten in de aarde. Gelukkig zult u zijn als u uw grotere ervaring gebruikt om hen te sterken van wie het nieuwe leven nog zwak is! Men zal u liefdevol eren als voedstervaders. Uw wijze raad zal zijn 'als een stofregen op de grasscheutjes', want u zult het resultaat zien. De jonge mensen grijpen Christus aan en zuigen de kostbare voeding op die in de bodem van het verbond is opgeslagen, opdat zij daardoor opwassen.

Wanneer de prediking is als een stofregen op de grasscheutjes, herleven de zwakken en wie bijna omkomen, en zij heffen het hoofd op. Het plantje was eerst aan het verwelken. Het lag neer, zoals u een pas geplant gewas ziet doen, slap en bijna stervend. Maar toen kwam de stofregen. Het leek 'dank u wel' te zeggen. Het keek op, hief zijn kopje op en kwam bij uit zijn

bezwijming. U zult zien dat moedeloze harten en neerslachtige gemoederen weer opleven. U zult een trooster zijn. U zult de angst van velen wegnemen en de bedeesden en vreesachtigen blij maken. Wat een zegen is het als u dat resultaat ziet! Want dan is er zoveel meer vreugde in de wereld, en wordt God zoveel meer verheerlijkt.

Wanneer u tere plantjes water geeft en ze ziet groeien, krijgt u nog een beloning. Het is heerlijk om te zien hoe de genade zich ontwikkelt en toeneemt bij hen die onder onze zorg staan. Dat is voor mij een buitengewoon zoet genoegen geweest. Ik noem mijn eigen ervaring, omdat die zich ongetwijfeld bij velen van u herhaalt. Het is mij een grote vreugde geweest mannen te ontmoeten die God dienen en het evangelie heerlijk preken, terwijl zij eens jonge bekeerlingen waren die mijn koesterende zorg nodig hadden. Ik ken mannen, diakenen van gemeenten, vaders in Israël, met wie ik twintig of vijfentwintig jaar geleden sprak. Toen konden zij geen woord voor Jezus zeggen, omdat zij niet zeker waren van hun eigen behoudenis. Ik verblijd mij erover hen nu als leiders van de kudde te zien, terwijl zij eens arme, zwakke lammeren waren. Ik heb hen in mijn schoot gedragen, en nu zouden zij mij bijna kunnen dragen. Ik leer graag van hen en zit graag aan hun voeten.

Nog één ding: wij geven planten water omdat wij willen zien dat ze vrucht dragen en bruikbaar worden. Zo zullen wij zien dat zij die God door ons zegent, een

vreugde worden voor de Heere Zelf. Zij zullen vruchten voortbrengen van heiligheid, geduld en gehoorzaamheid, waarin Jezus Christus vreugde vindt. Zijn blijdschap is in Zijn volk; en wanneer Hij Zich in hen kan verblijden, is hun blijdschap vervuld. Laten wij proberen klein te zijn in eigen ogen, zodat wij als een stofregen kunnen zijn. Laten wij proberen een beetje nuttig te zijn, als wij geen grote dingen kunnen bereiken: de stofregen is een grote zegen. Laten wij proberen nuttig te zijn voor kleine dingen. Laten wij zorgen voor de grasscheutjes; laten wij proberen jongens en meisjes tot Jezus te brengen. Laten wij zorgen voor de tere planten die de rechterhand van de Heere geplant heeft: hen die nog kleine kinderen in de genade zijn, de bedeesden en bevenden, die half hopen en half vrezen.

De vier melaatsen en de legerplaats van de Syriërs

| 2 Koningen 7:9

God was in de legerplaats van de Syriërs gekomen en had door Zichzelf alleen het hele Syrische leger op de vlucht gedreven. Zij waren allemaal, tot de laatste man, gevlucht. De uitgehongerde inwoners van Samaria wisten het niet, maar de Heere had in overvloed voorzien in al hun honger. En daar lag het, op een steenworp afstand van de stadspoorten. De Heere had het gedaan: ‘Zijn rechterhand, en de arm Zijner heiligheid, heeft Hem heil gegeven.’ Hij had in de nood van Israël voorzien, al wisten zij het niet. Deze melaatsen ontdekten de blijde feiten. Zij hadden hun ontdekking benut door de schat in bezit te nemen. Nu waren zij aangewezen om de blijde feiten bekend te maken. Als zij die verzwegen hadden, zouden zij schuldig zijn geweest.

Niemand heeft al het goede gedaan dat hij had kunnen en moeten doen. Als iemand mij verzekert dat hij al het

goede gedaan heeft wat voor hem mogelijk was, geloof ik hem niet. Meer zeg ik er niet over. Maar laten wij ons inspannen om zonden van nalatigheid te vermijden. Als u de Heere kent en u hebt Zijn naam nooit beleden, dan hebt u niet recht gedaan. Als u in gezelschap was en niet voor Christus bent opgekomen, dan hebt u niet recht gedaan. Als u gelegenheid had om het evangelie te vertellen, al was het maar aan kinderen, en u hebt het niet gedaan, dan hebt u niet recht gedaan. Het is toch een zware aanklacht als iemands geweten hem dwingt om met anderen te zeggen: 'Wij doen niet recht.' Daarom werd de onvruchtbare vijgenboom omgehakt. Wie de wijngaard verzorgde, zei niet: 'Houw hem uit, hij draagt zo'n zure vrucht.' Hij droeg helemaal geen vrucht. Daar ging het om: hij 'beslaat ... onnuttelijk de aarde'.

Als die melaatsen hun mond hadden gehouden, zouden zij werkelijk kwaad hebben gedaan. Stel dat zij hun geheim vierentwintig uur voor zich hadden gehouden. Dan hadden binnen de muren van Samaria vele honderden mensen van honger kunnen sterven. Als die zo waren omgekomen, zouden de melaatsen dan niet schuldig zijn geweest aan hun bloed? Bent u het daar niet mee eens? Kan nalatigheid niet evengoed moord zijn als een messteek of een schot? Stel dat in uw straat iemand omkomt omdat hij de Heiland niet kent, terwijl u nooit een poging hebt gedaan om hem te onderwijzen. Hoe zult u dan onschuldig zijn op de laatste, grote dag? Misschien zijn er binnen uw bereik mensen die in het verderf wegzinken omdat zij Christus niet kennen, terwijl u hun

die kennis had kunnen geven. Zullen uw zomen dan vrij zijn van bloed op de dag dat het grote gerechtelijk onderzoek wordt gehouden, en God het bloed van mensen zal opeisen?

Als deze melaatsen hun mond hadden gehouden, zouden zij bovendien op een volkomen ongepast moment hebben gezwegen. Let erop hoe zij het zelf zeggen: 'Wij doen niet recht; deze dag is een dag van goede boodschap, en wij zwijgen stil.' Heeft Jezus uw zonden weggewassen, en zwijgt u daarover? Ik herinner mij de dag waarop ik voor het eerst vrede met God vond door het kostbare bloed. En ik verklaar dat ik gedwongen was het aan iemand te vertellen. Ik had de stem in mij niet kunnen smoren. Bent u 'verlost door den HEERE, met een eeuwige verlossing', en kunt u die zegen voor uzelf houden? Verbaast het u niet dat niet alle balken in uw huis tegen u kreunen? Dat de aarde zelf niet haar mond opent om u te bestraffen? Kunt u zo'n ondankbare ellendeling zijn dat u van verbazingwekkende barmhartigheid hebt geproefd, en toch geen woord hebt om die te belijden? Overwin die teruggetrokken geest en roep: 'Ik kan er niets aan doen; ik word ertoe gedreven. Ik moet en zal getuigen dat er een Heiland is, en een grote Heiland.' Wat mij betreft: ik kan mijn mond niet houden, en dat zal ik ook nooit doen zolang ik kan spreken.

*'Sinds ik door het geloof de stroom
uit Zijn wonden vloeien zag,
is verlossende liefde steeds mijn lied,
en blijft dat tot mijn stervensdag!'*

De Kerk van God heeft recht op ieder van u die de grote liefde van Jezus ontdekt heeft. Kom het uw medechristenen vertellen. Breng de goede boodschap aan het huis van de Koning. De Kerk van God wordt vaak heerlijk verkwikt door de verhalen van nieuwe bekeerlingen. Ik vrees dat wij die de vijftig voorbij zijn, langzamerhand nogal vastgeroest raken. Daarom is het een grote zegen voor ons het geschrei van de zuigelingen in de genade te horen, en te luisteren naar het frisse en levendige getuigenis van nieuwe bekeerlingen. Het brengt ons bloed in beweging en verlevendigt onze ziel. Zo heeft de Kerk van God er voordeel van.

Daarnaast zijn wij de wereld een beslist getuigenis voor Christus verschuldigd. Als iemand een soldaat van het kruis is en niet voor zijn kleur uitkomt, lijden al zijn kameraden schade door zijn besluiteloosheid. Er is niets beter voor iemand die tot Christus gebracht is, dan dat hij zijn geloof beslist uitspreekt en de mensen om hem heen laat weten dat hij een nieuw mens is. Ontrol uw banier. Een beslist kiezen voor Christus en de heiligheid zal u voor veel gevaren behoeden en veel verzoeken afweren. Compromissen leiden tot een ellendig leven.

Als alle christenen naar voren kwamen en vertelden wat de Heere aan hun ziel gedaan heeft, zou de wereld de kracht van het christendom voelen. Dan zou zij er niet meer over denken zoals de mensen nu doen, alsof het een of ander nietig bijgeloof was waarvoor zijn eigen aanhangers zich schaamden. Als u werkelijk soldaten van

het kruis bent, draag uw schilden dan in het volle daglicht en schaam u niet voor uw Aanvoerder! Wat zou er in de dienst van zo'n Heere kunnen zijn waarover wij moeten blozen? Schaam u voor de schaamte, en houd u mannelijk!

Uw openlijke belijdenis bent u aan alle kanten verschuldigd, en vooral aan uzelf. U bent het aan uw geestelijke mannelijkheid verschuldigd dat u dankbaar erkent wat de Heere voor u gedaan heeft, als Hij iets voor u gedaan heeft. U bent het ook verschuldigd aan uw liefde voor anderen – en liefde voor anderen is het wezen zelf van het christendom – dat u uitdrukkelijk verklaart dat u aan de kant van de Heere staat. Wat zal ik nog meer zeggen? Wat hoef ik nog meer te zeggen? Ik zou de bazuin willen blazen en allen die goed en trouw zijn, willen oproepen onder de banier van onze Heere.

Deze belijdenis moet voortdurend worden afgelegd. Hier spreek ik over velen die Christus in het openbaar beleden hebben en zich niet voor Zijn naam schamen. Wij moeten Christus altijd bekendmaken, niet alleen door onze eenmalige belijdenis, maar ook door telkens te getuigen ter ondersteuning van die belijdenis. Ik wou dat wij dat meer deden onder Gods eigen volk. Juffrouw Havergal zegt heel treffend: 'Van het huis van de koning zou je het minst verwachten dat het over dit goede nieuws onderwezen moest worden – zo lijkt het op het eerste gezicht. Maar ten tweede waren de melaatsen de mensen van wie je het minst zou verwachten dat zij het

huis van de koning zouden onderwijzen; en toch deden zij het.' U en ik zouden kunnen zeggen: 'Christenen hoeven niet over onze Heere en Zijn werk te worden aangesproken; zij weten er meer van dan wij. En als zij het wel nodig hebben, wie zijn wij dan, minder dan de minste van het hele huisgezin van onze Meester, dat wij het zouden wagen hen te onderwijzen?' Zo zou zelfs nederigheid ons getuigenis in bepaalde gezelschappen kunnen tegenhouden. Als u te midden van onwetende mensen was die u goed zou kunnen doen, zou u zich misschien verplicht voelen te spreken. Maar onder christenen bent u geneigd te zwijgen. Hebt u niet bij uzelf gezegd: 'Met die goede oude man zou ik niet kunnen spreken. Hij is veel beter in het geloof onderwezen dan ik'? Wat denkt u dat die goede oude man intussen zegt? Hij zegt bij zichzelf: 'Hij is een prima jongeman, maar ik zou niet met hem kunnen spreken, want hij heeft zoveel meer bekwaamheid dan ik.' Zo blijft u allebei muistil, terwijl u elkaar zou kunnen opbouwen. Erger nog: misschien gaat u over waardeloze onderwerpen praten. U spreekt over het weer, over het laatste ellendige schandaal of over politiek. Stel dat wij dit allemaal veranderden, en dat ieder zei: 'Ik ben een christen. De volgende keer dat ik een broeder in Christus ontmoet, of hij nu boven mij staat of niet, zal ik met hem spreken over onze gemeenschappelijke Meester.' Als twee kinderen elkaar ontmoeten, doen zij er goed aan over vader en moeder te praten. Is het ene nog heel klein, dan weet het misschien maar weinig van zijn vader, vergeleken met wat

zijn grote zus weet. Maar het heeft zijn vader het laatst gekust en de laatste tijd meer liefkozingen van hem gekregen dan zijn volwassen zus. De oudste kan meer vertellen over vaders wijsheid en voorzorg, maar de jongste heeft een levendiger besef van zijn tederheid en liefde. En zo kunnen zij samen één zijn in vurige bewondering.

Waarom moeten christenen elkaar zo vaak ontmoeten en weer uit elkaar gaan zonder vijf woorden over de Heere Jezus te wisselen? Ik veroordeel niemand van u: ik berisp mijzelf meer dan wie ook. Wij getuigen niet genoeg van onze Heere. Ik was eerlijk gezegd nogal beduusd toen een huurkoetsier onlangs tegen mij zei: 'U gelooft toch dat de Heere de weg van Zijn volk leidt, meneer?' Ik zei: 'Dat geloof ik zeker. Weet u daar iets van?' 'Wel,' zei hij, 'ja. Vanmorgen bad ik de Heere of Hij mijn weg wilde leiden, en toen huurde u mij. Ik voelde dat het een goed begin van de dag was.' Wij begonnen meteen over de dingen van God te praten. Die huurkoetsier had niet de eerste moeten zijn die sprak: als dienaar van het evangelie had ik het eerste woord moeten hebben. Wij hebben ons in dit opzicht veel te verwijten. Wij houden onze mond, omdat wij niet weten hoe een woord ontvangen zal worden. Maar wij kunnen het net zo goed proberen. Proberen kan geen kwaad. Stel dat u op een plaats kwam waar mensen ziek waren en stierven, en u had medicijnen bij u die hen zouden genezen. Zou u dan niet verlangen hun er wat van te geven? Zou u er niets over zeggen omdat u niet wist hoe het ontvangen zou

worden? Hoe kon u weten hoe het ontvangen zou worden, behalve door het aan te bieden? Vertel arme zielen over Jezus. Vertel hun hoe Zijn genade u genezen heeft. Misschien antwoorden zij dan: 'U bent precies wie ik nodig heb; u hebt mij het nieuws gebracht waar ik naar verlangd heb.'

Ik weet dat er in Londen wijken zijn, vooral in de buitenwijken, waar arme mensen zo reageren als iemand aanklopt en een woord over Christus begint te zeggen: 'Niemand komt ooit bij ons langs om ons goed te doen. Wij worden aan ons lot overgelaten en gaan verloren.' Het is schandelijk dat het zo is, maar zo is het. In dit christelijke land leven en sterven mensen even onwetend van het evangelie als wanneer zij aan de Kongo hadden gewoond. Als zij aan de Kongo woonden, zouden wij allemaal geld geven om een zendeling de rivier op te sturen om hun over Jezus en Zijn liefde te vertellen. Zelfs met het risico dat hij aan koorts zou sterven, zouden wij een zendeling naar hen sturen. En toch blijven zij die naast ons wonen, of zelfs bij ons in dienst zijn, onwetend van de behoudenis. De vrouw die bij u komt schoonmaken, de man die het slijk van de straat veegt: zij weten misschien niet meer van Christus dan Hottentotten, en toch spreken wij niet met hen over Christus. Is dat niet schokkend? Wij hebben onze eigen honger gestild, en nu laten wij anderen verhongeren! Laten wij toch de onverschilligheid laten varen en aan het werk gaan voor Jezus. Het is mij niet genoeg dat ik zelf

het evangelie preek. Ik zou graag iedereen erop uitsturen om het te verkondigen.

Ik heb eens gesproken over christelijke jongemannen die uitblonken in cricket, maar geen bal recht op het hart van een zondaar konden werpen. Een heer die mij hoorde, zei: 'Dat geldt voor mij. Ik ben een christen, maar toch sta ik meer bekend als cricketspeler dan als werker.' Hij begon zijn Heere met heel zijn hart te dienen, en hij staat nu in de voorste rij van wie vruchtbaar werk doen. Och, kon ik er nog zo een winnen! De menigten van Londen sterven in het duister. Ik smEEK u: breng hun al het licht dat u hebt! Ontelbaren gaan verloren in heel dit Verenigd Koninkrijk. Haast u om hen te redden! Ook de wereld ligt nog onder de macht van het kwaad. Ik smEEK u: win haar terug!

'Ik weet niets,' zegt iemand. Zeg dan niet wat u niet weet. 'O,' roept een ander, 'ik hoop dat ik een christen ben.' Vertel anderen hoe u tot geloof gekomen bent, en dat zal het evangelie zijn. U hoeft geen boek te bestuderen en te proberen een preek te maken met drie hoofdpunten en een staart. Ga naar huis en zeg tegen uw oudste zoon: 'John, ik wil je vertellen hoe je vader een Heiland vond.' Ga naar huis, naar dat lieve dochttertje van u, en zeg: 'Lieve Sarah, ik wil je vertellen hoe Jezus mij liefheeft.' Als u vanavond nog uit de volheid van uw hart met uw kinderen spreekt, mag u misschien vóór het morgenlicht de vreugde smaken dat u uw lieve kinderen tot de Heiland gebracht ziet worden.

Filippus en anderen prediken het Woord

| Handelingen 8:4, 5, 35

In elke gemeente waar werkelijk de kracht van de Geest van God aanwezig is, zal de Heere ervoor zorgen dat zij zich min of meer verspreidt. Het is nooit Zijn bedoeling dat een gemeente is als een noot die in haar dop opgesloten zit, of als zalf die in een doosje bewaard blijft. De kostbare geur van het evangelie moet uitgegoten worden om de lucht te veraangename. Op dit moment kennen wij weinig van die vorm van vervolging die mensen van huis en haard verdrijft. Maar godvrezende mensen worden verstrooid doordat zij in hun levensonderhoud moeten voorzien. Soms betreuren wij het dat bepaalde jonge mannen ver weg moeten gaan. Maar moeten wij dat betreuren? Wij klagen erover dat bepaalde gezinnen naar de koloniën moeten verhuizen. Zaait de Heere langs deze weg niet het goede zaad wijd en zijd? Het is heel aangenaam om rustig gevestigd te zijn

onder een stichtelijke bediening, maar de Heere heeft sommige van Zijn dienstknechten nodig op plaatsen waar geen licht is. Op allerlei manieren verstrooit het grote Hoofd van de Kerk Zijn dienstknechten. Maar zij zouden zich ook uit zichzelf vrijwillig moeten verspreiden. Elke christen zou moeten vragen: 'Waar kan ik het meeste goed doen?' Als hij ergens onder de zon meer goed kan doen dan in zijn geboorteland, is hij verplicht daarheen te gaan, als hij kan. God wil dat wij verstrooid worden. Als wij niet vrijwillig het veld in trekken, kan Hij de dwang van Zijn voorzienigheid gebruiken als krachtig middel om ons te verspreiden.

Het verstrooien zelf is niet het doel van de Heere: Hij verstrooit met een bedoeling. Het was Zijn plan dat de heiligen van Jeruzalem, eenmaal verstrooid, overal het Woord zouden gaan verkondigen.

Ik wil u wijzen op de vertaling in de Revised Version, waar staat dat Filippus het Woord verkondigde. Het woord 'verkondigen' heeft minder te lijden onder de moderne betekenis die het woord 'prediken' heeft bedorven. 'Prediken' is een soort ambtelijke term geworden voor het houden van een vaste toespraak. Maar het evangelie prediken is: het evangelie op welke manier dan ook vertellen, bespreken en uitdragen. Wij moeten het Woord van de Heere bekendmaken.

Iedere bekeerde moet onderwijzen wat hij weet. Allen die van het levende water gedronken hebben, moeten bronnen worden waaruit stromen van levend water

zullen vloeien. Wij zullen de grote oude tijden van overwinning nooit terugkrijgen, totdat wij teruggaan naar de oude methode van 'allemaal aan de slag'. Naarmate wij in een gemeente komen tot persoonlijke dienst, in die mate zullen wij onder Gods zegen het oude succes terugkrijgen. Dan droomt niemand ervan zijn werk door een ander te laten doen, maar dient ieder God zelf.

Er werden geen uitzonderingen gemaakt op grond van iemands ambt of beroep. Er staat dat Filippus naar Samaria ging om te prediken. Maar Filippus was oorspronkelijk aangesteld om toe te zien op de uitdeling van de aalmoezen van de gemeente. Het is goed dat ieder zich toelegt op zijn eigen bijzondere ambt. Maar waar dat ambt niet langer nodig is, moet hij zich zetten aan het werk dat voor allen geldt en altijd doorgaat. De tijd was gekomen dat de diaken niet meer in de consistorie hoefde te zitten, want de armen waren allemaal verstrooid. Wat doet de diaken dan? Het werk waarvoor hij was aangesteld, is ten einde gekomen. Daarom houdt hij zich bij het werk waarvoor elke christen is aangesteld, en hij verkondigt het evangelie van Jezus Christus. Niemand van ons kan dus vrijgesteld worden van het verspreiden van het evangelie omdat wij met ander werk bezig zijn. Hoe goed dat werk ook is, en hoe nauw het ook verbonden mag zijn met het Koninkrijk van Christus, het ontslaat ons niet van de taak om op de een of andere manier te proberen zondaars tot Christus te brengen. Stefanus, de diaken, begon als eerste getuigenis af te leggen. Toen hij stierf, nam Filippus, de volgende op de

lijst, zijn plaats in. De ene soldaat valt en een ander stapt naar voren. Allen moeten het Woord verkondigen, en niemand is vrijgesteld door een andere vorm van dienst. Och, dat het volk van de Heere overal hierop zou letten!

Er waren ook geen uitzonderingen op grond van opleiding of geleerdheid. Tegenwoordig denkt men dat iemand niet moet proberen het evangelie te verkondigen als hij geen goede opleiding heeft gehad. Het wordt als een ernstig vergrijp beschouwd om Christus te willen prediken en daarbij grammaticale blunders te maken. Men neemt het hoogst kwalijk dat het evangelie door een ongeschoold man goed gepredikt zou kunnen worden. Ik geloof dat dit een heel schadelijke vergissing is. In heel de Schrift is niets te vinden wat ook maar één mond ontslaat van het spreken voor Jezus, als het hart Zijn heil werkelijk kent. Wij zijn niet allemaal geroepen om te 'prediken' in de nieuwe betekenis van het woord. Maar wij zijn allemaal geroepen om Jezus bekend te maken als wij Hem kennen. Is het evangelie ooit op grote schaal verspreid door mannen met grote literaire gaven? Kijk de hele lijn van de geschiedenis door en ga na of het zo is. Hebben de mannen van schitterende welsprekendheid uitgeblonken in het winnen van zielen? Ik zou namen kunnen noemen die bovenaan staan op de lijst van redenaars, maar laag op de lijst van zielenwinners. Degenen die God het meest geëerd heeft, waren mannen die hun gaven, welke dat ook waren, aan God gewijd hebben en ernstig de grote waarheden van Gods Woord verkondigd hebben. Het waren mannen die verschrikkelijk ernstig waren. Zij

hebben de ondergang van de mens door de zonde en Gods geneesmiddel van de genade trouw beschreven. Zij hebben zondaars gewaarschuwd om te vlieden voor de toekomende toorn, door te geloven in de Heere Jezus. Juist die mannen zijn van nut geweest. Hadden zij grote gaven, dan waren die hun niet tot schade. Hadden zij weinig talenten, dan maakte dat hen niet ongeschikt. Het heeft God behaagd het onedele van deze wereld en het verachte te gebruiken om Zijn grote plannen van liefde te volbrengen. Paulus verklaarde dat hij het evangelie verkondigde 'niet met wijsheid van woorden'. Hij vreesde wat er zou kunnen gebeuren als hij wereldse retoriek gebruikte. Daarom weigerde hij de wijsheid van woorden. Dat moeten wij nu ook doen, en met nadruk. Laten wij vertrouwen op de goddelijke kracht van de Heilige Geest en de waarheid spreken in afhankelijkheid van Zijn macht. Dat geldt of wij nu welsprekend kunnen spreken, net als Apollos, of zwaar van mond zijn, zoals Mozes.

Zoals er geen uitzonderingen waren wegens gebrekkige opleiding, zo waren er ook geen uitsluitingen op grond van geslacht. Mannen en vrouwen moesten de kennis van Jezus verspreiden. Wij lezen: 'En Saulus verwoestte de Gemeente, gaande in de huizen; en trekkende mannen en vrouwen, leverde hen over in de gevangenis. Zij dan nu, die verstrooid waren' (en dat moeten mannen en vrouwen geweest zijn), 'gingen het land door, en verkondigden het Woord.' Er zijn veel manieren waarop vrouwen op gepaste wijze het Woord van de Heere kunnen verkondigen. Op sommige van die

manieren kunnen zij het zelfs doeltreffender verkondigen dan mannen. Er zijn mensen die aangetrokken zullen worden door de tedere, klagende, innemende manier waarop een zuster in Christus zich uitdrukt. Een christelijke moeder! Wat een bedienaar is zij voor haar gezin! En een ongehuwde christelijke vrouw, in de familiekring of zelfs als dienstbode: wat kan zij niet allemaal bereiken, als haar hart warm is van liefde voor haar Heiland! Wij kunnen niet tegen de vrouwen zeggen: 'Ga naar huis, er is voor u niets te doen in de dienst van de Heere.' Integendeel! Wij smeken Martha en Maria, Lydia en Dorkas, en alle uitverkoren zusters, jong en oud, rijk en arm, om anderen te onderwijzen zoals God hen onderwijst. Jonge mannen en jonge vrouwen, oude mannen en oudere vrouwen, ja, ook jongens en meisjes die de Heere liefhebben, moeten goed spreken over Jezus en Zijn heil bekendmaken van dag tot dag. Onze Heere wil de rest van Zijn uitverkorenen binnenbrengen door hen die al geroepen zijn. Maar als zij afwijken en hun roeping ontrouw worden, hoe moet het werk dan gedaan worden? Ik weet dat het werk alleen van God is, maar toch gebruikt Hij middelen. Als u het evangelie niet vertelt, laat u uw medemensen omkomen.

De belangrijkste reden waarom zij Jezus voortdurend verkondigden, was dat zij in een uitstekende geestelijke gezondheid verkeerden. Toen zij verstrooid werden, gingen zij overal heen om het Woord te verkondigen, omdat zij het thuis al hadden uitgedragen. Wie thuis niets goeds doet, zult u nooit tot zendeling maken. Als u in uw

eigen straat geen zielen zoekt, zult u dat in Hindoestan ook niet doen. Als u in Whitechapel van geen nut bent, zult u aan de Kongo ook van geen nut zijn. Wie de Heere thuis niet wil dienen op de zondagsschool, zal in China geen kinderen voor Christus winnen. De verte maakt christelijke dienst niet werkelijk aantrekkelijker. U die nu niets doet, bent niet geschikt voor de strijd, want uw gezondheid is er droevig aan toe. De Heere geve u geestelijke gezondheid en kracht. Dan hoeft niemand u nog aan te sporen, maar zult u meteen uitroepen: 'Zie, hier ben ik, zend mij henen.'

De broden en de hongerige mensen

| Johannes 6:2

Kijk, daar zijn de mensen! Vijfduizend man, zo hongerig als jagers. Zij moeten allemaal te eten krijgen, want geen van hen kan op weg gaan om eten te kopen! En hier is de voorraad! Vijf dunne koeken, en dan nog van gerst, eerder geschikt voor paarden dan voor mensen, en twee ansjovisjes als toespijs! Vijfduizend mensen en vijf kleine beschuitjes om hen te voeden! De wanverhouding is enorm. Al kreeg ieder maar het kleinste kruimeltje, dan zou het nog niet genoeg zijn. Zo zijn er ook miljoenen mensen in Londen, en maar een handjevol christenen die met heel hun hart vurig verlangen dat de stad zich tot Christus bekeert. Er zijn meer dan duizend miljoen mensen op deze ronde aarde, en o, zo weinig zendelingen die hun het brood van het leven breken. Voor die miljoenen zijn het er bijna even weinig als deze vijf gerstekoecken voor die vijfduizend! Het vraagstuk is heel

moeilijk. Het verschil tussen aanbod en vraag zou ons veel levendiger getroffen hebben als wij daar waren geweest, in die menigte bij Bethsaïda, dan nu, bijna negentienhonderd jaar later, nu wij er alleen over horen. Maar de Heere Jezus was tegen de nood opgewassen. Geen van de mensen ging weg zonder deel te krijgen aan Zijn milde gaven; zij werden allen verzadigd. Onze gezegende Meester heeft, nu Hij naar de hemel is opgevaren, eerder meer dan minder macht. Ons tekort brengt Hem niet in verlegenheid. Hij kan ook nu nog armzalige middelen gebruiken om Zijn eigen heerlijke plannen te volbrengen. Laat daarom niemand de moed verliezen. Wanhoop niet aan de evangelisatie van Londen. Denk niet dat het hopeloos is dat het evangelie onder alle volken tot een getuigenis gepredikt zal worden. Heb geloof in God, Die in Christus Jezus is. Heb geloof in het medelijden van de grote Middelaar. Hij zal de mensen in hun geestelijke nood niet in de steek laten, zomin als Hij lang geleden die hongerige menigte in haar lichamelijke nood in de steek liet.

Let op de voorzienigheid van God, Die de jongen daar bracht. Wij kennen zijn naam niet. Er wordt ons niets verteld over zijn ouders. Was hij een kleine marskramer, die dacht wat geld te kunnen verdienen met de verkoop van een paar broden en vissen, en had hij bijna alles verkocht? Of was hij een jongen die de apostelen in dienst hadden genomen om deze schamele voorraad te dragen voor Jezus en Zijn vrienden? Wij weten niet veel van hem. Maar die dag was hij de juiste jongen op de

juiste plaats. Hoe hij ook heette, dat deed er niet toe. Hij had de gerstebroden en de vissen waarmee de mensen gevoed zouden worden. Christus komt nooit iets tekort, of Hij heeft wel iemand bij de hand om in dat tekort te voorzien. Heb geloof in de voorzienigheid van God. Wat de jongen ertoe bracht de broden en de vissen mee te nemen, weet ik niet. Jongens doen vaak onverklaarbare dingen. Maar de broden en de vissen meenemen deed hij. En God, Die de gedachten en beweegredenen van jongens begrijpt en zelfs acht slaat op gerstebroden en vissen, had bepaald dat die jongen daar zou zijn. Ik zeg het nog eens: geloof in de voorzienigheid van God. De heer Stanley vertelt ons over die lange tocht van hem door het woud. Ik meen dat hij honderd zestig dagen in het duister had gelopen. Toen hij er eindelijk uitkwam en op een plek stond waar hij de zon kon zien, voelde hij dat een bijzondere voorzienigheid van God voor hem gezorgd had. Ik ben heel blij dat de heer Stanley voelde dat het de hand van God was die hem uit dat verstikkende duister had gebracht. Maar ik hoef niet naar Afrika te gaan om te leren dat Zijn goedheid ons van achteren en van voren omringt. Velen van ons hebben een bijzondere voorzienigheid van God ervaren in onze eigen slaapkamers. Wij zijn Zijn hand tegengekomen in verband met onze eigen kinderen. Ja, elke dag zijn wij omringd door tekenen van Zijn zorg. 'Wie is wijs? Die neme deze dingen waar; en dat zij verstandelijk letten op de goedertierenheden des HEEREN.' 'Ik weet zeker dat God voor mij gezorgd heeft,' zei iemand. 'Want toen ik door

een bepaalde straat liep, gleed ik uit over een sinaasappelschil. Ik maakte een val die ernstig had kunnen zijn, maar ik raakte niet in het minst gewond.' Zijn vriend antwoordde daarop: 'Ik weet zeker dat God voor mij gezorgd heeft. Want ik heb honderden keren door die straat gelopen en ben nooit uitgegleden over een sinaasappelschil, of over iets anders.'

Laten wij ook in Zijn voorzienigheid geloven met betrekking tot de Kerk van Christus. Hij zal Zijn volk nooit in de steek laten. Hij zal mannen vinden wanneer Hij ze nodig heeft. Zo is het altijd geweest in de geschiedenis van de heiligen, en zo zal het altijd blijven. Vóór de Reformatie waren er veel geleerde mannen die iets van het evangelie van Christus wisten. Maar zij zeiden dat het jammer was om opschudding te veroorzaken. Daarom hadden zij heel stilletjes gemeenschap met elkaar en met Christus. Wat nodig was, was een ruwe, stijfkoppige kerel die het evangelie er gewoon uit zou flappen en de oude toestand omver zou werpen. Waar was zo iemand te vinden? Er was een monnik, Luther genaamd, die bij het lezen van zijn Bijbel plotseling op de leer van de rechtvaardiging door het geloof stuitte. Hij was de man! Maar toen hij naar een geliefde broeder in de Heere ging en hem vertelde wat hij voelde, zei die vriend tegen hem: 'Ga terug naar je cel, bid, heb gemeenschap met God en houd je tong in bedwang.' Maar ziet u, hij had een tong die hij niet in bedwang kon houden, en die ook niemand anders in bedwang kon houden. En hij begon daarmee de waarheid te spreken die van hem een nieuw mens had

gemaakt. De God Die Luther gemaakt had, wist wat Hij deed toen Hij hem maakte. Hij legde een groot brandend vuur in hem dat niet te bedwingen was. Het brak uit en zette de volken in vuur en vlam. Wanhoop nooit aan de voorzienigheid. Vanavond zit er ergens op het platteland in een hoekje bij de haard een man die de stroom van het ongeloof zal keren en de kerken zal terugwinnen voor het oude evangelie. Nooit is God met Zijn waarheid in zo'n nood geraakt, of er trad plotseling iemand naar voren die de tegenstanders van de Heere op de vlucht joeg. Het was een David met een slinger en een steen, een Simson met een kinnebak of een Samgar met een ossenstok. 'Hier is een jongskén.' De voorzienigheid van God had hem gezonden.

Deze jongen met zijn broden kwam in de belangstelling. Toen zij alle levensmiddelen onder de menigte opspoorden, werd deze onbekende jongen, van wie anders nooit iemand gehoord zou hebben, naar voren gehaald, omdat hij zijn mandje met beschuitjes had. Andreas vond hem, en hij kwam en zei tegen Jezus: 'Hier is een jongskén, dat vijf gerstebroden heeft, en twee visjes.' Wees er dus van verzekerd: als u het Brood van het leven bij u hebt en bereid bent God te dienen, hoeft u niet bang te zijn dat uw onbekendheid u ooit zal verhinderen dat te doen. 'Niemand kent mij,' zegt iemand. Nu, het is niet zo erg wenselijk dat iemand u kent. Wij die door iedereen gekend worden, zouden heel blij zijn als dat niet zo was. Er zit niet zo heel veel troost in. Wie voor zijn Meester kan doorwerken zonder dat iemand hem ziet

behalve zijn Meester, is de gelukkigste mens. 'Ik heb maar honderd mensen om voor te preken,' zei een predikant van het platteland tegen mij. Ik antwoordde: 'Als u over die honderd goed rekenschap aflegt, hebt u ruim genoeg te doen.' Misschien is alles wat u hebt heel weinig, alleen dat pennywaardje broden en vissen. Gebruik dat op de juiste manier, dan zult u uw Meester van dienst zijn. Op het juiste moment, wanneer God u nodig heeft, weet Hij u te vinden. U hoeft geen advertentie in de krant te zetten. Hij weet in welke straat u woont en welk nummer er op de deur staat. U hoeft uzelf niet naar voren te dringen. De Heere zal u naar voren brengen wanneer Hij u nodig heeft. En ik hoop dat u daar niet wilt komen als Hij u er niet wil hebben. Reken erop: als u naar voren dringt wanneer u niet nodig bent, zal Hij u weer terugzetten. Och, mocht u de genade hebben om ongemerkt door te werken met uw ene talent, uw vijf broden en twee vissen! Mocht u pas opgemerkt worden wanneer het uur de nood laat zien en de nood luid om u roept!

Toen de broden en de vissen in de belangstelling kwamen, verging het hun niet zo best. Zij werden te weinig geacht voor het doel. Andreas zei: 'Wat zijn deze onder zo velen?' Het kaarsje van de jongen leek helemaal uitgedoofd. Zo'n kleine voorraad, wat had die voor nut? Ik durf te zeggen dat sommigen van u de satan tegen zich hebben horen zeggen: 'Wat heeft het voor zin dat u iets probeert te doen?' U, beste moeder met een gezin vol kinderen, heeft hij toegefluisterd: 'U kunt God niet dienen.' Hij weet heel goed dat u het door Gods

ondersteunende genade wel kunt. En hij is bang voor hoe goed u God kunt dienen als u die lieve kinderen in Zijn vreze opvoedt. Tegen de colporteur daarginds zegt hij: 'U hebt niet veel bekwaamheid; wat kunt u nu doen?' Ach, beste vriend! Hij is bang voor wat u kunt doen. Als u maar doet wat u kunt doen, zal God u straks helpen om te doen wat u nu nog niet kunt. Maar de duivel is zelfs bang voor het weinige dat u nu kunt doen. En menig kind van God lijkt de kant van de satan te kiezen door de dag van de kleine dingen te verachten. 'Wat zijn deze onder zo velen?' Zo weinig, zo arm, zo zonder talent: wat kan iemand van ons hopen te doen? Als zelfs de discipelen ons geringschatten, is het geen wonder dat de wereld ons veracht. De dingen die God zal eren, moet de mens eerst verachten. U loopt door de spitsroeden van de spot van mensen, en daarna komt u tevoorschijn om door God gebruikt te worden.

De broden en de vissen leken onvoldoende om de menigte te voeden, maar zij zouden ruim genoeg zijn geweest voor het avondeten van de jongen. Toch lijkt hij er heel bereidwillig afstand van te hebben gedaan. De discipelen zouden ze hem niet met geweld hebben afgenomen; de Meester zou dat niet hebben toegestaan. De jongen gaf ze vrijwillig af als het begin van het grote feestmaal. Iemand had kunnen zeggen: 'John, je weet best dat je die vijf koeken en die twee visjes zo op hebt; houd ze; ga ergens in een hoekje zitten: ieder voor zich.' Is het geen goede regel: 'Zorg eerst voor nummer één'? Ja, maar de jongen die God gebruikt, zal niet zelfzuchtig zijn.

Spreek ik tot een jonge christen tegen wie de satan zegt: 'Verdien eerst geld en dien God later. Houd je bij je zaak en kom vooruit. Daarna kun je je als een christen gedragen en wat geld weggeven', enzovoort? Laat zo iemand dan aan de gerstebroden en de vissen denken. Als die jongen werkelijk wijs zijn eigen belang had nagestreefd, in plaats van alleen met een edelmoedige opwelling aan de vraag van Christus toe te geven, dan had hij precies gedaan wat hij deed. Want als hij de broden gehouden had, had hij ze opgegeten, en dan was het daarmee afgelopen geweest. Maar nu hij ze bij Christus brengt, worden al die duizenden mensen gevoed. En hijzelf krijgt evenveel als hij gehad zou hebben als hij zijn eigen voorraad had opgegeten. En daar komt nog bij dat hij een deel krijgt van de twaalf korven met brokken die overblijven. Alles wat u bij uzelf weghaalt en aan Christus geeft, is goed belegd. Het brengt vaak wel tienduizend procent op. De Heere weet een onzelfzuchtig mens zo te belonen dat hij zal voelen: wie zijn leven spaart, verliest het, maar wie bereid is zelfs zijn leven te verliezen, en het brood dat dat leven onderhoudt, is uiteindelijk degene die werkelijk behouden wordt.

Dit is dan de geschiedenis van deze broden. Zij waren daar door Gods voorzienigheid gekomen via een jongen die werd opgezocht en in de belangstelling kwam. Zijn handelsvoorraad werd veracht, maar hij was bereid die te geven, of die nu veracht werd of niet. Hij wilde die aan zijn Heere afstaan. Ziet u nu waar ik heen wil? Ik wil een paar van de jongens te pakken krijgen, en een paar jonge

mannen en jonge vrouwen. Op uw leeftijd zal ik niet letten: u mag een jongen zijn als u onder de zeventig bent. Ik wil juist u te pakken krijgen, u die denkt dat u heel weinig bekwaamheid hebt, en tegen u zeggen: 'Kom, en breng het bij Jezus.' Wij hebben u nodig. De tijden zijn zwaar. De mensen sterven van de honger. Al lijkt niemand u nodig te hebben, waag het toch om naar voren te komen. Wie weet of u niet, net als koningin Esther, 'om zulken tijd als deze is, tot dit koninkrijk geraakt' bent? God kan u gebracht hebben waar u bent om u te gebruiken voor de bekering van duizenden. Maar dan moet u eerst zelf bekeerd zijn. Christus zal u niet gebruiken als u niet eerst van Hem bent. U moet uzelf aan Hem overgeven en behouden worden door Zijn kostbaar bloed. Kom dan daarna en geef Hem al het kleine talent dat u mag hebben. Bid Hem dan om evenveel gebruik van u te maken als Hij deed van de jongen met de vijf gerstekoecken.

De broden van de jongen en de kracht van Christus

Voortaan doen deze broden ons niet zozeer denken aan het offer van de jongen als wel aan de kracht van de Heiland. Is het niet wonderlijk dat Christus, de levende God, Zich verbindt met onze zwakheid, met ons gebrek aan talent, met onze onwetendheid en met ons kleine geloof? En toch doet Hij dat. Als wij niet met Hem verbonden zijn, kunnen wij niets doen. Maar als wij in levende aanraking met Hem komen, kunnen wij alle dingen doen. Die gerstebroden worden in de handen van Christus zwanger van voedsel voor de hele menigte. Buiten Zijn handen zijn het niets dan gerstekoecken. Maar in Zijn handen, verbonden met Hem, komen zij in aanraking met de almacht.

U die de Heere Jezus Christus liefhebt, hebt u er al eens over nagedacht om alles wat u bezit bij Hem te brengen, zodat het met Hem verbonden wordt? Daar is dat verstand van u: het kan verbonden worden met het

onderwijs van Zijn Geest. Daar is dat hart van u: het kan verwarmd worden door de liefde van God. Daar is die tong van u: zij kan aangeraakt worden met de gloeiende kool van het altaar. Daar is heel uw persoon: het kan volkomen geheiligd worden doordat het met Christus verbonden wordt. Hoor het tedere bevel van de Heere: 'Brengt Mij dezelve hier.' Dan zal heel uw leven veranderd worden. Ik zeg niet dat ieder mens met gewone gaven tot grote gaven kan opklimmen doordat hij door het geloof met Christus verbonden is. Maar dit zeg ik wel: zijn gewone gaven zullen in verbinding met Christus toereikend worden voor de taak waartoe God hem in Zijn voorzienigheid geroepen heeft. Ik weet dat u hebt gebeden en hebt gezegd: 'Dit heb ik niet, en dat kan ik niet.' Blijf niet staan om uw tekortkomingen te tellen. Breng wat u hebt, en laat alles wat u bent, lichaam, ziel en geest, met Christus verbonden worden. Hij zal u geen nieuwe vermogens schenken. Maar de vermogens die u hebt, zullen nieuwe kracht krijgen, want zij komen in een nieuwe verhouding tot Hem. En wat mag men niet verwachten van een verbinding met zo'n wijsheid en macht?

Ze werden aan Christus overgedragen. Een ogenblik eerder waren ze van deze jongen, maar nu zijn ze van Christus. 'En Jezus nam de broden.' Hij heeft ze in bezit genomen; ze zijn Zijn eigendom. O christenen, meent u wat u zegt als u verklaart dat u zichzelf aan Christus hebt gegeven? Als u alles volledig hebt overgedragen, zal daarin een grote kracht liggen om nuttig te zijn. Maar

zeggen mensen niet vaak: ‘Mocht ik maar iets voor mijzelf achterhouden?’ ‘Wat is dan dit voor een stem der schapen in mijn oren, en een stem der runderen, die ik hoor?’ Hoe zit het met dat extra duizendje dat u laatst in de staatsfondsen hebt gestoken? Hoe zit het met het geld dat u hebt gespaard voor een nieuwe hoed?

Och, dat wij de broden werkelijk meer in de handen van Christus legden! De tijd die u niet voor uzelf hebt gebruikt, maar aan Christus hebt gegeven. De kennis die u niet als in een stuwmeer hebt opgeslagen, maar aan Christus hebt gegeven. De bekwaamheid die u niet voor de wereld hebt ingezet, maar aan Christus hebt overgegeven. Uw invloed en uw positie, uw geld en uw huis: alles in de handen van Christus gelegd en voortaan niet als uw eigendom beschouwd, maar als het Zijne. Op die manier zal er in de nood van Londen worden voorzien en zal de honger van de wereld gestild worden. Maar al bij het begin staan wij versteld van het gebrek aan deze volledige toewijding van alles aan Christus.

Zoals deze broden aan Jezus werden gegeven, zo werden ze ook door Jezus aangenomen. Ze werden niet alleen toegewijd, ze werden ook geheiligd. Jezus nam de vijf gerstebroden en Jezus nam de twee visjes, en daarmee leek Hij te zeggen: ‘Deze zijn goed genoeg voor Mij.’ Er staat: ‘En Jezus nam de broden.’ De Revised Version heeft hier het woord ‘daarom’ (Engels, Revised Version: ‘Jesus therefore took the loaves’). Was er een reden waarom Hij dat zou doen? Ja, want ze werden bij

Hem gebracht. Ze werden Hem vrijwillig aangeboden. Er was behoefte aan, en Hij kon ermee werken. 'Daarom' nam Hij de broden. Kinderen van God, als Christus ooit gebruik van u heeft gemaakt, hebt u vaak verwonderd gestaan over de vraag hoe de Heere u toch kon aannemen. Maar er zat een 'daarom' in. Hij zag dat u bereid was zielen te winnen. Hij zag dat er zielen gewonnen moesten worden. En Hij gebruikte u, ja, u. Spreek ik nu niet tot sommigen die van grote dienst zouden kunnen zijn, als zij zich aan Christus overgaven, en Christus hen aannam, zodat zij 'begenadigd' werden 'in den Geliefde'? Slechts vijf gerstekoeken, maar Jezus nam ze aan. Slechts twee kleine visjes, gebracht door een kleine jongen, maar de grote Christus nam ze aan, en ze werden Zijn eigendom.

Deze broden en vissen werden door Christus gezegend, toen Hij Zijn ogen opsloeg en de Vader ervoor dankte. Denk daar eens over na. Voor vijf kleine koeken en twee sprotjes dankte Christus de Vader. Het lijkt een karige reden om te danken. Maar Jezus wist wat Hij ervan kon maken, en daarom dankte Hij voor wat ze straks tot stand zouden brengen. 'God heeft ons lief,' zegt Augustinus, 'om wat wij aan het worden zijn.' Christus dankte voor deze kleinigheden, omdat Hij zag waartoe ze zouden uitgroeien. Denkt u niet dat Hij, nadat Hij de Vader gedankt had, ook de jongen heeft bedankt? In latere jaren zullen die woorden van dank ruimschoots beloning zijn geweest voor zo'n kleine daad. Net als de vrouw die de twee kleine penningen in de schatkist

wierp, gaf hij alles wat hij had, en ongetwijfeld werd hij om die gave geprezen. Hoewel Christus nu hoog in de heerlijkheid is, is Hij nog steeds dankbaar als zulke gaven Hem worden aangeboden. Nog steeds dankt Hij Zijn Vader wanneer wij Hem met schuchtere, bevende handen ons beste, ons alles aanbieden, hoe klein ook. Nog steeds wordt Zijn hart verblijd als wij Hem onze schamele voorraad brengen, zodat die door Zijn dierbare hand wordt aangeraakt en door Zijn genadige lippen wordt gezegend. Hij heeft ons lief, niet om wat wij zijn, maar om wat Hij nog van ons zal maken. Hij zegent onze gaven, niet om hun waarde, maar omdat Zijn kracht ze nog Zijn lof waardig zal maken. Moge de Heere zo elk talent zegenen dat u hebt! Moge Hij uw geheugen zegenen; moge Hij uw verstand zegenen; moge Hij uw stem zegenen; moge Hij uw hart zegenen; moge Hij uw hoofd zegenen; moge Hij u allen zegenen, nu en voor altijd! Wanneer Hij een zegen legt in de kleine gave en in de kleine genade die wij hebben, begint er goed werk, en dat gaat voort tot het volmaakt is.

En toen de broden gezegend waren, gebeurde het volgende: ze werden door Christus vermeerderd. Petrus neemt er een, begint het te breken, en terwijl hij breekt, heeft hij steeds evenveel in zijn hand als waarmee hij begon. 'Hier, vriend, neem een stukje vis,' zegt hij. Hij geeft die man een hele vis, en hij houdt een hele vis over. Dus geeft hij er een aan de volgende, en nog een, en nog een. Zo gaat hij door met het uitdelen van brood en vis, overal en zo snel als hij kan. En als hij klaar is, heeft hij

zijn handen nog net zo vol vis en net zo vol brood als eerst. Als u God dient, zult u nooit droogvallen. Hij Die u op de ene zondag iets te zeggen geeft, zal u ook op de volgende zondag iets te zeggen geven. Sommige heel geleerde broeders zijn als het grote vat van Heidelberg. Ze kunnen zoveel wijn bevatten dat je erin zou kunnen zwemmen. Maar ze zetten de tap ergens helemaal bovenaan, en je krijgt er nooit veel uit. Het mijne is maar een heel klein vaatje, maar de tap zit zo laag als het maar kan. En je kunt meer drank halen uit een klein tonnetje dat je leegmaakt, dan uit een groot vat waaruit je alleen bovenaan een beetje mag tappen. Deze jongen gaf al zijn broden en al zijn vis. Het was niet veel, dat is waar, maar Christus vermenigvuldigde het. Wees zoals hij en geef alles. Denk er niet aan iets achter te houden voor een andere gelegenheid. Als u prediker bent, denk dan niet na over waarover u de volgende keer zult preken. Denk na over waarover u nú gaat preken. Het is altijd ruim genoeg om één preek tegelijk te krijgen. U hoeft geen voorraad te hebben. Want als u er ergens een heleboel opstapelt, gaan ze muf ruiken. Zelfs in het manna dat uit de hemel neerdaalde, 'wiesen er wormen in, en het werd stinkende'. Zo zal het ook gaan met uw beste preken, zelfs als de boodschap van God gegeven is. En als ze niet uit de hemel neerdaalt, maar uit uw eigen hoofd komt, bederft ze nog sneller. Vertel de mensen over Christus. Leid hen naar Jezus, en maak u geen zorgen over wat u de volgende keer zult zeggen. Wacht tot de volgende keer

komt, en 'het zal u in dezelfde ure gegeven worden, wat gij spreken zult'.

Wat Christus toevoegt, betekent aftrekken, en wat Christus aftrekt, betekent toevoegen. Hij geeft opdat wij weggeven. Hij vermenigvuldigde zodra de discipelen begonnen uit te delen, en toen het uitdelen ophield, hield ook het vermenigvuldigen op. Och, dat wij de genade hadden om door te gaan met uitdelen! Als u de waarheid van Christus hebt ontvangen, vertel haar dan verder! God zal haar u in het oor fluisteren en haar u inprenten. Maar als u ophoudt met doorvertellen, als u niet meer streeft naar de zegen van anderen, dan zal God u misschien niet meer zegenen en u niet opnieuw de gemeenschap van Zijn aangezicht schenken.

Als wij dit alles samenvatten: als wij allemaal onze broden en vissen bij de Heere Jezus Christus zouden brengen, zou Hij ze nemen en ze helemaal tot Zijn eigendom maken. Daarna, als Hij ze gezegend had, zou Hij ze vermenigvuldigen en ons opdragen ze uit te delen. Dan zouden wij toch nog in de nood van Londen kunnen voorzien, en in de nood van de hele wereld, tot de laatste mens toe. Een Christus Die vijfduizend mensen kon voeden, kan vijf miljoen mensen voeden. Er is geen grens. Als je eenmaal een wonder aanneemt, kun je net zo goed een groot wonder aannemen. Telkens als ik zie dat de critici wonderen afzwakken, lijkt mij dat heel armzalig werk. Want als het een wonder is, dan is het een wonder. En als je voor een penny meedoet, kun je net zo goed

voor een pond meedoen. Als u kunt geloven dat Christus vijftig mensen kan voeden, dan kunt u ook geloven dat Hij er vijfhonderd kan voeden, of vijfduizend, of vijf miljoen, of vijfhonderd miljoen, als het Hem zo behaagt.

Veel ellende werd weggenomen door het mandje gerstekoecken van de jongen. Deze arme mensen waren uitgehongerd. Zij waren de hele dag bij Christus geweest en hadden niets te eten gehad. Als zij zo waren weggestuurd, moe en hongerig, zouden velen van hen onderweg zijn bezwaken. Misschien zouden sommigen zelfs zijn gestorven. O, wat zouden wij er niet voor geven als wij de ellende van deze wereld maar konden verlichten! Ik herinner mij dat de graaf van Shaftesbury zei: 'Ik zou graag langer leven. Ik kan het niet verdragen uit de wereld te gaan zolang er zoveel ellende in is.' En u weet hoe die dierbare heilige van God zich zijn hele leven heeft ingezet om voor de armen, de hulpelozen en de behoeftigen te zorgen. Misschien spreek ik tot sommigen die nog nooit tot het besef zijn gekomen dat Christus hun kleine alles kan gebruiken, als zij het bij Hem zouden brengen. Hij kan het gebruiken om de ellende van menig gewond geweten te verlichten, en die verschrikkelijke ellende die over mensen komt als zij sterven zonder vergeving en zonder Heiland voor de rechterstoel van God staan. Ja, jongeman, God kan u de geestelijke vader van velen maken. Als ik terugkijk op mijn eigen geschiedenis: ik had er geen idee van, toen ik voor het eerst op heel eenvoudige wijze mijn mond opendeed voor Christus, dat ik de eer zou krijgen duizenden tot Jezus te

brengen. Geloofd, geloofd zij Zijn Naam. Hem komt de eer ervan toe. Maar ik moet wel denken dat er nog wel een andere jongen moet zijn, zo een als ik was, die Hij door Zijn genade kan roepen om Hem te dienen. Toen de diakenen van de gemeente in New Park Street mij een brief stuurden met de vraag naar Londen te komen om te preken, stuurde ik die met de eerstvolgende post terug. Ik schreef hun dat zij zich vergist hadden. Ik was een jongen van negentien jaar, gelukkig te midden van heel arme en eenvoudige mensen in Cambridgeshire, die van mij hielden. Ik kon mij niet voorstellen dat zij bedoelden dat ik in Londen moest preken. Maar zij stuurden de brief naar mij terug en zeiden dat zij er alles van wisten en dat ik moest komen. Ach, wat een geschiedenis van de goedheid en goedertierenheid van de Heere is het sindsdien geweest! U moet niet denken dat God alleen de allerbeste en bijzonder voortreffelijke mensen uitkiest. Zo gaat het in de Bijbel niet. Sommigen die Hij nam, waren heel ruwe mensen. Zelfs de eerste apostelen waren meestal vissers. Paulus was een ontwikkeld man, maar hij was als een kavel die niet in de catalogus stond, 'als van een ontijdig geborene'. De anderen waren dat niet, maar God gebruikte hen. En het behaagt God nog steeds om door 'het onedele der wereld' en door 'hetgeen niets is', 'hetgeen iets is, te niet' te maken. Ik wil niet dat u hoog van uzelf denkt. U hebt maar vijf koeken, ze zijn van gerst, en dan nog van slechte gerst. Uw vissen zijn heel klein, en het zijn er maar twee. Ik wil niet dat u er veel van denkt. Maar denk veel van Christus. En geloof dit: wie u ook

bent, als Hij het de moeite waard vond u met Zijn bloed te kopen, en als Hij bereid is u op de een of andere manier te gebruiken, dan is het zeker de moeite waard dat u komt. Breng uzelf en alles wat u hebt bij Hem, Die zo genadig bereid is u aan te nemen. Leg alles in Zijn handen, en laat ook van u gezegd worden: 'En Jezus nam de broden.' Het hoort bij de geschiedenis van de broden dat zij een grote hoeveelheid ellende hebben gelenigd.

Jezus werd verheerlijkt, want het volk zei: 'Hij is een Profeet.' Het wonder van de broden voerde hen terug naar de woestijn en naar het wonder van het manna. Zij herinnerden zich dat Mozes gezegd had: 'Een Profeet, uit het midden van u, uit uw broederen, als mij, zal u de HEERE, uw God, verwekken.' Naar die Verlosser verlangden zij. En terwijl het brood toenam, groeide hun verwondering, totdat zij in de aangroeiende koeken 'Gods vinger' zagen en zeiden: 'Deze is waarlijk de Profeet, Die in de wereld komen zou.' Die kleine jongen werd door zijn broden en vissen degene door wie Christus aan de hele menigte werd geopenbaard. En wie weet of niet duizenden Hem als de Heiland zullen herkennen, als u uw broden aan Christus geeft? Christus wordt nog altijd 'bekend ... in het breken des broods'.

Toen de maaltijd voorbij was, waren er brokken om te verzamelen. Dit hoort bij de geschiedenis van de broden: ze waren niet verloren. Ze waren opgegeten, maar ze waren er nog. De mensen waren erdoor verzadigd, en toch was er meer van over dan er bij het begin van de

maaltijd was. Elke discipel had een volle mand om terug te dragen naar de voeten van zijn Meester. Geef uzelf aan Christus. Als u uzelf voor Zijn eer hebt gebruikt, zult u beter in staat zijn Hem te dienen dan u nu bent. U zult merken dat uw kleine voorraad groeit terwijl u hem uitgeeft. Denk aan het beeld dat Bunyan schetst van de man die een rol stof had. Hij rolde die uit en sneed er een stuk af voor de armen. Toen rolde hij haar weer uit en sneed er nog wat af. En hoe meer hij ervan afsneed, hoe langer de rol werd. Daarover merkt Bunyan op:

*Er was een man, en sommigen hielden hem voor gek;
hoe meer hij weggaf, hoe meer hij had.*

Zo is het zeker met talent en bekwaamheid, en met de genade in het hart. Hoe meer u het gebruikt, hoe meer er is. Vaak is het zo ook met goud en zilver: de voorraad van de vrijgevege neemt toe, terwijl de vrek arm wordt. Wij hebben een oud spreekwoord dat even waar als veelzeggend is: 'Putten waaruit geput wordt, hebben het zoetste water.' Als u dus voortdurend uit uw geest put, zullen uw gedachten zoeter worden. En als u blijft putten uit uw kracht, zal uw kracht door God machtiger worden. Hoe meer u doet, hoe meer u kunt doen, door de genade van de Eeuwige Gezegende!

Over deze broden werd een verslag gemaakt. Menig brood is op de tafel van een koning terechtgekomen zonder ooit te zijn opgetekend. Maar de vijf koeken en twee visjes van deze jongen zijn in de Bijbel terechtgekomen. Als u zoekt, vindt u de gerstekoeken in

Mattheüs, vindt u de gerstekoecken in Markus, vindt u de gerstekoecken in Lukas en vindt u de gerstekoecken in Johannes. Om er zeker van te zijn dat wij nooit zouden vergeten hoeveel God met kleine dingen kan doen, wordt deze geschiedenis vier keer verteld. Het is het enige wonder van Christus dat zo overvloedig is opgetekend.

Laten wij het op de proef stellen. U jongeren die zich onlangs bij de gemeente hebt gevoegd, wacht niet lang voordat u iets voor Christus probeert te doen. U die al lange tijd op Christus vertrouwt, maar nog nooit aan het werk bent gegaan, word wakker en onderneem iets om Hem te dienen. Oude vrienden en zieke vrienden kunnen nog steeds iets vinden om te doen. Misschien zal aan het eind blijken dat juist de mensen die wij vanwege ziekte, zwakte of armoede hadden kunnen verontschuldigen, het meeste hebben gedaan. Dat is in elk geval wat ik zie. Ik merk dat als er werkelijk goed werk gedaan wordt, dat meestal gebeurt door een zieke, of door iemand die heel goed had kunnen zeggen: 'Ik bid u, houd mij voor verontschuldigd.' Hoe komt het dat zoveel gezonde en begaafde christenen zo traag lijken in de dienst van de Meester? Als er een politieke bijeenkomst is, iets over liberalen en conservatieven, hoe ijverig bent u dan! Dan bent u er helemaal bij, met elke vezel, als het om uw politiek gaat, die nog geen penny per jaar waard is. Maar als het erom gaat dat zielen behouden worden, zijn velen van u zo stom als een vis. U gaat het hele jaar door zonder u zelfs maar te bekommeren om het geestelijk welzijn van één klein kind. Een van onze vrienden gaf een goed

antwoord aan een broeder die tegen hem zei: 'Ik ben nu al veertig jaar lid van een gemeente; ik ben een vader in Israël.' Hij vroeg hem: 'Hoeveel kinderen hebt u? Hoeveel hebt u tot Christus gebracht?' 'Tja,' zei de man, 'ik weet niet of ik ooit iemand tot Christus heb gebracht.' Waarop onze vriend antwoordde: 'U noemt uzelf een vader in Israël, en toch hebt u geen kinderen! Ik denk dat u beter kunt wachten tot u die titel verdiend hebt.' Dat denk ik ook. Het zou beter zijn als wij zulke belijders helemaal niet hadden. Liever zouden al onze leden, ook al waren het er veel minder, mannen en vrouwen zijn die voortdurend 'Gode vruchten dragen' door de bekering van anderen. Moge de Heere u allen met dit doel aan het werk zetten!

© 2024 Teun van der Plas

Alle rechten voorbehouden.

*De Nederlandse vertaling van 'We Endeavor' van Charles H. Spurgeon
is een uitgave van Teun van der Plas. Niets uit deze uitgave mag
worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de vertaler.*